

ს ი ს ხ ლ ი ს ს ა მ ა რ თ ა ლ ი ზ ო გ ა ღ ი ღ ა კ ა რ პ რ ნ ა ნ ი ლ ა გ ი

კრებულში გამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოძებნა შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-გვერდზე: <http://www.supremecourt.ge/court-decisions/>

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
სისხლის სამართლის საქმეებზე**
2018, №7-9

**Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Criminal Cases**
(in Georgian)
2018, №7-9

**Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Strafsachen**
(in der georgischen Sprache)
2018, №7-9

**Решения Верховного Суда Грузии
по уголовным делам**
(на грузинском языке)
2018, №7-9

**გადაწყვეტილებების შერჩევასა
და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი რუსულან ჭარფურიძე**

ტექნიკური ოედაქტორი გარივა გაღალაშვილი

რედაქციის მისამართი: 0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების
ქ. №32, ტელ: 299 04 18; www.supremecourt.ge

**შურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საერთო სასამართლოების
დეპარტამენტის მხარდაჭერით**

საქონელი

ზოგადი ნაცილი

1. სისხლის სამართლის კანონის მოქმედების ფარგლები	
სისხლის სამართლის კანონის უკუძალა	4
2. სასჯელის მიზნები და სახეები	
ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა	12
3. სასჯელის დანიშვნა	
სასჯელის დანიშვნის ზოგადი საწყისები	16
სასჯელის შემსუბუქება	26; 34; 38; 43
სასჯელის დამძიმება	46; 50
4. პირობითი მსჯავრი	
პირობითი მსჯავრის გაუქმება და სასჯელის დანიშვნა განაჩენთა ერთობლიობით	55
5. სასჯელისაგან გათავისუფლება	
სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლება გამამტყუნებელი განაჩენის ხანდაზმულობის გამო	64
6. ამნისტია, შენყალება, ნასამართლობა	
ამნისტია	74; 81; 86; 89

კერძო ნაცილი

1. დანაშაული სიცოცხლის წინააღმდეგ	
განზრახ მკვლელობა დამამძიმებელ გარემოებაში	92; 97
2. დანაშაული საკუთრების წინააღმდეგ	
ქურდობის მცდელობა, ჩადენილი საცავში უკანონო შეღწევით	122
ყაჩაღობა	130
თაღლითობა	140; 153
ქონებრივი დაზიანება მოტყუებით	161
(განსხვავებული აზრი)	161
3. დანაშაული მმართველობის წესის წინააღმდეგ	
საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის უკანონოდ გადაკვეთა	180

ზოგადი ნაწილი

1. სისხლის სამართლის კანონის მოქმედების ფარგლები

სისხლის სამართლის კანონის უკუკალა

განჩინება საქართველოს სახელით

№83აგ-17

13 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
- გ. შავლიაშვილი,
- პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ს. ა-ს საკა-
საციონ საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-
მართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 აგვისტოს განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერ-
ვლის განაჩენით დამტკიცდა პროკურორსა და ს. ა-ს შორის დადე-
ბული საპროცესო შეთანხმება. ს. ა-ი, – დაბადებული 19.. წელს, –
ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კო-
დექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (დიდი ოდე-
ნობით – 57,16 გრამი ნარკოტიკული საშუალება – „გამომშრალი
მარიხუანის“ უკანონო შექნისა და შენახვისათვის) და ამავე კო-
დექსის 55-ე მუხლის გამოყენებით მიესაჯა 3 წლით თავისუფლე-
ბის აღკვეთა, რაც სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე-64-ე მუხ-
ლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვა-
დით. მასვე, ამავე კოდექსის 42-ე მუხლის შესაბამისად, დამატე-
ბითი სასჯელის სახით დაკისრა ჯარიმა – 4000 ლარი. ს. ა-ს სასჯე-
ლის ვადაში ჩაეთვალა დაკავებასა და პატიმრობაში ყოფნის დრო –
2014 წლის 13 იანვრიდან იმავე წლის 15 იანვრის ჩათვლით. მასვე
ჩამოერთვა „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შე-
სახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინებული უფლებები.

2. ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 3 დეკემბრის
განაჩენით დამტკიცდა პროკურორსა და ს. ა-ს შორის დადებული

საპროცესო შეთანხმება. ს. ა-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (20,39 გრამი ნარკოტიკული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანის“ არაერთგზის უკანონო შეძენის, შენახვისა და გასაღებისათვის) და ამავე კოდექსის 55-ე მუხლის გამოყენებით მიესაჯა 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა. სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, გაუქმდა ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი, ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით შეფარდებულ სასჯელს მთლიანად დაემატა წინა განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 2 წლით, 11 თვითა და 27 დღით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ს. ა-ს განესაზღვრა 6 წლით, 11 თვითა და 27 დღით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაწყო 2014 წლის 12 ივნისიდან. მასვე ჩამოერთვა „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინებული უფლებები.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2015 წლის 7 აგვისტოს განჩინებით დაუშვებდა იქნა ცნობილი მსჯავრდებულ ს. ა-ს შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 22 დეკემბრის განჩინებით დაუშვებდა იქნა ცნობილი მსჯავრდებულ ს. ა-ს შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე.

5. „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 26 ივნისის კანონის საფუძველზე 2017 წლის 8 აგვისტოს საქართველოს სასჯელად-სრულებისა და პრობაციის სამინისტროს №... პენიტენციური დაწესებულებიდან თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში შევიდა მსჯავრდებულ ს. ა-ს პირადი საქმე.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 აგვისტოს განჩინებით „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 26 ივნისის კანონის მოქმედება გავრცელდა ს. ა-ს მიმართ და ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლისა და 3 დეკემბრის განაჩენები შეიცვალა, კერძოდ: ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თე-

ბერვლის განაჩენით დადგენილი ს. ა-ს ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტიდან გადაკვალიფიცირდა ამავე კოდექსის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილზე და მიესაჯა 2 ნლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სისხლის სამართლის კოდექსის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაითვალა პირობით, ამავე გამოსაცდელი ვადით. ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 3 დეკემბრის განაჩენით დადგენილი ს. ა-ს ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტიდან გადაკვალიფიცირდა ამავე კოდექსის 273¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტსა და მე-8 ნაწილზე და მიესაჯა 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა. სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, გაუქმდა ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი, ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით შეფარდებულ სასჯელს მთლიანად დაემატა წინა განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 1 წლით, 11 თვითა და 27 დღით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ ს. ა-ს განესაზღვრა 5 წლით, 11 თვითა და 27 დღით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათველა დაეწყო 2014 წლის 12 ივლისიდან. ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 3 დეკემბრის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩა უცვლელად.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 აგვისტოს განჩინება საკასაციო ნესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა ს. ა-მ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და მისი საქმის ხელახლა განხილვა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეამოწმა საქმის მასალები, გაანალიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 26 ივლისის კანონის შესაბამისად, კოდექსის 260-ე მუხლის (გარდა შენიშვნის პირველი და მე-2 ნაწილებისა) მოქმედება არ ვრცელდება „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროზული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის №2 დანართის ცხრილით გათვალისწინებული ჩამონათვალის – „ნარკოტიკული საშუალებე-

ბის“ 73-ე და 92-ე გრაფებით განსაზღვრულ ნარკოტიკულ საშუალებებზე – მცენარე კანაფსა და მარიხუანაზე, რასაც, ნორმატიული თვალსაზრისით, აწესრიგებს ამავე ცვლილებით, ამავე კოდექსში დამატებული 273¹-ე მუხლი.

3. აღნიშნული ცვლილებიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ 2017 წლის 8 აგვისტოს განჩინებით მსჯავრდებულ ს. ა-ს მიმართ მართებულად გაავრცელა „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 26 ივლისის კანონით დადგენილი შეღავათი ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 3 დეკემბრის განაჩენით (საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით – 20,39 გრამი ნარკოტიკული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანის“ არაერთგზის უკანონო შეძენის, შენახვისა და გასაღებისათვის მსჯავრდებასთან მიმართებით) მისთვის განსაზღვრული სანქციისა და სასჯელის ახალ კანონთან შესაბამისობაში მოყვანის ნაწილში. ხოლო რაც შეეხება ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით მსჯავრდებასთან მიმართებით ს. ა-ს ქმედების გადაკვალიფიცირებას ამავე კოდექსის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილზე და 2 წლით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრას, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ამ ნაწილში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 აგვისტოს განჩინება და ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენი უნდა შეიცვალოს, ვინაიდან „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეფანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 26 ივლისის კანონით მსჯავრდებულ ს. ა-ს სამართლებრივი მდგრადება არ უმჯობესდება და მისი მოქმედება არ უნდა გავრცელდეს ს. ა-ს მიმართ შემდეგ გარემოებათა გამო:

4. საკასაციო პალატა პირველ რიგში ყურადღებას ამახვილებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის გადაწყვეტილებაზე, რომლითაც არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი საქართველოს კონსტიტუციის მე-17 მუხლის მე-2 პუნქტთან მიმართებით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის (2014 წლის 1 მაისიდან 2015 წლის 31 ივლისამდე მოქმედი რედაქცია) სიტყვების „ისჯება თავისუფლების აღკვეთით ვადით შეიძიდან თოთხმეტ წლამდე“ ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებს სისხლის სამართლებრივი სასჯელის სახით თავისუფლების აღკვეთის გამოყენების 7

ბის შესაძლებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პრიზონტალურ გრაფაში განსაზღვრული, მოსარჩელის მიერ სადაც გამხდარი ოდენობით (70 გრამამდე) ნარკოტიკული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანის“ პირადი მოხმარების მიზნებისთვის შეძენისა და შენახვის გამო.

5. ამდენად, საკონსტიტუციო სასამართლოს აღნიშნული გადაწყვეტილების შესაბამისად, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილით – 70 გრამამდე ნარკოტიკული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანის“ უკანონო შეძენისა და შენახვისათვის მსჯავრდებისას პირის მიმართ არ შეიძლება გამოყენებულ იქნეს თავისუფლების აღკვეთა.

6. აქედან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენი, რომლითაც ს. ა-ს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – დიდი ოდენობით – 57,16 გრამი ნარკოტიკული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანის“ უკანონო შეძენისა და შენახვისათვის ძირითად სასჯელად განსაზღვრული აქვს თავისუფლების აღკვეთა, ეწინააღმდეგება საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის გადაწყვეტილებას, რის გამოც აღნიშნული განაჩენი უნდა შეიცვალოს და ს. ა-ი უნდა გათავისუფლდეს თავისუფლების აღკვეთის სახით დადგენილი ძირითადი სასჯელი-საგან, ხოლო დანარჩენ ნაწილში განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად, რადგან საკონსტიტუციო სასამართლოს აღნიშნული გადაწყვეტილებით არ მომხდარა მის მიერ ჩადენილი ქმედების დეკრიმინაცია.

7. ამავე დროს, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლო დამნაშავეს სასჯელს უნიშნავს სისხლის სამართლის კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში, ხოლო მოცემულ შემთხვევაში, მსჯავრდებულის მიმართ გამოყენებული ვერ იქნება სასჯელის სხვა რომელიმე სახე, რაც გათვალისწინებულია ამავე კოდექსის მე-40 მუხლით, რადგან დანაშაულის ჩადენის დროს მოქმედი სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის სანქცია სასჯელის სახედ და ზომად ადგენდა მხოლოდ თავისუფლების აღკვეთას და არ გააჩნდა არც ერთი სხვა აღტერნატიული სასჯელი.

8. ხოლო, რაც შეეხება „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის

26 ივლისის კანონს, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ამ კანონით მსჯავრდებული ს. ა-ს სამართლებრივი მდგომარეობა არ უმჯობესდება, ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში მის მიმართ კანონს არა აქვს უკუძალა, კერძოდ:

9. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის მე-2 მუხლის შესაბამისად, ქმედების დანაშაულებრიობა და დასჯადობა განისაზღვრება სისხლის სამართლის კანონით, რომელიც მოქმედებდა მისი ჩადენის დროს. ამავე კოდექსის მე-3 მუხლის თანახმად, სისხლის სამართლის კანონს, რომელიც აუქმებს ქმედების დანაშაულებრიობას ან ამსუბუქებს სასჯელს, აქვს უკუძალა, ხოლო სისხლის სამართლის კანონს, რომელიც აწესებს ქმედების დანაშაულებრიობას ან ამკაცრებს სასჯელს, უკუძალა არა აქვს.

10. მართალია, – „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2017 წლის 26 ივლისის კანონმა სისხლის სამართლის კოდექსში 273¹-ე მუხლის დამატებით შეამსუბუქა ამავე კოდექსის 260-ე მუხლით („ნარკოტიკიული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის №2 დანართის ცხრილით გათვალისწინებული ჩამონათვალის – „ნარკოტიკიული საშუალებების“ 73-ე და 92-ე გრაფებით განსაზღვრულ ნარკოტიკიულ საშუალებებთან – მცენარე კანაფსა და მარიხუანასთან მიმართებით) დადგენილი პასუხისმგებლობა, რაც შეიძლება გავრცელდეს ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენით სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – დიდი ოდენობით – 57,16 გრამი ნარკოტიკიული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანის“ უკანონო შეძენა, შენახვისათვის მსჯავრდებული ს. ა-ს მიმართ, მით უმეტეს, რომ ამ მუხლის მიზნებისათვის „ნარკოტიკიული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში (ძველი რედაქცია) მითითებული ნარკოტიკიული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანა“ დიდ ოდენობად ითვლებოდა 50 გრამიდან, ხოლო ამავე კანონში 2017 წლის 26 ივლისს განხორციელებული ცვლილების (რომელიც ამოქმედდა 2017 წლის 28 ივლისიდან) მიხედვით, კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში მითითებული ნარკოტიკიული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანა“ დიდ ოდენობად ითვლება 70 გრამიდან. აქედან გამომდინარე, ს. ა-ს ქმედება – 57,16 გრამი ნარკოტიკიული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანის“ უკანონო შეძენა, შენახვა აღარ ითვლება დიდ ოდენობად და მითითებული ცვლილებების მიხედვით, შეესაბამება სის-

ხლის სამართლის კოდექსის 273¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილს (2017 წლის 28 ივლისიდან მოქმედი რედაქცია), რომლის სანქციაც ითვალისწინებს ჯარიმას ან 160-დან 200 საათამდე საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომას, – მაგრამ აღნიშნული გარემოებების მიუხედავად, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ მითითებული ცვლილებების მიღებამდე ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედებისათვის მსჯავრდებულ ს. ა-ს სისხლისსამართლებრივ პასუხისმგებლობას უფრო ამსუბუქებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის გადაწყვეტილება, რომელიც კრძალავს 70 გრამამდე ნარკოტიკული საშუალება – „გამომშრალი მარხუანის“ უკანონო შეძენისა და შენახვისათვის მსჯავრდებისას პირის მიმართ თავისუფლების აღკვეთის გამოყენებას და იმის გათვალისწინებით, რომ მას დანაშაული ჩადენილი აქვს ცვლილებების მიღებამდე, ხოლო დანაშაულის ჩადენის დროს მოქმედი სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის სანქცია სასჯელის სახედ და ზომად ადგენდა მხოლოდ თავისუფლების აღკვეთას და არ გააჩნდა არც ერთი სხვა აღტერნატიული სასჯელი, როგორც ზემოთ უკვე აღინიშნა, მსჯავრდებულ ს. ა-ს სამართლებრივი მდგომარეობა ახალი კანონით არ უმჯობესდება, რომლის მოქმედებაც არ უნდა გავრცელდეს მის მიმართ. ამდენად, არ არსეობს ს. ა-ს მიერ სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედების გადაკვალიფიცირების (ახალ კანონთან შესაბამისობაში მოყვანის) საფუძველი. ამასთან, იგი უნდა გათავისუფლდეს თავისუფლების აღკვეთის სახით დადგენილი სასჯელისაგან.

11. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 აგვისტოს განჩინება და ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენი უნდა შეიცვალოს: ს. ა-ი უნდა გათავისუფლდეს ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედების – დიდი ოდენობით – 57,16 გრამი ნარკოტიკული სამუალება – „გამომშრალი მარიხუანის“ უკანონო შეძენა, შენახვისათვის თავისუფლების აღკვეთის სახით განსაზღვრული ძირითადი სასჯელის – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთის – მოხდისგან. ამასთან, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 აგვისტოს განჩინება ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 3 დეკემბრის განაჩენით დადგენილი ს. ა-ს ქმედების საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-

ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტიდან ამავე კოდექსის 273¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტსა და მე-8 ნაწილზე გადაკვალიფიცირებისა და სასჯელის სახედ და ზომად 4 წლით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრის შესახებ უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 307-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 აგვისტოს განჩინებასა და ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენში შევიდეს შემდეგი ცვლილება:

- მსჯავრდებული ს. ა-ი გათავისუფლდეს ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედების – დიდი ოდენობით – 57,16 გრამი ნარკოტიკული საშუალება – „გამომშრალი მარიხუანის“ უკანონო შექნისა და შენახვისათვის თავისუფლების აღკვეთის სახით განსაზღვრული ძირითადი სასჯელის – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთის – მოხდისგან;

- ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 24 თებერვლის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 8 აგვისტოს განჩინება, – ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 3 დეკემბრის განაჩენით დადგენილი ს. ა-ს ქმედების საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 260-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტიდან ამავე კოდექსის 273¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტსა და მე-8 ნაწილზე გადაკვალიფიცირებისა და სასჯელის სახედ და ზომად 4 წლით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრის შესახებ, რომლის ათვლა დაეწყო 2014 წლის 12 ივლისიდან – დარჩეს უცვლელად.

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. სასჯელის მიზნები და სახეები

ვაჭარითავისუფლების აღკვეთის ნაცილის პირობით
მსჯავრად ჩატვლა

განაწეო საქართველოს სახელი

№314აპ-18

19 ნოემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაში სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ა. ო-ის ინ-
ტერესების დამცველის, ადგომატი ა. ბ-ის საკასაციო საჩივარი თბი-
ლისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატის 2018 წლის 17 აპრილის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 29 ნოემბრის განაჩენით ა. ო., – ... – ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის პირველი ნაზი-ლით და მიესავა – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით. ა. ო-ს დაუყოვნებლივ, სასამართლო სხდომის დარბაზში აღეკვეთა თავისუფლება და სასჯელის მოხდის ათვლა დაწყო დაკავების მომენტიდა – 2017 წლის 29 ნოემბრის 12:17 საათიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2016 წლის 30 აგვისტოდან იმავე წლის 20 ოქტომბრის ჩათვლით. ა. ო-ის მიმართ შერჩეული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმდა და გირაოს შემტან პირს განაჩენის გამოცხადებიდან ერთ თვეში უნდა დაუბრუნდეს შეტანილი გირაოს თანხა – ათასი ლარი.

2. ა. ო-ს გასაჩივრებული განაჩენით მსჯავრი დაედო ყაჩაღლობი-სათვის, ესე იგი თავდასტისათვის სხვისი მოძრავი ნიერის მარ-თლსანინაალმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი სიცოცხლი-სათვის და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობის გამოყენების მუქარით, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 30 აგვისტოს, დაახლოებით 13:30 საათზე, თ-ის რაი-ონის სოფელ მ-ში, დანით შეიარაღებული ა. ო. თავს დაესხა ა. ჩ-ს (თავის კუთვნილ მაღაზიაში) და სიცოცხლისათვის და ჯანმრთე-

ლობისათვის საშიში ძალადობის გამოყენების მუქარით მოსთხოვა ლუდი, მაგრამ ა. ჩ-მა გაუწია წინააღმდეგობა, რის შემდეგაც თავ-დამსხმელი შემთხვევის ადგილიდან მიიმაღა.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 17 აპრილის განაჩენით მსჯავრდებულ ა. ო-ის ინტერსეპის დამცველის, ადვოკატ ა. ბ-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და გასაჩივრებული განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით დაცვის მხარე ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 17 აპრილის განაჩენში ცვლილების შეტანა-სა და ა. ო-ის მიმართ დანიშნულ სასჯელზე საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გავრცელებას. კავატორის მითითებით, ა. ო. ამ ეტაპისათვის თავს დამნაშავედ ცნობს წარდგენილ ბრალ-დებაში, რასაც გულწრფელად ინანიებს; იგი არის შეზღუდული შე-რაცხადი.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილია საკმა-რისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა ა. ო-მ წამდვილად ჩაი-დინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმე-დება, რაზეც დეტალურ მსჯელობას პალატა არ მიიჩნევს საჭიროდ, ვინაიდან სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს დას-კვნებს და ამასთანავე, დაცვის მხარეს ა. ო-ის ბრალეულობის ნა-წილში გაუქმების მოთხოვნით საკასაციო საჩივრით არ მოუმარ-თავს.

2. რაც შეეხება სასჯელს, საკასაციო პალატა, საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის შესაბამისად, მხედველობაში იღებს მსჯავ-რდებულის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმე-ბელ გარემოებებს და მიაჩნია, რომ სამართლიანი იქნება მისთვის დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა, კერ-ძოდ:

3. პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებად საკასა-ციო პალატა მიიჩნევს ა. ო-ის მიერ დანაშაულის აღიარებასა და მონაიდებას. ამასთან, იგი არ არის ნასამართლევი. სასამართლო ასე-ვე მხედველობაში იღებს სასამართლო-ფსიქიატრიული ექსპერტი-ზის დასკვნას, რომლის თანახმადაც, მსჯავრდებულს აღნიშნება მსუბუქი გონებრივი ჩამორჩენილობა ქცევის აშლილობით და და-ნაშაულის ჩადენის დროს, იგი იყო შეზღუდული შერაცხადი; ეკო-ნომიკურ პირობებთან დაკავშირებით, აღსანიშნავია, რომ სოცია-

ლური მომსახურების სააგენტოს თ-ის რაიონული განყოფილების 2016 წლის 9 სექტემბრის წერილის მიხედვით, ა. ო. რეგისტრირებულია სოციალურად დაუცველი ოჯახების მონაცემთა ერთიან ბაზაში.

4. ზემოაღნიშნული გარემოებებისა და იმის გათვალისწინებით, რომ ა. ო-ს პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოებები არ გააჩნია და ამასთანავე, არ არსებობს საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენების დამაბრკოლებელი გარემოებები, ა. ო-ის მიმართ უნდა გავრცელდეს ამ მუხლით დადგენილი შედავათი.

5. ამდენად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ა. ო-ის ინტერესების დამცველის საჩივრის მოთხოვნა მის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის გავრცელების თაობაზე საფუძვლიანია და უნდა დაკმაყოფილდეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ა. ო-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. ბ-ის საკასაციო საჩივრი დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 17 აპრილს განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ა. ო. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის პირველი ნაწილით და მიესაჯოს 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის გამოყენებით 3 წლითა და 4 თვით თავისუფლების აღკვეთა განესაზღვროს პერიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი 1 წელი და 8 თვე ჩაეთვალოს პირობით, 2 წლის გამოსაცდელი ვადით.

4. ა. ო-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 29 ნოემბრის 12:17 საათიდან; მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2016 წლის 30 აგვისტოდან იმავე წლის 20 ოქტომბრის ჩათვლით.

5. ა. ო-ის მიმართ შერჩეული აღკვეთის ღონისძიება – გირაობაუქმებულია და გირაოს შემტანს – ე. ბ-ს (პირადი ნომერი: ...) განაჩენის აღსრულებიდან ერთ თვეში დაუბრუნდეს გირაოს სახით

შეტანილი თანხა ათასი ლარი.

6. საქართველოს სსკ-ის 65-ე-66-ე მუხლებისა და „არასაპატიმ-რო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქარ-თველოს კანონის შესაბამისად, სასჯელაღსრულების დაწესებუ-ლებიდან გათავისუფლების შემდეგ მსჯავრდებულის ყოფაქცევა-ზე კონტროლისა და დახმარების განხორციელება დაევალოს სა-ქართველოს სასჯელაღსრულებისა და პრობაციის სამინისტროს სისტემაში შემავალ სიიპ პრობაციის ეროვნული სააგენტოს პრო-ბაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედ-ვით.
7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 17 აპრილის განაჩენი ნივთმტკიცება-თა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.
8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

3. სასჯელის დანიშვნა

სასჯელის დანიშვნის ზოგადი სახელისაგი

განაჩენი საქართველოს სახელით

№632აპ-17

1 მაისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვერდიაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა საქართველოს მთავარი
პროკურატურის პროკურორ ზაზა ქარქუსაშვილის საკასაციო სა-
ჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2017 წლის 9 ოქტომბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2017 წლის 10 აპრილის განაჩენით ქ. ხ. ცნობილ
იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 341-ე მუხლით (2015 წლის 14 მაისის ეპი-
ზოდი) – ჯარიმა – 10 000 ლარი;

საქართველოს სსკ-ის 341-ე მუხლით (2015 წლის 20 მაისის ეპი-
ზოდი) – ჯარიმა – 10 000 ლარი;

საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2015
წლის 12 ივნისის ეპიზოდი) – ჯარიმა – 5000 ლარი;

საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2015
წლის 20 ივლისის ეპიზოდი) – ჯარიმა – 5000 ლარი;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე 2015 წლის 20
მაისის ეპიზოდისათვის საქართველოს სსკ-ის 341-ე მუხლით და-
ნიშნულმა სასჯელმა შთანთქა დანარჩენი ეპიზოდებისათვის და-
ნიშნული სასჯელები და საბოლოოდ განესაზღვრა ჯარიმა – 10 000
ლარი.

2. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 9 ოქტომბრის
განაჩენით დარჩა უცვლელად.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ დადგენილად მიიჩნია, რომ ქ. ხ-მა ჩაიდინა სამ-

სახურებრივი სიყალბე, ე.ი. მოხელესთან გათანაბრებული პირის მიერ ყალბი დოკუმენტის შედგენა და გაცემა, ჩადენილი ანგარებითა და სხვა პირადი მოტივით, ორი ეპიზოდი; სამსახურებრივი გულგრილობა, ე.ი. მოხელესთან გათანაბრებული პირის მიერ თავისი სამსახურებრივი მოვალეობის არაჯეროვნად შესრულება, მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების გამო, რამაც ფიზიკური პირის უფლებამოსილებისა და სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია, ორი ეპიზოდი.

მის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

1999 წლის 15 ივლისიდან 2015 წლის 31 დეკემბრამდე ქ. ხ. მუშაობდა ნოტარიუსად და, შესაბამისად, ითვლებოდა მოხელესთან გათანაბრებულ პირად.

„ნოტარიატის შესახებ“ საქართველოს კანონის პირველი მუხლის შესაბამისად, ნოტარიატი არის საჯაროსამართლებრივი ინსტიტუტი, რომლის სახელმწიფო რეგულირებას კანონმდებლობის საფუძველზე ახორციელებს იუსტიციის სამინისტრო, ხოლო მე-3 მუხლის შესაბამისად, ნოტარიუსი სანოტარო მოქმედებათა მეშვეობით ახორციელებს სახელმწიფოებრივ უფლებამოსილებას.

„სანოტარო მოქმედებათა შესრულების წესის შესახებ“ ინსტრუქციის მე-8 მუხლის შესაბამისად, სანოტარო მოქმედების შესრულებისას ნოტარიუსი ვალდებულია, დაადგინოს სანოტარო მოქმედების მონაწილე ფიზიკური და იურიდიული პირის ან მათი წარმომადგენლის ვინაობა, უფლებამოსილება და ქმედუნარიანობა, ნების თავისუფალი გამოვლენის ნამდვილობა, სანოტარო მოქმედების მონაწილეს განუმარტოს მისი უფლებები და ვალდებულებები, გააფრთხილოს სანოტარო მოქმედების იურიდიული შედეგების შესახებ.

ამავე ინსტრუქციის მე-19 მუხლის 1-3 პუნქტების თანახმად, ნოტარიუსი ადგენს სანოტარო მოქმედების მონაწილე ფიზიკური პირის პირადობას მის მიერ წარდგენილი პირადობის დამადასტურებელი დოკუმენტის მეშვეობით. დასაშვებია საქართველოს მოქალაქის ან საქართველოში მცხოვრები უცხოელის იდენტიფიცირება და პირადობის დადასტურება საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში მოქმედი საჯარო სამართლის იურიდიული პირის სახელმწიფო სერვისების განვითარების სააგენტოს ელექტრონულ მონაცემთა ბაზიდან შესაბამისი პირის პირადობის (ბინადრობის) მოწმობის მონაცემების გამოყენებით. ამასთან, თუ ნოტარიუსს ეჭვი ეპარქება წარდგენილი დოკუმენტის წარმდგენისადმი კუთვნილებაში, ან პირადობის დამადასტურებელი დოკუმენტის ნამდვილობა ეჭვს იწვევს, ნოტარიუსი ვალდებულია,

უარი თქვას სანოტარო მოქმედების შესრულებაზე.

აღნიშნული ინსტრუქციის 52-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებია მინდობილობის დამოწმება კომუნიკაციის ელექტრონული საშუალების გამოყენებით იმ შემთხვევაში, თუ ელექტრონული კომუნიკაცია სანოტარო მოქმედების შესრულებისას იძლევა მინდობილობის გაცემისა და ნოტარიუსის პირდაპირი ვიზუალური კონტაქტის საშუალებას და მინდობილობის გამცემი პიროვნება ნოტარიუსისათვის ცნობილია ან შესაძლებელია მისი იდენტიფიცირება და პირადობის დადასტურება სახელმწიფო სერვისების განვითარების სააგენტოს ელექტრონულ მონაცემთა ბაზიდან შესაბამისი პირის პირადობის მონმობის მონაცემების გამოყენებით. ასეთ შემთხვევაში სავალდებულოა სანოტარო მოქმედების ჩანერა ვიდეოფაილის სახით.

გ. კ-მა, ჯ. მ-მა, მ. ხ-მა და ო. ვ-მა განიზრახეს, ყალბი მინდობილობის დამზადება-გამოყენების გზით თაღლითურად მიეღოთ ქონებრივი უფლება ა. ბ-ის კუთვნილ უძრავ ქონებაზე.

ამ მიზნით 2015 წლის მაისის დასაწყისში გ. კ-ი მივიდა თ-ში, ა. კ-ში მდებარე ქ. ხ-ს სანოტარო ბიუროში და მას განუცხადა, რომ საზღვარგარეთ მყოფი ახლობელი ა. ბ., კუთვნილი უძრავი ქონების იპოთეკით დატვირთვის მიზნით, მინდობილობას აძლევდა. აღნიშნულზე ქ. ხ-მა უპასუხა, რომ ამისთვის საჭირო იყო ქონების მესაკუთრე მას პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით – „სკაიპით“ დაჰკავშირებოდა და მინდობილობის გაცემის ნება პირადად გამოხეხატა. გ. კ-მა ქ. ხ-ს განუცხადა, რომ ა. ბ. აღნიშნული გზით დაკავშირებას ვერ შეძლებდა. ამასთან, გ. კ-მა ქ. ხ-ს სთხოვა დახმარება მინდობილობის სხვა საშუალებით გაკეთებაში, სანაცვლოდ კი პატივისცემას დაპირდა.

ქ. ხ-მა, იყო რა მოხელესთან გათანაბრებული პირი, ანგარებითა და სხვა პირადი მოტივით, რათა არ დაეკარგა კლიენტი და სანოტარო მომსახურების განევის სანაცვლოდ, დამატებით გარკვეული სარგებელი მიეღო, განიზრახა, ა. ბ-ის მიერ სათანადო ნების გამოხატვის გარეშე შეედგინა და გაეცა მითითებული ყალბი სანოტარო აქტი – პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით მიღებული ვალდებულება, რომლის მიხედვითაც, თითქოსდა, ა. ბ. კუთვნილი უძრავი ქონების განკარგვის უფლებას გ. კ-ს მისცემდა. აღნიშნულიდან გამომდინარე, ქ. ხ-მა გ. კ-ს თანხმობა განუცხადა და ხსენებული მინდობილობის მიღებაში დახმარებას დაპირდა. ამასთან, შეთანხმდნენ, რომ მინდობილობის ა. ბ-ის სახელით გაცემის მიზნით ქ. ხ-ს პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით ფორმალურად სხვა პირი დაუკავშირდებოდა, რასაც გ. კ-ის მიერ მიყვანილი მოწმეებიც დაადასტურებდნენ.

2015 წლის 14 მაისს, წინასწარ შეთანხმებული გეგმის შესაბამისად, გ. კ. და ჯ. მ. მივიდნენ ქ. ხ-ს სანოტარო ბიუროში. სანოტარო აქტის მოწმეები ჯ. მ. და მ. ხ. უნდა ყოფილიყვნენ, ხოლო ნოტარიუსს პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით — „სკაიპით“ ა. ბ-ის სახელით ი. ვ. უნდა დაჰკავშირებოდა, რომელიც ინტერნეტ-კაფეში იმყოფებოდა. დასახელებული პირების პირადი მონაცემების გადამოწმების შემდეგ ქ. ხ-მა განაცხადა, რომ ა. ბ-ს ვიზუალურად ი. ვ-თან შედარებით ჯ. მ. უფრო ჰგავდა, რის გამოც გადაწყვდა, რომ „სკაიპის“ საშუალებით ნოტარიუსს ჯ. მ. დაუკავშირდებოდა. ამის შემდეგ ჯ. მ. წავიდა ინტერნეტ-კაფეში, ხოლო ი. ვ. სანოტარო ბიუროში მივიდა.

მოლაპარაკების შესაბამისად, ნოტარიუს ქ. ხ-ს პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით — „სკაიპის“ მეშვეობით ჯ. მ. დაუკავშირდა, რომ თითქოსდა, იყო ა. ბ. და მისი კუთვნილი უძრავი ქონების განკარგვის უფლებას გ. კ-ს აძლევდა.

ნოტარიუსმა ქ. ხ-მა, ისე, რომ ა. ბ-მას პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით არ დაჰკავშირებია და არც სათანადო ნება გამოიხატავს, შეადგინა და გასცა ყალბი სანოტარო აქტი — პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით მიღებული მინდობილობა, რეესტრში რეგისტრაციის ნომრით ..., რომლის მიხედვითაც, თითქოსდა, ა. ბ. მისი კუთვნილი 1500 კვ.მ მიწის ნაკვეთის (ს/კ ..., მდებარე ..., ს., ნ-ში) მართვისა და განკარგვის უფლებამოსილებას გ. კ-ს აძლევდა. მითითებულ სანოტარო აქტს, ქ. ხ-ს მითითებით, ხელი ი. ვ-მა და სანოტარო ბიუროში მოგვიანებით მისულმა მ. ხ-მა მოაწერეს.

გ. კ-მა დანაშაულებრივი ჯგუფის სხვა წევრებთან შეთანხმებით, ქ. ხ-ს მიერ გაცემული ზემოხსენებული ყალბი მინდობილობის გამოყენებით 2015 წლის 15 მაისს ა. ბ-ის კუთვნილი უძრავი ქონება იპოთეკით დატვირთა, რის სანაცვლოდაც შპს „მ-სგან“ სესხის სახით 21 000 აშშ დოლარი მიიღო.

გ. კ-ს, ი. ვ-ის, მ. ხ-ისა და ჯ. მ-ის დანაშაულებრივი ქმედებით ა. ბ-ს მიადგა დიდი ოდენობით ქონებრივი ზიანი.

გ. კ-ს სესხის მიღების შემდეგ, ა. ბ-ის კუთვნილი ზემოხსენებული უძრავი ქონების უზრუნველყოფით, სესხის სახით მეტი ფულადი თანხის მიღება სურდა, ხოლო სესხის გამცემი მიკროსაფინანსო ორგანიზაცია მისგან თანამსესხებლის მიყვანას ითხოვდა. აღნიშნულიდან გამომდინარე, 2015 წლის 20 მაისს გ. კ-მა კვლავ ქ. ხ-ს მიმართა და განუცხადა, რომ ანალოგიური გზით ა. ბ-ის სახელით სხვა პირზე ახალი მინდობილობის გაცემა სჭირდებოდა და ამ მიზნით ვ. მ-ის მონაცემები გადასცა.

ქ. ხ-მა იყო რა მოხელესთან გათანაბრებული პირი, ანგარებითა

და სხვა პირადი მოტივით, რათა არ დაეკარგა კლიენტი და სანოტარო მომსახურების გაწევის სანაცვლოდ დამატებით გარკვეული სარგებელიც მიეღო, განიზრახა, ა. ბ-ის მიერ სათანადო ნების გამოხატვის გარეშე, შეედგინა და გაეცა ყალბი სანოტარო აქტი – პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით მიღებული მინდობილობა, რომლის მიხედვით, თითქოსდა, ა. ბ. კუთვნილი უძრავი ქონების განკარგვის უფლებას ვ. მ-ს მისცემდა. ამ მიზნით ქ. ხ-მა გ. კ-ს თანხმობა განუცხადა და უთხრა, რომ სასურველ მინდობილობას პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით ა. ბ-ის სახელით ფორმალურად ვინჩეს დაკავშირებისა და სანოტარო ბიუროში მოწმების მიყვანის გარეშე მისცემდა. ამასთან, მინდობილობას ხელმოწერით, როგორც მოწმები, კვლავ ი. ვ. და მ. ხ. დაადასტურებდნენ.

აღნიშნულის შემდეგ ნოტარიუსმა ქ. ხ-მა, ისე, რომ ა. ბ. პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით არ დაჰკავშირებია და არც სათანადო ნება გამოიუხატავს, ვიდეოჩანაწერი ფორმალურადაც კი არ გაკეთებულა და მის სანოტარო ბიუროში არც მოწმები გამოცხადებულან, შეადგინა და გასცა ყალბი სანოტარო აქტი – პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით მიღებული მინდობილობა, რეესტრში რეგისტრაციის ნომრით აღნიშნული მინდობილობის მიხედვით, თითქოსდა, ა. ბ-მ მისი კუთვნილი 1500 კვ. მ მინის ნაკვეთის (საკადასტრო კოდი ..., მდებარე ..., ს., ხ-ში) მართვისა და განკარგვის უფლებას ვ. მ-ს აძლევდა. მითითებულ სანოტარო აქტს, გ. კ-ის თხოვნით, მოგვიანებით ხელი ი. ვ-მა და მ. ხ-მა მოაწერეს.

ქ. ხ-ს მიერ გაცემული ზემოხსენებული ყალბი მინდობილობის გამოყენების საფუძველზე, ვ. მ-მა 2015 წლის 27 მაისს, ა. ბ-ის კუთვნილი უძრავი ქონების იპოთეკის დატვირთვის სანაცვლოდ, შპს „მ-გან“ სესხის სახით 9000 აშშ დოლარი, ხოლო 2015 წლის 27 მაისს – 2500 აშშ დოლარი მიიღო.

გ. კ-ს, ი. ვ-ის, მ. ხ-ისა და ჯ. მ-ის დანაშაულებრივი ქმედებით ა. ბ-ს მიადგა დიდი ოდენობით ქონებრივი ზიანი.

გ. კ-მა, მ. ხ-მა, ი. ვ-მა და გამომიებით დაუდგენელმა ვინმე „ნ-მ“ განიზრახეს, ყალბი მინდობილობის დამზადება-გამოყენების გზით თაღლითურად დაუფლებოდნენ მ. ხ-ის კუთვნილ უძრავ ქონებას.

ამ მიზნით ყალბი მინდობილობის დასამზადებლად საჭირო მონაცემების მოპოვების შემდეგ, 2015 წლის 12 ივნისს, გ. კ., მ. ზ. და ი. ვ. მივიღნენ ქალაქ, ა. კ-ში მდებარე ქ. ხ-ს სანოტარო ბიუროში. მათ ნოტარიუსს განუცხადეს, რომ საზღვარგარეთ მყოფ მ. ხ-ს სურდა კუთვნილი უძრავი ქონების განკარგვის უფლებამოსილება ი. ვ-ისთვის მიეცა და ამ მიზნით ნოტარიუსს პირდაპირი ელექტრო-

ნული კომუნიკაციის საშუალებით დაუკავშირდებოდა. სანოტარო აქტის სისწორეს მოწმეები – გ. კ. და მ. ხ. დაადასტურებდნენ. ამასთან, მათ ნოტარიუსს პირადი მონაცემები ნარუდგინეს. მინდობილობის გაცემაზე ქ. ხ-მა თანხმობა განაცხადა, რის შემდეგაც მას პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით დანაშაულებრივი ჯგუფის ერთ-ერთი წევრი, ვინმე „...“ დაუკავშირდა, რომელმაც ქ. ხ-ს განუცხადა, რომ იყო უძრავი ქონების მესაკუთრე, 1949 წელს დაპადებული მ. ხ. და ი. ვ-ს კუთვნილი მინის ნაკვეთის განკარგვის უფლებას აძლევდა. ვინმე „ნ-სა“ და სახელმწიფო სერვისების განვითარების სააგენტოს ელექტრონულ მონაცემთა ბაზში არსებულ მ. ნ-ის პირად მონაცემებს, განსაკუთრებით – ფოტოსურათებს შორის, იყო მკვეთრი განსხვავება, როგორც ასაკის, ასევე გარეგნული მახასიათებლების მიხედვით. გარდა ამისა, ელექტრონული კომუნიკაციის პროცესში ვინმე „ნ.“ დაბნეულად საუბრობდა და საკუთარ ნებას სრულყოფილად ვერ გამოხატავდა.

„ნოტარიატის შესახებ“ საქართველოს კანონისა და „სანოტარო მოქმედებათა შესრულების წესის შესახებ“ ინსტრუქციის შესაბამისად, ნოტარიუსი ქ. ხ. ვალდებული იყო, სანოტარო მოქმედების მონაწილის – მ. ნ-ის ვინაობა დაედგინა სახელმწიფო სერვისების განვითარების სააგენტოს ელექტრონულ ბაზაში ამ უკანასკნელის პირადი მონაცემების, მათ შორის – ფოტოსურათების გადამოწმების გზით, ამასთან, თუ მას მ. ნ-ის პიროვნებაში ეჭვი შეეპარებოდა, ვალდებული იყო, უარი ეთქვა სანოტარო მოქმედების შესრულებაზე.

აღნიშნულის მიუხედავად, ნოტარიუსმა ქ. ხ-მა კანონით დაკისრებული მოგალეობა შეასრულა არაჯეროვნად. მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების შედეგად ვერ უზრუნველყო მინდობილობის გამცემი პირის იდენტიფიცირება და მისი ვინაობის სწორად დადგენა და ისე, რომ მ. ხ. მას პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით არ დაჰკავშირებია და არც სათანადო ნება გამოუხატავს, შეადგინა და გასცა ყალბი სათანადო აქტი – პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით მიღებული მინდობილობა, რეესტრში რეგისტრაციის ნომრით აღნიშნული მინდობილობის მიხედვით, თითქოსდა, მ. ხ. მისი კუთვნილი 1700 კვ.მ მინის ნაკვეთის (საკადასტრო კოდი ..., მდებარე ..., ს., დ.) მართვისა და განკარგვის უფლებამოსილებას ი. ვ-ს აძლევდა. მითითებული სანოტარო აქტი გ. კ-მა და მ. ხ-მა, როგორც მოწმეებმა, ხელმოწერით დადასტურეს.

ქ. ხ-ს მიერ გაცემული ზემოხსენებული ყალბი მინდობილობის გამოყენების საფუძველზე, ი. ვ-მა დანაშაულებრივი ჯგუფის სხვა წევრებთან შეთანხმებით, მ. ნ-ის კუთვნილი უძრავი ქონება საბო-

ლოოდ 2015 წლის 7 ივლისს 60 000 აშშ დოლარად ნ. ა-ზე გაასხვისა.

გ. კ-ის, ი. ვ-ის, მ. ხ-ისა და სხვათა დანაშაულებრივი ქმედებით
მ. ნ-ს მიადგა დიდი ოდენობით ქონებრივი ზიანი.

ნოტარიუს ქ. ხ-ს, როგორც სახელმწიფოებრივი უფლებამოსი-
ლების განმახორციელებელი პირის, ქმედებას შედეგად მოჰყვა ის,
რომ უძრავი ქონება არაუფლებამოსილმა პირმა მ. ნ-ის ნების გა-
მოვლენის გარეშე განკარგა, რითაც მას მოესპონ საკუთრების უფ-
ლება მითითებულ უძრავ ქონებაზე, რამაც ფიზიკური პირის უფ-
ლებისა და სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარ-
ღვევა გამოიწვია.

გ. ქ-მ, დ. ჭ-მ, დ. შ-მა, მ. მ-მა და კ. გ-ამ განიზრახეს, ყალბი მინ-
დობილობის დამზადება-გამოყენების გზით მ. ს-ას კუთვნილი ორი
მინის ნაკვეთის თალღითურად დაუფლება.

აღნიშნული მიზნით 2015 წლის 20 ივლისს დ. ჭ., დ. შ. და მ. მ.
მივიღნენ თ., ა. კ-ში მდებარე ქ. ხ-ს სანოტარო ბიუროში და ნოტა-
რიუსს განუცხადეს, რომ მ. ს-ას სურდა, კუთვნილი ორი მინის ნაკ-
ვეთის განკარგვის უფლებამოსილება კ. გ-ასთვის მიეცა და აღნიშ-
ნული მიზნით ნოტარიუსს პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკა-
ციის საშუალებით დაუკავშირდებოდა, ხოლო მოწმეები – დ. ჭ. და
დ. შ. იქნებოდნენ. ამასთან, მათ ქ. ხ-ს ნარუდგინეს თავიანთი პირა-
დობის მონაცემებიც, მათ შორის – მ. ს-ას რეალური მონაცემები,
თუმცა მასში ჩაკრული იყო გ. ქ-ის ფოტოსურათი. მინდობილობის
გაცემაზე ქ. ხ-მა თანხმობა განაცხადა, რის შემდეგაც მას პირდა-
პირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით 1982 წელს დაბა-
დებული გ. ქ. დაუკავშირდა და განუმარტა, რომ თითქოსდა იყო
მინის ნაკვეთების რეალური მესაკუთრე – 1963 წელს დაბადებუ-
ლი მ. ს., რომელიც კ. გ-ას კუთვნილი მინის ნაკვეთის განკარგვის
უფლებას აძლევდა. გ. ქ-სა და სახელმწიფო სერვისების განვითა-
რების სააგენტოს ელექტრონულ მონაცემთა ბაზაში არსებულ მ.
ს-ას პირად მონაცემებს, განსაკუთრებით – ფოტოსურათებს შო-
რის, იყო მკვეთრი სხვაობა, როგორც ასაკის, ისე გარეგნული მახა-
სიათებლების მიხედვით. გარდა ამისა, ელექტრონული კომუნიკა-
ციის პროცესში გ. ქ. არეულად საუბრობდა და საკუთარ ნებას სრულ-
ყოფილად ვერ გამოხატავდა.

„ნოტარიატის შესახებ“ საქართველოს კანონისა და „სანოტარო
მოქმედებათა შესარულების წესის შესახებ“ ინსტრუქციის შესაბა-
მისად, ნოტარიუსი ქ. ხ. ვალდებული იყო, სანოტარო მოქმედების
მონაწილის – მ. ს-ას ვინაობა დაედგინა სახელმწიფო სერვისების
განვითარების სააგენტოს ელექტრონულ ბაზაში ამ უკანასკნელის
პირადი მონაცემების, მათ შორის – ფოტოსურათების გადამოწმე-
ბის გზით, ამასთან, თუ მას მ. ს-ას პიროვნებაში ეჭვი შეეპარებო-

და, ვალდებული იყო, უარი ეთქვა სანოტარო მოქმედების შესრულებაზე.

აღნიშნულის მიუხედავად, ნოტარიუსმა ქ. ხ-მა კანონით დაკისრებული მოვალეობა შეასრულა არაჯეროვნად, მისდამი დაუდევარი დამოკიდებულების შედეგად, ვერ უზრუნველყო მინდობილობის გამცემი პირის იდენტიფიცირება, მისი ვინაობის სწორად დადგენა და ისე, რომ მ. ს. მას პირადი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით არ დაჰკავშირებია და არც სათანადო ნება გამოუხატავს, შეადგინა და გასცა ყალბი სანოტარო აქტი – პირდაპირი ელექტრონული კომუნიკაციის საშუალებით მიღებული მინდობილობა, რეესტრში რეგისტრაციის ნომრით №.... აღნიშნული მინდობილობის მიხედვით, თითქოსდა, მ. ს. მისი კუთვნლი 620 კვ.მ (ს/კ ...) და 1570 კვ.მ (ს/კ ...) მინის ნაკვეთების (მდებარე თ., ს-ოს ს-ო გზაზე, შ. მიმდებარედ) მართვისა და განკარგვის უფლებამოსილებას კ. გ-ას აძლევდა. მითითებული სანოტარო აქტი დ. ჭ-მ და დ. შ-მა, როგორც მოწმეებმა, ხელმოწერით დაადასტურეს.

2015 წლის 21 ივლისს კ. გ-მ ქ. ხ-ს მიერ გაცემული ზემოაღნიშნული ყალბი მინდობილობის გამოყენებით მ. ს-ას კუთვნილი ორივე მინის ნაკვეთი ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე საჯარო რეესტრში თავისი საკუთრების უფლებით დაირეგისტრირა, ხოლო 2015 წლის 28 ივლისს 620 კვ. მ მინის ნაკვეთი შიკროსაფინანსო ორგანიზაცია „ჯ. კ-თან“ გაფორმებული სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულების საფუძველზე, 21000 აშშ დოლარის მიღების სანაცვლოდ, იპოთეკით დატვირთა.

გ. ქ-ის, დ. ჭ-ის, დ. შ-ისა და კ. გ-ას დანაშაულებრივი ქმედების შედეგად მ. ს-ას ჯამურად მიადგა 1 055 000 ლარის, დიდი ოდენობის ქონებრივი ზიანი.

ნოტარიუს ქ. ხ-ს, როგორც სახელმწიფოებრივი უფლებამოსილების განმახორციელებელი პირის, ქმედებას შედეგად მოჰყვა ის, რომ მინის ნაკვეთები არაუფლებამოსილმა პირმა, მ. ს-ას ნების გამოვლენის გარეშე განკარგა, რითაც ამ უკანასკნელს მოესპო საკუთრების უფლება მითითებულ მინის ნაკვეთებზე და რამაც ფიზიკური პირის უფლებისა და სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესების არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს მთავარი პროკურატურის პროკურორმა ზაზა ქარქუსაშვილმა, რომელმაც მოითხოვა განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, როგორც საბოლოოდ, ისე თითოეული ეპიზოდისთვის, სასჯელის სახედ და ზომად მსჯავრდებულისათვის უფრო მკაცრი სასჯელის განსაზღვრა ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის ჩათვლით,

ვინაიდან გამოყენებული სასჯელის სახე და ზომა აშკარად არ შეე-საბამება მსჯავრდებულის პიროვნულ მახასიათებლებს, მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის ხასიათსა და საზოგადოებრივ საშიშროებას, რის გამოც ვერ იქნება მიღწეული სასჯელის მიზნები.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. პირველ ყოვლისა, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა ქ. ხ-მა ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედებები, რაზეც დეტალურ მსჯელობას პალატა არ მიიჩნევს საჭიროდ, ვინაიდან სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს დასკვნებს და ამასთანავე, დაცვის მხარეს საკასაციო საჩივრით არ მოუმართავს.

2. რაც შეეხება პროკურორ ზაზა ქარქუსაშვილის საკასაციო საჩივარს, საქმის მასალების შესხავლის შედეგად საკასაციო პალატა მივიღა დასკვნამდე, რომ პროკურორის მოთხოვნა საფუძვლიანია, მისი საჩივარი უნდა დაკამაყოფილდეს ნაწილობრივ და გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს მსჯავრდებულის საუარესო ცვლილება კერძოდ:

3. საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლისა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლის შინაარსს, ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულის პიროვნებას, სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო გარემოებებს და მიუთითებს, რომ ქ. ხ-ს მიერ ჩადენილი დანაშაულები თავისი სპეციფიკით, მოვალეობათა დარღვევის ზომისა და ხასიათის მიხედვით, საზოგადოებრივად საშიშია, რადგან ნოტარიუსის, როგორც სახელმწიფოებრივი უფლებამოსილების განმახორციელებელი პირის, მიერ დამონმებული დოკუმენტები განსაკუთრებული სანდონბით სარგებლობს და მის მიერ განზრას თუ გულგრილი დამოკიდებულების შედეგად ყალბი მინდობილობის გაცემა აზიანებს არა მხოლოდ კონკრეტული მოქალაქეების ინტერესებს, არამედ ლასავს სახელმწიფოს პრესტიჟსაც და საფრთხეს უქმნის ნორმალურ სამოქალაქო ბრუნვას.

4. მხედველობაშია მისაღები ის გარემოებაც, რომ ქ. ხ-ს ქმედებებით მოქალაქეებს მიადგათ დიდი ოდენობით მატერიალური ზოანი, არსებითად შეიიღახა საქართველოს კონსტიტუციით მათთვის გარანტირებული საკუთრების უფლება (ა. ბ-ის ქონება იპოთეკითა დატვირთული, მ. ს-ას კუთვნილი ორივე უძრავი ქონება რეგისტრირებულია სხვის სახელზე, მ. ნ-ის ქონება გასხვისებულია), რასაც მსჯავრდებული აშკარად გულგრილად ეკიდება.

5. ზემოაღნიშნულისა და ასევე, იმის გათვალისწინებით, რომ ქ. ხ-ს არ გააჩნია პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებები, საკასაციო პალატის მოსაზრებით, მისთვის შეფარდებული ჯარიმის ოდენობა ვერ იქნება დამაფიქრებელი მისთვის და ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნების მიღწევას, რის გამოც იგი უნდა გაიზარდოს.

6. რაც შეეხება პროკურორის მოთხოვნას საპატიმრო სასჯელის გამოყენების თაობაზე, პალატა მას არ იზიარებს, ვინაიდან მხედველობაში იღებს იმ გარემობას, რომ ქ. ხ-ს ჰყავს ორი მცირენლოვანი შვილი, მის მიერ ჩადენილი ქმედებები წაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულს მიეკუთვნება და მანამდე არ ჰქონია კანონთან კონფლიქტი, რის გამოც არ მიიჩნევს მიზანშენონილად მისთვის საპატიმრო სასჯელის განსაზღვრას.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით, 308-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. პროკურორ ზაზა ქარქუსაშვილის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 9 ოქტომბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. მსჯავრდებულ ქ. ხ-ს საქართველოს სსკ-ის 341-ე მუხლით (2015 წლის 14 მაისის ეპიზოდი) სასჯელის სახით განესაზღვროს ჯარიმა – 20 000 ლარი.

მასვე საქართველოს სსკ-ის 341-ე მუხლით (2015 წლის 20 მაისის ეპიზოდი) სასჯელის სახით განესაზღვროს ჯარიმა – 20 000 ლარი.

მასვე საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2015 წლის 12 ივნისის ეპიზოდი) სასჯელის სახით განესაზღვროს ჯარიმა – 10 000 ლარი.

მასვე საქართველოს სსკ-ის 342-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2015 წლის 20 ივლისის ეპიზოდი) სასჯელის სახით განესაზღვროს ჯარიმა – 10 000 ლარი.

4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, საქართველოს სსკ-ის 341-ე მუხლით (2015 წლის 20 მაისის ეპიზოდი) დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას დანარჩენი ეპიზოდები-

სათვის დანიშნული სასჯელები და საბოლოოდ ქ. ხ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 20 000 ლარი.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 9 ოქტომბრის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის შემსუბურება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№610აპ-16

3 აპრილი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),

ნ. გვენეტაძე,

პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ დ. გ-ას ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ს. ჯ-ას საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 31 აგვისტოს განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 29 ივნისის განაჩენით დ. გ. – ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 238'-ე მუხლის მე-2 ნაწილით იმაში, რომ ჩაიდინა ცივი იარაღის ტარება განზრახი მძიმე დანაშაულისათვის ნასამართლევი პირის მიერ. აღნიშნული დანაშაულებრივი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

• ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 27 იანვრის განაჩენით დ. გ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე და 64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით. მასვე დამატებითი სასჯელის სახით დაეკისრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა

– 200 საათით.

• 2016 წლის 23 აპრილს, დაახლოებით 02:00 საათზე, დ. გ. მოძრაობდა ზ-ში, კ-ას ქუჩაზე და ატარებდა ერთპირიან საკეც დანას პირის ფიქსატორით, რაც მიეკუთვნება მჩხვლეტავ-მჭრელ ცივ იარაღთა კატეგორიას.

2. აღნიშნული ქმედებისათვის დ. გ-ას მიესაჯა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა; საქართველოს სსკ-ის 52-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, დამატებითი სასჯელის სახით, დ. გ-ას სახელმწიფოს სასარგებლოდ, უსასყიდლოდ ჩამოერთვა დანაშაულის საგანი – დანა; საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით, გაუქმდა ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 27 იანვრის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ახლად დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 4 წლით, 11 თვითა და 27 დღით თავისუფლების აღკვეთა, კერძოდ – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საპოლონოდ, დ. გ-ას მოსახდელად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა – 5 წლითა და 6 თვის ვადით, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით, სახელმწიფოს სასარგებლოდ უსასყიდლოდ ჩამოერთვა დანაშაულის საგანი – დანა. დ. გ-ას სასჯელის ვადის ათველა დაეწყო დაკავების მომენტიდან. მასვე, სასჯელის ვადაში ჩაეთვალა დაკავებაში ყოფნის პერიოდი – 2016 წლის 23 აპრილიდან – 2016 წლის 27 აპრილის ჩათვლით.

3. გაუქმდა დ. გ-ას მიმართ აღკვეთის ლონისძიების სახით შეფარდებული გირაო და გირაოს უზრუნველსაყოფად თ. გ-ას უძრავ ქონებაზე (მდებარე წ., მ-ას ქ. №..., საკადასტრო კოდი – ...) დადებული ყადაღა განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში მოიხსნა.

4. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩირო მსჯავრდებულ დ. გ-ას ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ს. ჯ-ამ.

5. ადვოკატმა ს. ჯ-ამ ითხოვა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 29 ივნისის განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა. კასატორმა ალტერნატივის სახით ითხოვა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 29 ივნისის განაჩენში ცვლილების შეტანა და წარდგენილი ბრალდების ფარგლებში, საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილისა და ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 და მე-6 ნაწილების შესაბამისად, დ. გ-ას მიმართ სასჯელის სახედ და ზომად ჯარიმის მინიმალური ოდენობით განსაზღვრა.

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 31 აგვისტოს განაჩენით არ დაკმაყო-

ფილდა ადვოკატ ს. ჯ-ას სააპელაციო საჩივარი და ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 29 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

7. კასატორი – მსჯავრდებულ დ. გ-ას ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ს. ჯ. საკასაციო საჩივარში აღნიშნავს, რომ განაჩენი უკანონოა, ვინაზან სააპელაციო სასამართლომ კრიტიკულად და ობიექტურად არ შეაფასა საქმის ფაქტობრივი გარემოებები. კასატორის პოზიციით, სააპელაციო სასამართლომ ყურადღება არ გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ ჯ. ლ-ას სასამართლო სხდომაზე არ დაუდასტურებია პატაკის შედგენა. კანონის არსებით დარღვევად აგრეთვე არ იქნა მიჩნეული საქართველოს სსსკ-ის 115-ე მუხლის მე-6 ნაწილის, 112-ე მუხლის მე-5 ნაწილისა და მე-3 მუხლის მე-7 ნაწილის შეუსაბამოდ დ. გ-ას დამის საათებში დაკითხვა. ამასთანავე, სასამართლომ არ შეაფასა მოწმე კ. კ-ას 8 წუთის განმავლობაში დაკითხვის შესაძლებლობა.

8. კასატორი ასევე მიუთითებს, რომ სასამართლომ უსაფუძვლოდ და დაუსაბუთებლად არ გაიზიარა დ. გ-ას ჩერენება, რომლითაც დასტურდებოდა მისი პირადი ჩერეკისა და დაკავების უკანონბა, კერძოდ, მსჯავრდებულს დანა ხელში ეჭირა და ვაშლს თლიდა, რა დროსაც პოლიციელებმა გააჩერეს, დანა წაართვეს და წავიდნენ. რამდენიმე მეტრის გავლის შემდეგ კვლავ შემობრუნდნენ და დ. გ-ას განუმარტეს, რომ იგი კონკრეტული საკითხის გასარკვევად პოლიციის სამმართველოში უნდა წაეყვანათ. პოლიციის სამმართველოში კი უთხრეს, რომ მისი ქმედება ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევას წარმოადგენდა. დ. გ. შემთხვევის ადგილზე არ დაუკავებიათ და არც მისი პირადი ჩერეკა ჩატარებულა. კასატორის პოზიციით, თუკი ჯ. ლ-ას მიერ მოპოვებული ოპერატორი ინფორმაცია და პატაკი საფუძვლიანი იქნებოდა, მათ საქართველოს სსსკ-ის 175-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის, 174-ე მუხლის მე-3 ნაწილისა და 121-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ჯერ უნდა დაეკავებინათ დ. გ., ხოლო შემდეგ კი პირადი ჩერეკა ჩატარებულიყო. განსახილველ შემთხვევაში პირიქით მოხდა. ამასთან, საქართველოს სსსკ-ის 121-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, პირადი ჩერეკის ოქმი ფალეკე არ უნდა შედგენილიყო. გასათვალისწინებელია, რომ დაკავებისას და პირადი ჩერეკისას, საქართველოს სსსკ-ის 174-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული უფლებების გაცნობამდე, დ. გ-ას განმარტებები სასამართლომ მის საზიანოდ გამოიყენა. ამასთან, კასატორი აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებულს დანაშაულის ჩადენის განზრახვა არ ჰქონია და დ. გ-ას ჩერენებით ცივი იარაღის გაუფრთხილებლად ტარების ფაქტი დასტურდება.

9. კასატორის მითითებით, გასაჩივრებული განაჩენით დანიშ-

ნული სასჯელი არ შეესაბამება საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 და მე-6 ნაწილების მოთხოვნებს, ვინაიდან დ. გ-ას ახალი განაჩენის გამოტანის დროს (ე.ი 2016 წლის 29 ივნისს) მოხდილი ჰქონდა – 2 წელი, 5 თვე და 5 დღე და, შესაბამისად, მოსახდელად დარჩენილი ჰქონდა – 2 წელი 6 თვე და 24 დღე.

10. აღნიშნულიდან გამომდინარე, ადვოკატი ითხოვს ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 29 ივნისის განაჩენის გაუქმებასა და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას. ალტერნატივის სახით კასატორმა ითხოვა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 29 ივნისის განაჩენში ცვლილების შეტანა და წარდგენილი ბრალდების ფარგლებში, საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილისა და ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 და მე-6 ნაწილების შესაბამისად, დ. გ-ას მიმართ სასჯელის სახედ და ზომად ჯარიმის მინიმალური ოდენობით განსაზღვრა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს იმ ნაწილში, რომ მსჯავრდებულმა დ. გ-ამ ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული ქმედება, კერძოდ, საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, ამკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს დ. გ-ას მიერ ცივი იარაღის ტარებას განზრახი, მძიმე დანამაულისათვის ნასამართლევი პირის მიერ.

3. სასამართლო სხდომაზე მოწმედ დაკითხული ჯ. ლ-ას ჩვენებითა და მის მიერ შედგენილი პატაკით დადგენილია, რომ 2016 წლის 23 აპრილს, მან პირადი კონტაქტისგან შილდო იპერატიული ინფორმაცია, რომ დ. გ. კ-ას ქუჩაზე, კაფე-ბარ „ს-ს“ ტერიტორიაზე იმყოფებოდა და ატარებდა დანას. აღნიშნული ინფორმაციის თაობაზე ჯ. ლ-ამ თავის უფროსს მოახსენა. მოწმების – მ. შ-სა და კ. მ-ას ჩვენებითა და პირადი ჩსრეკის ოქმის თანახმად, დ. გ-ს შარვლის წინა, მარჯვენა ჯიბიდან ამოღებულ იქნა შავი საკეცი დანა B049, რომელიც 2016 წლის 23 აპრილის ბალისტიკური №.../ც.ი ექსპერტიზის დასკვნისა და ექსპერტ მ. კ-ას ჩვენების მიხედვით, მიეკუთვნება მჩხვდეტავ-მჭრელ იარაღთა კატეგორიას.

4. დ. გ-ას ჩვენებით დგინდება, რომ მას აქვს ჯანმრთელობის

პრობლემები, დაბადებიდან სტკივა კბილები, რის გამოც საჭმლის საჭრელად იყენებს დანას. დაკავების დროს იგი მიღიოდა აფთიაქ-ში, ერთ ხელში ეჭირა დანა, ხოლო მეორით ვაშლს თლიდა. პოლიცი-ის თანამშრომლებს დანა მან თვითონ მიაწოდა, რომელიც გამოარ-თვეს და გაუშვეს. 50 მეტრის გავლის შემდეგ კი პოლიციის თანამ-შრომლები კელავ მასთან მივიღენ და პოლიციის სამმართველოში გადაიყვანეს. დ. გ-ას დანა ფრჩხილების სანმენდად, ვაშლის საჭ-რელად და საღებავების გადასაფხეკად სჭირდებოდა.

5. საკასაციო პალატა ზემომითითებული მტკიცებულებების ფონზე ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის პაზიციას იმ ფაქტთან და-კავშირებით, რომ დ. გ. საკვების მომზადების, პირადი ჰიგიენისა და პროფესიული საქმიანობის განხორციელების მიზნით დასახე-ლებულ დანას იყენებდა. განსახილველ შემთხვევაში სისხლის სა-მართლის საქმის მასალებში, გარდა მსჯავრდებულის ჩვენებისა, სასამართლოს ზემოაღნიშნული გარემოების დასადგენად სხვა სა-ხელმძღვანელო მტკიცებულება არ გააჩნია. ამასთანავე, სასამარ-თლოს არ გააჩნია საფუძველი, თუნდაც ირჩი, რომ ეჭვი შეიტანოს პოლიციის თანამშრომელთა მიუკერძოებლობასა და ობიექტურო-ბაში.

6. რაც შეეხება დაცვის მხარის პროცესუალურ დარღვევებთან დაკავშირებულ არგუმენტებს და დ. გ-ას მიერ ჩადენილ ქმედება-ში გაუფრთხილებლობის ნიშნების არსებობას, საკასაციო პალატა სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას.

7. მსჯავრდებულ დ. გ-თვის განსაზღვრულ სასჯელთან მიმარ-თებით, საკასაციო პალატა დაცვის მხარეს ვერ დაეთანხმება იმ ნაწილში, რომ სააპელაციო სასამართლომ სასჯელის მოუხდელი ნაწილი არასწორად დათვალა და რომ მოუხდელ ნაწილს წარმოად-გენდა – 2 წელი 6 თვე და 24 დღე. გასათვალისწინებელია, რომ ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 27 იანვრის განაჩე-ნით დ. გ-ას დანიშნული სასჯელი – 5 წლით თავისუფლების აღკვე-თა ჩაეთვალა პირობით. ამდენად, ვინაიდან, დ. გ-ას გათავისუფ-ლება იყო პირობადადებული, მას, პირობითი მსჯავრის საუკრესოდ შებრუნების (ე.ი გაუქმების) თავიდან ასაცილებლად, არ უნდა ჩაე-დინა განზრახი დანამაული და სახელმწიფოს მიერ მის მიმართ გა-მოყენებული ჰუმანური ღონისძიების (პირობითი მსჯავრის) მიზ-ნები უნდა გაემართლებინა. აქედან გამომდინარე, ვინაიდან დ. გ-ამ გამოსაცდელი ვადის პირობებში განზრახი დანაშაული ჩაიდინა, მის მიმართ განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი გაუქმდა და წინა განაჩენით შეფარდებულ სასჯელში ჩაითვალა დაკავებაში ყოფ-ნის დრო – 2013 წლის 26 ოქტომბრიდან – 2013 წლის 28 ოქტომ-ბრის ჩათვლით, რის გამოც სასჯელის მოუხდელი ნაწილი დარჩა –

4 წელი, 11 თვე და 27 დღე.

8. სასჯელის სამართლიანობასთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლით გათვალისწინებულ სასჯელის მიზნებს და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლით განსაზღვრულ მსჯავრდებულის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს, აგრეთვე საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილისა და ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის მოთხოვნებს და მიაჩნია, რომ სამართლიანი იქნება მსჯავრდებულს განაჩენთა ერთობლიობით (ნაწილობრივი შეკრების პრინციპის გამოყენებით) დანიშნული 5 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთის ნაცვლად, განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით, შემდეგ გარემოებათა გამო:

9. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ დ. გ-ას მსჯავრი დაედონ ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულის ჩადენაში. მართალია, დ. გ. წარსულში ნასამართლევია და როგორც აღინიშნა, იგი დანაშაულის ჩადენის დროს იყო პირობით მსჯავრდებული, მაგრამ მის მიერ ჩადენილი ქმედებები არ არის ძალადობრივი ხასიათის ან/და საზოგადოებისათვის მომეტებული საფრთხის შემცველი. გასათვალისწინებელია ის გარემოებაც, რომ მსჯავრდებული მიდრეკილი არ არის ჩაიდინოს ერთი და იმავე სიმძიმისა და კატეგორიის დანაშაული, რომლის არსებობაც, თავის მხრივ, მნიშვნელოვნად შეამცირებდა სასჯელის ერთ-ერთი მიზნის – დანაშაულის თავიდან აცილების მიღწევის შანსებს. საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებასაც, რომ დ. გ-ას ცივი იარაღი სხვა დანაშაულის ჩასადენად არ გამოუყენებია, რის გამოც საქმეში არ არსებობს დაზარალებული, რომელიც კონკრეტული ზიანის ანაზღაურებას მოითხოვდა. ამდენად, საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილით განსაზღვრული სასჯელის დანიშნის ზოგადსავალდებულო ელემენტების ანალიზით, დ. გ-ას საზოგადოებისაგან 3 წლით იზოლაცია ნარმოადგენს პროპორციული სასჯელის ზომას მის მიერ ჩადენილ ქმედებასა და წარსულთან მიმართებით.

10. ზემომითითებული მოტივების პარალელურად, პალატა მხედველობაში იღებს დანაშაულის რეციდივის ფაქტს. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 58-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნისას მოსახდელი სასჯელის ვადა, სულ მცირე, 1 წლით უნდა აღემატებოდეს ჩადენილი დანაშაულისათვის ამ კოდექსის შესაბამისი მუხლით ან მუხლის ნაწილით გათვალისწინებული სასჯელის მინიმალურ ვადას. ამიტომ, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხ-

ლის მე-2 ნაწილის სანქცია სამ წლამდე გადით თავისუფლების აღ-კვეთას ითვალისწინებს, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თავისუფლების აღკვეთის მინიმალური ვადა 6 თვეა, დ. გ-ას სასჯელის სახედ უნდა დაენიშნოს თავისუფ-ლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით. ამდენად, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ნაწილობრივი შეკრების პრინციპის გამოყენებით, ახლად დანიშნულ სასჯელს წინა განაჩე-ნით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან (4 წელი, 11 თვე და 27 დღე) უნდა დაემატოს – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, დ. გ-ას სასჯელის სახედ და ზომად უნდა განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით.

11. პალატა განმარტავს, რომ განაჩენთა ერთობლიობის დროს სასჯელის სამართლიანობა ფასდება როგორც ბოლო განაჩენით, ისე შეკრებისა თუ შთანთქმის პრინციპის გამოყენებით დანიშნუ-ლი სასჯელის პროპორციულობიდან გამომდინარე. ამასთანავე, სა-სამართლოს დისკრეცია და სასჯელის დანიშვნის ზოგადსაგალდე-ბულო გარემოებანი ყოველი მსჯავრდებულის ინდივიდუალურ შე-ფასებას, სამართლებრივი სიკეთის დაცვის პრევენციასა და საჯა-რო ინტერესის დაკმაყოფილებას მოითხოვს. საზოგადოებრივი ინ-ტერესის დაცვის პარალელურად, მნიშვნელოვანია შეფასდეს დამ-ნაშავის რესოუციალიზაციისა და მისი საზოგადოებისაგან იზოლა-ციის ხანგრძლივობის ხარისხი.

12. ამდენად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ დ. გ-ას მიმართ საბოლოოდ დანიშნული სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით, ნარმოადგენს სამართლიან სასჯელს, ვინაიდან იგი სრულად შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენი-ლი დანაშაულის სიმძიმეს და ამასთანავე, იგი სრულად უზრუნველ-ყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული მიზ-ნების მიღწევას.

13. სასჯელის სამართლიანობის საკითხთან მიმართებით გასათ-ვალისწინებულია ევროპული სასამართლოს პრაქტიკაც, რომლის თანახმად, სასამართლოს „როლი არ გახლავთ იმის დადგენს, თუ რამდენი წელი უნდა იქნეს შეფარდებული კონკრეტული დანაშაუ-ლისთვის ან განსაზღვროს, თუ რამდენწლიანი სასჯელი უნდა იქ-ნეს დადგენილი ან მიუთითოს სასჯელზე, რომელიც უნდა მოიხა-დოს პირმა კომპეტენტური სასამართლოს მიერ მსჯავრდების შემ-დეგ“.¹

14. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო

¹ იბ. ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე: Vinter and Others v. the United Kingdom, N66069/09, 130/10, 3896/10, 09/07/2013, §105

პალატას მიაჩნია, რომ ადვოკატის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილ-დეს ნაწილობრივ და დ. გ-ას სასჯელის სახედ და ზომად, ნაცვლად 5 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთისა, უნდა განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა – 3 წლით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ადვოკატ ს. ჯ-ას საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 31 აგვისტოს განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. დ. გ. ცნობილ იქნეს დამარავედ საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 52-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, დამატებითი სასჯელის სახით, სახელმწიფოს სასარგებლოდ, უსასყიდლოდ ჩამოერთვას დანაშაულის საგანი – დანა.

4. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, გაუქმდეს ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 27 იანვრის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი.

5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთას – წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 4 წლით, 11 თვითა და 27 დღით თავისუფლების აღკვეთიდან – ნაწილობრივ დაემატოს 1 წლისა და 6 თვის გადით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ დ. გ-ას განესაზღვროს – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 52-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, დამატებითი სასჯელის სახით, სახელმწიფოს სასარგებლოდ უსასყიდლოდ, ჩამოერთვას დანაშაულის საგანი – დანა.

6. მსჯავრდებულ დ. გ-ას სასჯელის მოხდა აეთვალის დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 29 ივნისიდან. მასვე, სასჯელის ვადაში ჩაეთვალის დაკავებაში ყოფნის პერიოდი – 2016 წლის 23 აპრილიდან – 2016 წლის 27 აპრილის ჩათვლით.

7. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2016 წლის 31 აგვისტოს განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის შემსუბურება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№273აპ-18

1 აგვისტო, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- ნ. გვერეტაძე (თავმჯდომარე),
- პ. სილაგაძე,
- გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ზ. კ-ისა და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ლ. ბ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 5 აპრილის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 9 თებერვლის განაჩენით ზ. კ-ი, – დაბადებული ... ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკის 1261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით იმაში, რომ მან ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ნინასწარი შეცნობით არასრულწლოვნის მიმართ, რაც გამოხატა შემდეგში:

2. 2017 წლის 18 დეკემბერს, დაახლოებით 20:00 საათზე, თ-ი, გ. ო-ს ქ. №...-ში, ბინა №...-ში, საყოფაცხოვრებო ნიადაგზე წარმოშობილი კონფლიქტის საფუძველზე ზ. კ-მა ფეხი ჩაარტყა არასრულწლოვან გერს – ხ. დ-ს ნეკნების მიდამოში, რის შედეგადაც ხ. დ-გ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

3. აღნიშნული ქმედებისათვის ზ. კ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ

საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების ადგვეთა.

4. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა ზ. კ-მა და მისი ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ლ. ბ-ა, რომ-ლებმაც მოითხოვეს გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა და მსჯავრდებულის მიმართ სასჯელის სახით საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის განსაზღვრა.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 5 აპრილის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 9 თებერვლის განაჩენი მსჯავრდებულ ზ. კ-ის მიმართ დარჩა უცვლელად.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ. მსჯავრდებულმა და ადვოკატმა ლ. ბ-ა საკასაციო საჩივრით მოითხოვეს საკასაციო საჩივრის ზეპირი მოსმენით განხილვა, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 5 აპრილის განაჩენში ცვლილების შეტანა და მსჯავრდებულის პიროვნების, მძიმე ჯანმრთელობისა და ოჯახური მდგომარეობის, დაზარალებულის პოზიციის გათვალისწინებით, ზ. კ-ისთვის სასჯელის შემსუბურება, კერძოდ, სასჯელის სახედ და ზომად მის მიერ ფაქტობრივად მოხდილი სასჯელის განსაზღვრა და პირობითი მსჯავრის გამოყენება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა ზ. კ-ის მსჯავრდების საქმის მასალები, შეამოწმა მისი დამცველის, ადვოკატ ლ. ბ-ს საკასაციო საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ აღნიშნული საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შესაბამისად, გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს სასჯელის ნაწილში შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. მოცემულ საქმეში არსებული მასალებით, კერძოდ, საპროცესო ნორმების დაცვით მოპოვებული უტყუარი მტკიცებულებების ერთობლიობით, გონივრულ ეჭვს მიღმა დადასტურებულია, რომ მსჯავრდებულ ზ. კ-ს ნამდვილად აქვს ჩადენილი სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედება მისი ოჯახის არასრულწლოვანი წევრის, ხ. დ-ს მიმართ, კერძოდ, ამ უკანასკნელს მან საყოფაცხოვრებო კონფლიქტის დროს ფეხი ჩაარტყა ნეკენების მიდამოში, რის შედეგადაც დაზარა-

ლებულმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია მისი ჯანმრთელობის დაზიანება. ამ ქმედებით ზ. კ-მა ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაული, რის გამოც სასამართლომ მას სასჯელის სახედ და ზომად განუსაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლისა და 6 (ექვსი) თვეს ვადით.

3. მსჯავრდებულმა ზ. კ-მა და მისმა დამცველმა, ადგომატმა ლ. ბ-ა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 5 აპრილის განაჩენის თაობაზე საკასაციო საჩივრით მომართეს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას, რომლითაც ითხოვენ სასამართლოს მიერ მსჯავრდებულისათვის განსაზღვრული სასჯელის შემსუბუქებას მისი ჯანმრთელობის მძიმე და აგრეთვე ოჯახური მდგომარეობის გათვალისწინებით, კერძოდ, ეკმაროს მას ის სასჯელი, რაც ფაქტობრივად უკვე მოიხადა, ხოლო სასჯელის დარჩენილი ნაწილი ჩაეთვალის პირობით.

4. მსჯავრდებულ ზ. კ-ის ჯანმრთელობის მდგომარეობის სიმძიმე დასტურდება საქმეში წარმოდგენილი სამედიცინო დოკუმენტებით, კერძოდ, ის დაავადებულია: B 20 – აივ ინფექციით (შიდსი), მესამე სტადია; B 20.4 – აივ ასოცირებული კანდიდოზით; K71.2 – ტოქსიური ჰეპატიტით; B 18.0 – ქრონიკული C ჰეპატიტით. იმავე დოკუმენტებში აღნიშნულია, რომ მისი დაავადებები არა მარტო ქრონიკულია, არამედ პროგრესირებადიც, რაც კიდევ უფრო ართულებს მსჯავრდებულის მდგომარეობას.

5. გარდა ამისა, საკასაციო პალატის აზრით, გასათვალისწინებელია სხვა გარემოებებიც: მსჯავრდებული წარსულში არ არის ნასამართლევი; მან სასამართლოს წინაშე მოინანია ჩადენილი დანაშაული; იგი არის ოჯახის მარჩენალი, სადაც არასრულწლოვან დაზარალებულთან ერთად ცხოვრობს მცირებულოვანი ბავშვიც. ყველა ზემოაღნიშნული გარემოების გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში, არ არსებობს საკარისი საფუძველი, რათა სრულად დაკმაყოფილდეს დაცვის მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა, თუმცა შესაძლებელია მსჯავრდებულ ზ. კ-ისათვის სასამართლოს მიერ დანიშნული სასჯელის ზომის შემცირება, კერძოდ, 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა უნდა შეუმცირდეს 6 (ექვსი) თვით და მას საბოლოოდ მოსახდელად უნდა დარჩეს თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლის ვადით.

6. აღნიშნულიდან გამომდინარე, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 5 აპრილის განაჩენში, კერძოდ, სასჯელის ნაწილში, უნდა შევიდეს შე-

საბამისი ცვლილება მსჯავრდებულ ზ. კ-ის სასიკეთოდ, ხოლო სხვა ნაწილში გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ზ. კ-ისა და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატი ლ. ბ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 5 აპრილის განაჩენში შევიდეს შემდეგი ცვლილება:

3. მსჯავრდებული ზ. კ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსე-ის 1261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და მას სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

4. ზ. კ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 19 დეკემბრიდან;

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 5 აპრილის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის შემსუბურება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№162აპ-18

25 სექტემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- პ. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
- გ. შავლიაშვილი,
- პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ზ. გ-ას სა-
კასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 9 თებერვლის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2017 წლის 29 ნოემბრის განაჩენით ზ. გ. – დაბა-
დებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესავა: საქარ-
თველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით – ჯარიმა 3000 ლარი, 273-ე მუხ-
ლის 1-ლი ნაწილით – ჯარიმა 2000 ლარი. საქართველოს სსკ-ის 59-
ე მუხლის თანახმად, სსკ-ის 273-ე მუხლით შეფარდებულმა სას-
ჯელმა სრულად შთანთქა სსკ-ის 273-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შე-
ფარდებული სასჯელი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიო-
ბით, მას სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 3000
ლარი.

3. მასვე „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შე-
სახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, 3 წლით ჩამოერთვა: სატრანსპორტო საშუალების მართვის, საექიმო და ფარმაცევტუ-
ლი საქმიანობის, აგრეთვე აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანე-
ლობისა და წარმომადგენლობის, საადვოკატო საქმიანობის, პედა-
გოგიურ და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის, სა-
ხელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (სა-
ბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანო-
ებში საქმიანობის, პასიური საარჩევნო უფლება, იარაღის დამზა-
დების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლებები.

4. განაჩენის მიხედვით ზ. გ-ამ ჩაიდინა ნარკოტიკული საშუა-
ლების ექიმის დანიშნულების გარეშე, უკანონოდ მოხმარება, ჩა-

დენილი ასეთი ქმედებისათვის ადმინისტრაციულსახდელშეფარ-დებული პირის მიერ, ასევე – „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსი-ქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიუ-რი დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის №2 დანართის ცხრილით გათვალისწინებული ჩამოხათვალის – „ნარკოტიკული სა-შუალებები“ – 92-ე გრაფით განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუა-ლება – „მარიხუანის“ ექიმის დანიშნულების გარეშე მოხმარება, ჩადენილი ასეთი ქმედებისათვის ადმინისტრაციულსახდელშეფარ-დებული პირის მიერ, რაც გამოიხატა შემდეგში: თბილისის საქალა-ქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 28 სექტემბრის დადგენილებით ზ. გ. საქართველოს ადმინისტრა-ციულ სამართლდარღვევათა კოდექსის 45-ე მუხლის მე-2 ნაწი-ლის საფუძველზე დაჯარიმდა 500 ლარით ნარკოტიკული საშუა-ლება – „ოპიუმის“ ჯგუფის, „ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ (მარიხუ-ანა), „ამფეტამინისა“ და „მეტამფეტამინის“ მოხმარების გამო. მი-უხედავად აღნიშნულისა, 2017 წლის 12 სექტემბერს ზ. გ-ას ნარ-კოლოგიური შემოწმების შედეგად დაუდგინდა ნარკოტიკული სა-შუალებების – „ამფეტამინისა“ და „მეტამფეტამინის“ ექიმის და-ნიშნულების გარეშე, უკანონოდ მოხმარების ფაქტი, აგრეთვე – ნარკოტიკული საშუალება „ტეტრაპიდროკანაბინოლის“ (მარიხუ-ანა) ექიმის დანიშნულების გარეშე, უკანონოდ მოხმარების ფაქ-ტი.

5. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულმა ზ. გ-ამ და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ი. ი-მ, რომ-ლებმაც მოითხოვეს გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტა-ნა, კერძოდ, მსჯავრდებულ ზ. გ-ას საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული სისხლისსამართლებ-რივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან გათავისუფლება, ხო-ლო სსკ-ის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანამაულის ჩადე-ნისთვის – სასჯელის სახედ საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის განსაზღვრა.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 9 თებერვლის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოი-ებო, ნინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლე-გიის 2017 წლის 29 ნოემბრის განაჩენი შეიცვალა, კერძოდ:

7. ზ. გ. გათავისუფლდა საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული სისხლისსამართლებრივი პასუ-ხისმგებლობისა და სასჯელისაგან.

8. ზ. გ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა –

3000 ლარი. განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩა უცვლელად.

10. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ. მსჯავრდებულმა ზ. გ-ამ საჩივრით მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 9 თებერვლის განაჩენში ცვლილების შეტანა და საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის სასჯელის სახით საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის განსაზღვრა.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა მსჯავრდებულ ზ. გ-ას საქ-მის მასალები, გაითვალისწინა მისი საკასაციო საჩივრის მოტივები და მიიჩნია, რომ აღნიშნული საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხოლო გაასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს სასჯელის ნაწილში შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქმეში არსებული მასალებით, რომლებიც შეიცავს საკმარის და უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, დადასტურებულია, რომ ზ. გ-ამ ნამდვილად ჩაიდნა სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედება, კერძოდ, ნარკოტიკული საშუალების – „ამფეტამინისა“ და „მეტამფეტამინის“ ექიმის დანიშნულების გარეშე, უკანონდ მოხმარება, ვისაც მანამდე ანალოგიური ქმედებისათვის დაკისრებული ჰქონდა სახდელი საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 45-ე მუხლით. აღნიშნულ ბრალს არც თვითონ მსჯავრდებული უარყოფს. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 9 თებერვლის განაჩენით მას ჩადენილი დანაშაულისათვის სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 3000 ლარი, ამასთან, 3 წლით ჩამოერთვა „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონში მითითებული უფლებები.

3. სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის თაობაზე შემოტანილი საკასაციო საჩივრით მსჯავრდებული ზ. გ. ითხოვს, რომ მას ჯარიმის სახით შეფარდებული სასჯელი შეეცვალოს საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომით, ვინაიდან, კასატორის განმარტებით, მის ოჯახს აქვს მძიმე მატერიალური მდგომარეობა, თვითონ უმუშევარია, ხოლო მისი მშობლები პენსიონერები არიან. საქმეში ნარმოდგენილი დოკუმენტის მიხედვით, თბილისის მუნიციპალიტეტის დიდუბის რაიონის გამგეობა, მძიმე სოციალურ-ეკონომიკურ მდგომარეობაში მყოფ პირთათვის განკუთხინილი ქალაქის მუნიციპალიტეტის ბიუჯეტით გათვალისწინებული სოციალური დახმარების პროგრამის ფარგლებში, ხშირად უნევს ფინანსურ დახმარებას ზ.

გ-ას და მის პენსიონერ მშობლებს მკურნალობის ხარჯების დასაფარავად. ამასთან, მსჯავრდებული საკასაციო საჩივარში აღნიშნავს, რომ ის არის ფიზიკურად ჯანმრთელი და შრომისუნარიანი, თუმცა, უმუშევრობის გამო, არავითარი შემოსავალი არ გააჩნია, რის გამოც, ფაქტობრივად, პენსიონერი მშობლების კმაყოფაზეა. ამიტომ სურვილი აქვს, რომ სასჯელი მოიხადოს საზოგადოებრივად სასარგებლო შრომის სახით, ვინაიდან არ გააჩნია სასჯელის სახით მასზე დაკისრებული ჯარიმის გადახდის მატერიალური საშუალება.

4. საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს მსჯავრდებულისა და მისი ოჯახის მძიმე სოციალურ მდგომარეობას, მაგრამ, მიუხედვად ამისა, კასატორის მოთხოვნის დაკმაყოფილება შეუძლებელია, მოქმედი სისხლის სამართლის კანონიდან გამომდინარე. ამ კანონით განსაზღვრულ სისხლისამართლებრივ სასჯელთა იერარქიის მიხედვით, ჯარიმა წარმოადგენს ყველაზე უფრო მსუბუქ სასჯელს, ხოლო მასთან შედარებით, საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა სასჯელის უფრო მეაცრ სახედ ითვლება. ზემდგომ სასამართლოს არ აქვს უფლება, მსჯავრდებულს დაუმძიმოს სასჯელი, თუ ამას არ ითხოვს ბრალდების მხარე საპროცესო კანონით დადგენილი წესის მიხედვით.

5. ამავე დროს, ვინაიდან მსჯავრდებული ზ. გ. ფაქტობრივად ითხოვს სასამართლოს მიერ გამოყენებული სასჯელის შეცვლით თავისი მდგომარეობის შემსუბუქებას, საკასაციო პალატას შესაძლებლად მიაჩნია, იმსჯელოს მისთვის ჯარიმის სახით განსაზღვრული იმ სასჯელის შემსუბუქების თაობაზე, რომლის ოდენობა შეადგენს 3000 ლარს. საკასაციო პალატა ითვალისწინებს, რომ მსჯავრდებულისა და მისი ოჯახის მდგომარეობიდან გამომდინარე, სასამართლოს განჩენით მისთვის დაკისრებული ოდენობით ჯარიმის გადახდა, სავარაუდოდ, არარეალურია. ამიტომ, მსჯავრდებულის სოციალური მდგომარეობისა და ნარკოტიკული საშუალების მომხმარებლის მიმართ ჩამოყალიბებული დასჯადობის ლიტერალიზაციის ტენდენციის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატა მიზანშენონილად მიიჩნევს აღნიშნული სასჯელის ზომის შემცირებას კანონით გათვალისწინებულ მინიმალურ ზღვრამდე, რაც შეადგენს 1000 ლარს, თანახმად საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლის შენიშვნისა და საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 45-ე მუხლის მე-2 ნაწილისა.

6. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატამ დაასკენა, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 9 თებერვლის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება მსჯავრდებულ ზ.გ-ს სასიკეთოდ:

სასამართლოს მიერ მის მიმართ აღნიშნული განაჩენით განსაზღვრული სასჯელი – ჯარიმა 3000 ლარი – უნდა შემცირდეს ჩადენილი დანაშაულისათვის სასჯელის ამ სახის კანონით განსაზღვრულ მინიმალურ ზომამდე და, შესაბამისად, მას საბოლოო სასჯელად უნდა განესაზღვროს ჯარიმა – 1000 ლარი. გასაჩივრებული განაჩენი სხვა ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ზ. გ-ას საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 9 თებერვლის განაჩენში შევიდეს შემდეგი ცვლილება:

3. მსჯავრდებული ზ. გ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 1000 (ათასი) ლარი.

4. განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის შემსუბურება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№310აპ-18

12 ნოემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ა. მ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ზ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 მარტის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 28 დეკემბრის განაჩენით ა. მ., – ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 160-ე მუხლის პირველი ნაწილით და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 1000 ლარი.

2. ა. მ-ს მსჯავრად დაედო ბინაში მფლობელის ნების საწინააღმდეგოდ უკანონოდ შესვლა, რომელიც არღვევს ბინის მფლობელობის ხელშეუხებლობას, რაც გამოიხატა შემდეგში:

კ. მ-მ სს „ქ-დან“ აღებული სესხის უზრუნველსაყოფად იპოთეკით დატვირთა თ-ში, გ-ში მდებარე საცხოვრებელი ბინა. სესხის არაჯეროვნად გადახდის გამო მოხდა აღნიშეული ბინის რეალიზაცია და იგი დარეგისტრირდა სს „ქ-ს“ საკუთრებად. გამოსახლების შემდეგ, 2017 წლის 7 ივნისს, ამ ბინაში მცხოვრები კ. მ-ს ოჯახის წევრები ინფორმირებულები იყვნენ, რომ უძრავი ქონება ეკუთვნოდა სს „ქ-ს“ და მასში შესვლის უფლება მათ არ ჰქონდათ. მიუხედავად ამისა, კ. მ-ს დედამ – ა. მ-მ 2017 წლის 7 ივნისიდან 10 აგვისტომდე პერიოდში (ზუსტი დრო უცნობია) შეამტვრია – უკვე სს „ქ-ს“ კუთვნილი საცხოვრებელი ბინის კარი, შევიდა მესაკუთრის ნების საწინააღმდეგოდ და დღემდე ცხოვრობს უკანონოდ იქ.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 მარტის განაჩენით თბილისის სა-

ქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 28 დეკემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 მარტის განაჩენი საკასაციო წესით გასაჩინორა მსჯავრდებულ ა. მ-ს ინტერესების დამცველმა, ადგომატმა ზ. ბ-ემ და ითხოვა განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, მსჯავრდებულისათვის ნაკლებად მკაცრი სასჯელის, ჯარიმის 500 ლარით განსაზღვრა, ვინაიდან მსჯავრდებული ფაქტობრივად 80 წელს მიღწეულია, არის ინვალიდი. ამასთან, პენსიონერისათვის 1000 ლარი ჯარიმა ზედმეტად მკაცრია.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა ა. მ-მ წამდვილად ჩაიდინა გასაჩინორებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედება, რაზეც დეტალურ მსჯელობას პალატა არ მიიჩნევს საჭიროდ, ვინაიდან სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს დასკვნებს და ამასთანავე, დაცვის მხარეს ა. მ-ს ბრალეულობის წანილში გაუქმების მოთხოვნით საკასაციო საჩინორით არ მოუმართავს.

2. რაც შეეხება სასჯელს (ჯარიმა – 1000 ლარი), საქმის მასალების შესწავლის შედეგად საკასაციო პალატამ დაასკვნა, რომ ადგომატის მოთხოვნა საფუძვლინია, მისი საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩინორებულ განაჩენში უნდა შევიდეს მსჯავრდებულის სასიკეთო ცვლილება, კერძოდ: საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლისა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლის შინაარსს, ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულის პიროვნულ მახასიათებლებს, ქმედების განხორციელების სახეს, მართლსაწინააღმდეგო შედეგს და მიუთითებს:

3. ა. მ-ს პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოებები არ გააჩნია; რაც შეეხება პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებებს, აღსანიშნავია, რომ მსჯავრდებული აღიარებს და ინანიებს ჩადენილ დანაშაულს. იგი არის პენსიონერი, კერძოდ, 77 წლის, ნასამართლობის არმქონე. ამასთან, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს მსჯავრდებულის ეკონომიკურ მდგომარეობას. როგორც ა. მ-ს დაკითხვის ოქმით დგინდება, მის ოჯახს ჰქონდა ვალი, რის გამოც საცხოვრებელი ბინა იძოთებით დატვირთეს, თუმცა, სესხის არაჯეროვანი დაფარვის გამო, ბინა სს „ქ-ს“ საკუთრებად

დარეგისტრირდა. როდესაც მსჯავრდებული საავადმყოფოდან გამოწერეს, გამოსახლების მიუხედავად, იგი „თავის“ სახლში დაბრუნდა. ამდენად, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში, მართალია, მსჯავრდებულს მისი ეკონომიკური მდგომარეობის დამადასტურებელი წერილობითი დოკუმენტი სასამართლოში არ წარუდგენია, მაგრამ თავად ბრალდების ხასიათიდან გამომდინარე ნათელია, რომ მისი მატერიალური მდგომარეობა მძიმეა. შესაბამისად, პალატა ვერ დაეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას ჯარიმის შემცირებაზე უარის თქმის თაობაზე.

4. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ა. მ-ს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებების გათვალისწინებით, პალატას მიზანშეწონილად მიაჩნია, რომ მისთვის განსაზღვრული სასჯელი უნდა შემცირდეს მინიმუმადე.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა პ რ ე ბ ი ს:

1. მსჯავრდებულ ა. მ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ზ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმიეთა პალატის 2018 წლის 26 მარტის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ა. მ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 160-ე მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 500 ლარი.

4. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის დამძიმება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№645აპ-17

28 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ქალაქ თბილისის პროკურატურის პროკურორი ნანა ჯაყელის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 5 ივნისის განაჩენით ნ. ლ., – – ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა დამანაშავედ საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-3 ნაწილით იმაში, რომ ჩაიდინა ავტომობილის მოძრაობის უსაფრთხოების წესის დარღვევა იმის მიერ, ვინც ამ სატრანსპორტო საშუალებას მართავს, რამაც გამოიწვია ჯანმრთელობის მძიმე დაზიანება და რაც გამოიხატა შემდეგში:

2. 2016 წლის 4 დეკემბერს, დაახლოებით 14.10 საათზე, თ-ში, გ-ის გამზირზე, ნ. ლ. მართავდა ავტომანქანა „მერსედესს“, სახ. №. იმავე გამზირის №-ის მიმდებარედ მან დაარღვია „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 25-ე მუხლის მე-3 პუნქტის მოთხოვნები, რომლის თანახმად, „ამ კანონის მე-20 მუხლის მე-2 პუნქტითა და 34-ე მუხლის მე-11 პუნქტით დადგენილ მოთხოვნათა დაცვით, გზის საგალ ნაწილზე შესაბამისი საგზაო მონიშვნით, საგზაო ნიშნით ან შუქნიშნით აღნიშნულ ქვეითთა გადასასვლელის არარსებობისას მძღოლი, რომელიც სხვა გზაზე შესასვლელად მოხვევას ასრულებს, ვალდებულია, გზა დაუთმოს ამ გზის საგალ ნაწილზე შესულ ქვეითებს. მან უნდა გამოიჩინოს განსაკუთრებული სიფრთხილე იმ ქვეითების მიმართ, რომლებიც გზის საგალ ნაწილზე გადადიან სამარშრუტო სატრანსპორტო საშუალებაში ჩასასხდომად ან იქიდან გადმოსხდომის შემდეგ“ და შეეჯახა ქვეით მ. გ-ეს. შეჯახების შედეგად მ. გ-მ მიიღო ჯანმრთელობის მძიმე

ხარისხის დაზიანება.

3. აღნიშნული ქმედებისათვის 6. ღ-ს საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-3 ნაწილით მიესაჯა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩაეთვალა პირობით, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით; მასვე სსკ-ის 43-ე მუხლის საფუძველზე 1 წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება. გაუქმდა 6. ღ-ას მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული გირაო და გირაოს სახით შეტანილი თანხა განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში დაუბრუნდა მის შემტანს.

4. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ქალაქ თბილისის პროკურატურის პროკურორმა ნანა ჯაყელმა, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა და 6. ღ-სათვის პირობითი მსჯავრის ნაცვლად, თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრა სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოსახდელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენით არ დაკმაყოფილდა პროკურორ ნანა ჯაყელის სააპელაციო საჩივრი და თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 5 ივლისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

6. კასატორი – ქალაქ თბილისის პროკურატურის პროკურორი ნანა ჯაყელი საკასაციო საჩივარში აღნიშნავს, რომ 6. ღ-სათვის შეფარდებული სასჯელი უსამართლოა, ვინაიდან პირობითი სასჯელი აშკარად არ შეესაბამება მისი ქმედების ხასიათსა და მის პიროვნებას; მსჯავრდებულმა, მართალია, აღიარა დანაშაული, მაგრამ ეს აღიარება მიმართული იყო მხოლოდ სასჯელის შემსუბუქებისაკენ, რეალურად კი მას დაზარალებულისათვის მკურნალობის ხარჯებიც კი არ აუნაზღაურებია. აღნიშნულის გათვალისწინებით, პროკურორი ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენში ცვლილების შეტანას, 6. ღ-სათვის უფრო მეაცრი სასჯელის განსაზღვრას თავისუფლების აღკვეთის სახით სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოსახდელად.

7. მსჯავრდებული 6. ღ. და მისი ინტერესების დამცველი, ადვოკატი მ. ბ. შესაგებლით ითხოვენ პროკურორ ნანა ჯაყელის საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობას იმ მოტივით, რომ მსჯავრდებული ახლაც მზადაა, დაზარალებულს აუნაზღაუროს მიყენებული ზიანი იმ ოდენობით, რისი საშუალებაც გააჩნია, თუ დაზარალებული ამ პირობას დასთანხმდება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალი-

ზა წარმოდგენილი საჩივრისა და შესაგებლის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ პროკურორის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. მოცემულ საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს, რომ ნ. ღ-ამ ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედება, რასაც არც მხარეები ხდიან სადავოდ.

3. რაც შეეხება მსჯავრდებულ ნ. ღ-სათვის განსაზღვრულ სასჯელს, საქართველოს სსკ-ის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და მის მიერ ჩადენილი დანამაულის სიმძიმეს. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასჯელის დანიშვნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამდიმებელ გარემოებებს, მათ შორის – ყოფაქცევას ქმედების შემდეგ, განსაკუთრებით – მის მიზნრაფებას, აანაზღაუროს ზიანი, შეურიგდეს დაზარალებულს. საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია.

4. მსჯავრდებულ ნ. ღ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-3 ნაწილით (2018 წლის 1 იანვრამდე მოქმედი რედაქცია) შერაცხული ქმედება სასჯელის სახით ითვალისწინებდა ჯარიმას ან თავისიუფლების შეზღუდვას ვადით 5 წლამდე, ანდა თავისიუფლების აღკვეთას ვადით სამიდან ხუთ წლამდე, თანამდებობის დაკავების ან საქმიანობის უფლების ჩამორთმევით ვადით სამ წლამდე.

5. სასამართლომ ინდივიდუალურად უნდა შეაფასოს მოცემული საქმის გარემოებები და მსჯავრდებულის პიროვნება; ასევე, ის გარემოება, თუ კონკრეტული სახისა და ზომის სასჯელის შერჩევა რამდენად უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს. მოცემულ შემთხვევაში, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მხოლოდ დანაშაულის აღიარება არ არის საკმარისი მსჯავრდებულ ნ. ღ-სათვის შესაბამისი მუხლის სანქციით გათვალისწინებული მინიმალური სას-

ჯელის განსაზღვრისათვის და საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხ-ლის მე-3 ნაწილით მისთვის შეფარდებული 3 წლით პირობითი მსჯავრი, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით, უნდა გაიზარდოს 6 თვით და განესაზღვროს 3 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც უნდა ჩაეთვალოს პირობით, 3 წლისა და 6 თვის გამოსაცდელი ვადით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. პროკურორ ნანა ჯაყელის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილ-დეს ნაწილობრივ.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. მსჯავრდებულ 6. ღ-ს საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის სას-ჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 3 (სამი) წლითა და 6 (ექ-ვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, ხოლო გამო-საცდელ ვადად დაუდგინდეს 3 (სამი) წელი და 6 (ექვსი) თვე.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის დამძიმება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№109აპ-18

31 ივლისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაში სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
- ნ. გვერდაძე,
- პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის პროკურატურის შსს ორგანოებში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების პროკურორ მარინე ლომიძის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 16 იანვრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 8 აგვისტოს განაჩენით ი. მ-ი, ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით;

საქართველოს სსკ-ის 11¹-151-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა – 6 თვით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მეტად სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მეტად და საბოლოოდ ი. მ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით მიესავა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით; ი. მ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩატემრობაში ყოფნის პერიოდი – 2017 წლის 20 ივნისიდან იმავე წლის 22 ივნისის ჩათვლით.

ი. მ-ის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული – გირაო გაუქმდა და საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ ერთ თვეში გირაოს შემტან პირს სრულად დაუბრუნდება გირაოს სახით გადახდილი თანხა – 3000 ლარი.

2. ი. მა-ს მსჯავრად დაედო ოჯახის ერთი წევრის მიერ მეორის მიმართ ძალადობა, სისტემატური შეურაცხყოფა, დამცირება, რა-მაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და ტანჯვა და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, არასრულწლოვანთა თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიერ; ასევე – ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ მუქარა, ე.ი სიცოცხლის მოსპობისა და ჯანმრთელობის დაზიანების მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში. აღნიშნული ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

ი. მ-ი 2012 წლიდან არაოფიციალურ ქორწინებაში იმყოფება 6. ხ-თან. თანაცხოვრებისას ი. მ-ი გამოხატავდა აგრესიას მეუღლის – 6. ხ-ის მიმართ, სისტემატურად აყენებდა მას სიტყვიერ და ფიზიკურ შეურაცხყოფას და ამცირებდა, რის შედეგადაც 6. ხ-ი განიცდიდა ფიზიკურ ტკივილს და სულიერ ტანჯვას. 2017 წლის 20 ივნისს, 00:20 საათზე, თ-ში, გ-ის მე-... №... კორპუსის, ბინა №...-ში, ი. მ-ი მთვრალი დააკავეს. ი. მ-მა ოჯახური ძალადობა მეუღლება – 6. ხ-ზე, მისივე არასრულწლოვანი შევილების – 2006 წლის 25 თებერვალს დაბადებული ა. ხ-სა და 2000 წლის 18 ოქტომბერს დაბადებული 6. ხ-ის თანდასწრებით ჩაიდინა, კერძოდ, ი. მ-მა მისვლის-თანავე სრულიად უმიზიზებოდ მიაყენა სიტყვიერი შეურაცხყოფა მეუღლეს, რაც მალევე გადაიზარდა ფიზიკურ შეურაცხყოფაში. ი. მ-ი 6. ხ-ს გამეტებით ურტყამდა ხელებსა და ფეხებს თავის, სახისა და სხეულის სხვადასხვა არეში, ქაჩავდა თმას, ასევე უკბინა მარჯვენა ხელზე, შემდეგ დააგდო იატაკზე და რამდენჯერმე ფეხი დაარტყა. ეს ქმედებები გრძელდებოდა დაახლოებით 20 წუთს. დარტყმების შედეგად 6. ხ-მა განიცადა ფიზიკური ტკივილი და მიიღო დაზიანებები: ორივე თვალის, ცხვირის, ტუჩის, მარჯვენა ხელის, კისრისა და ზურგის არეში. 6. ხ-მა ი. მ-ის მიერ მიყენებული დარტყმებითა და ქმედებებით განიცადა ფიზიკური ტკივილი და მიადგა როგორც ფიზიკური, ისე მოალური ზიანი.

2017 წლის 20 ივნისს, 00:20 საათზე, თ-ში, გ-ს – №... კორპუსის, ბინა №...-ში, ი. მ-ი მთვრალი დააკავეს. ი. მ-მა, რომელმაც ჩაიდინა ოჯახური ძალადობა მეუღლება – 6. ხ-ზე, მას ასევე ემუქრებოდა სიცოცხლის მოსპობითა და ჯანმრთელობის დაზიანებით, რა დროსაც 6. ხ-ს გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 16 იანვრის განაჩენით თბილისის პროკურატურის შსს ორგანოებში გამოიყენების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების პროკურორ მარინე ლომიძის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ და თბილისის საქალაქო სა-

სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასა-სამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 8 აგვისტოს განაჩენში შევიდა ცვლილება, კერძოდ:

ი. მ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 1261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით;

საქართველოს სსკ-ის 111-151-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ ი. მ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით. ი. მ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2017 წლის 20 ივნისიდან იმავე წლის 22 ივნისს ჩათვლით.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 16 იანვრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის პროკურატურის შსს ორგანოებში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების პროკურორმა მარინე ლომიძემ და მოითხოვა განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, მსჯავრდებულისათვის უფრო მკაცრი სასჯელის განსაზღვრა ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით, ვინაიდან მსჯავრდებულის აღიარება ფორმალურია და გულწრფელად არ განიცდის თავის ქმედებას; ი. მ-ის მეუღლეზე ძალადობას ჰქონდა დაუნდობელი ხასიათი და იყო სისტემატური.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმი დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა ი. მ-მა ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედებები, რაზეც დეტალურ მსჯელობას პალატა არ მიიჩნევს საჭიროდ, ვინაიდან სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს დასკვნებს და ამასთანავე, დაცვის მხარეს საკასაციო საჩივრით არ მოუმართავს.

2. რაც შეეხება პროკურორ მარინე ლომიძის საკასაციო საჩივრს, საქმის მასალების შესწავლის შედეგად საკასაციო პალატამ დასკვნა, რომ პროკურორის მოთხოვნა საფუძვლიანია, მისი საჩივრი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და გასაჩივრებულ განა-

ჩენში უნდა შევიდეს მსჯავრდებულის საუკრესო ცვლილება, კერძოდ: საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლისა და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლის შინაარსს, ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულის პიროვნულ მახასიათებლებს, ქმედების განხორციელების სახეს, მართლსაწინააღმდეგო შედეგს და მიუთითებს:

3. მსჯავრდებულ ო. მ-ს ჩადენილი აქვს საზოგადოებრივად საშიში, ძალადობრივი ხასიათის, განზრახი კატეგორიის ქმედებები. უდავოდ ცნობილი, პირდაპირი სახის მოწმის – ნ. ხ-ის გამოყითხვის ოქმით დგინდება, რომ ო. მ-ის მიერ დაზარალებულზე ძალადობა დაახლოებით 20 წუთი გრძელდებოდა და მიუხედავად იმისა, რომ ნ. ხ-ს ფეხზე ადგომა აღარ შეეძლო, მსჯავრდებული მასზე ფიზიკურ ძალადობას განაგრძობდა. რაც შეეხება მართლსაწინააღმდეგო შედეგს საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით ნ. ხ-ს დაზიანებები სხეულის სხვადასხვა მიღდამოში, მათ შორის: ზურგისა და კისრის არეში აღენიშნებოდა.

4. ამასთან, იმის გათვალისწინებით, რომ ო. მ-ი აღიარებს და ინანიებს ჩადენილ ქმედებებს, ხოლო მის მიერ ჩადენილი დანაშაულები ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულებს მიეკუთვნება, პალატას მიზანშეწონილად მიაჩნია, რომ მისთვის განსაზღვრული ვადიანი თავისიუფლების აღკვეთა, საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის შესაბამისად, პირობით იქნეს გამოყენებული.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის პროკურატურის შსს ორგანოებში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების პროკურორ მარინე ლომიძის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 16 იანვრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ო. მ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს:

საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით თავისიუფლების აღკვეთა – 3 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩატვალოს პირობით;

საქართველოს სსკ-ის 11¹-151-ე მუხლის პირველი ნაწილით თა-

ვისუფლების აღკვეთა – 1 ნლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩატვალოს პირობით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ, ი. მ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით მიესაჯოს თავისუფლების აღკვეთა – 3 ნლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩატვალოს პირობით, 3 ნლის გამოსაცდელი ვადით;

ი. მ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩატვალოს პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი 2017 წლის 20 ივნისიდან იმავე წლის 22 ივნისის ჩათვლით.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 16 იანვრის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

4. პირობითი მსჯავრი

პირობითი მსჯავრის გაუქმება და სასჯელის დაცვის
განაჩენითა ერთობლივით

განაჩენი საქართველოს სახელი

№419აპ-17

4 იანვარი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
ა. სილაგაძე (თავმჯდომარე),
ნ. გვერდებაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის ვაკე-საბურთა-
ლოს რაიონული პროკურატურის სტაჟიორ-პროკურორის – ნათია
გურულის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამარ-
თლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 30 მაისის
განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგის 2017 წლის 6 მარტის განაჩენით გ. მ-ა ნასამარ-
თლევი, ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-
ის 273 მუხლით (2016 წლის 2 თებერვლის ეპიზოდი) ჯარიმა – 2 000
(ორი ათასი) ლარი, სსკ-ის 273-ე მუხლით (2016 წლის 23 თებერ-
ვლის ეპიზოდი) ჯარიმა – 2 500 (ორი ათას ხუთასი) ლარი.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-
3 ნაწილის საფუძველზე უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკ-
ლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ გ. მ-ს დანაშაულთა ერ-
თობლიობით განესაზღვრა ჯარიმა – 2 500 (ორი ათას ხუთასი) ლა-
რი.

საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე,
პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, გ. მ-ს შეუმსუბუქ-
და დანიშნული სასჯელი და საბოლოოდ სასჯელის სახედ განესაზ-
ღვრა ჯარიმა – 2 000 (ორი ათასი) ლარი.

გ. მ-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესა-
ხებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, 3 (სამი) წლით ჩამოერ-
თვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება; საექიმო ან/

და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება, აგრეთვე, აფთიაქის და-ფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება; საადვოკატო, პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ადგილობრივი თვით-მმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – სა-ჯარი ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება; პასუ-რი საარჩევნო უფლება; იარაღის დამზადების, შექენის, შენახვისა და ტარების უფლება.

გ. მ-ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმდა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 29 თებერვლის განჩინებით გ. მ-ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიების – გირაოს სახით განსაზღვრული თანხის – 4 000 ლარის უზრუნ-ველსაყოფად დ. დ-ს (პ/ნ) საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონე-ბაზე, მდებარე ქ. თ-ი, ნ. ჟ-ს ქ. №..., ბინა №..-ში, რომლის ფართია 97,10 კვადრატული მეტრი (საკადასტრო კოდით №.....), დადებული ყადადა – გაუქმდა.

2. აღნიშნული განაჩენით გ. მ-ს მსჯავრი დაედო ნარკოტიკული საშუალების ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარე-ბაში, ჩადენილი ასეთი ქმედებისათვის ნასამართლევი პირის მიერ (ორი ეპიზოდი), რაც გამოიხატა შემდეგში:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 10 თებერვლის განაჩენით გ. მ-ა ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლით. 2016 წლის 2 თებერვალს ქ. თ-ი გ. მ-ს დაუდგინდა ნარკოტიკული საშუალება „ბუპრენორფი-ნის“, ხოლო 2016 წლის 23 თებერვალს ნარკოტიკული საშუალებე-ბის – „ამფეტამინისა“ და „მეტამფეტამინის“ ექიმის დანიშნულე-ბის გარეშე უკანონოდ მოხმარების ფაქტები.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-მეთა კოლეგიის 2017 წლის 6 მარტის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურორის მოადგილემ სოსო სალთხუციშვილმა, რომელმაც ითხოვა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანა სასჯე-ლის ნაწილში, შემდეგ გარემოებათა გამო:

სასამართლომ სასჯელის შეფარდებისას არ გაითვალისწინა ის ფაქტი, რომ მსჯავრდებულმა გ. მ-მ პირობითი მსჯავრის გამოსაც-დელ ვადაში ჩაიდინა ახალი განზრახი დანაშაული, რაც სასამარ-თლოს ავალდებულებდა, საქართველოს სსკ-ის 67-ე და 59-ე მუხ-ლების გამოყენებით მსჯავრდებულისათვის სასჯელი განესაზ-ღვრა განაჩენთა ერთობლიობით.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2017 წლის 30 მაისის განაჩენით თბილისის საქა-ლაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 6 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატორი – ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის სტაჟიორ-პროკურორი ნათია გურული საკასაციო საჩივრით ითხოვს გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას, კერძოდ, მსჯავ-რდებულ გ. მ-ს სასჯელის განსაზღვრას განაჩენთა ერთობლიობით, შემდეგი საფუძვლებით: სააპელაციო პალატა არასწორად აპე-ლირებს საქართველოს სსკ-ის 298-ე მუხლის მე-4 ნაწილზე, რომ-ლის მოთხოვნა არ უნდა იქნეს გაგებული ისე, რომ იგი ბრალდების მხარეს ავალდებულებს, პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქ-მის განხილვისას ნარმოადგინოს თავისი პოზიცია სასჯელთან და-კავშირებით, ვინაიდან სასჯელის შეფარდება ნარმოადგენს სასა-მართლოს და არა – ბრალდების მხარის ფუნქციას; დადგენილია ის ფაქტი, რომ მსჯავრდებულმა გ. მ-მ განზრახი დანაშაული ჩაიდინა გამოსაცდელი ვადის პერიოდში და მოცემულ შემთხვევაში საქარ-თველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაზილი მიშერატიულად ავალ-დებულებდა სასამართლოს პირობითი მსჯავრის გაუქმებასა და სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე სასჯელის განაჩენთა ერთობ-ლიობით განსაზღვრას; ასევე არასწორია პირველი ინსტანციის სა-სამართლოს მითითება პირობითი მსჯავრის მიმდინარეობის შეჩე-რების შესახებ „არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონსა და საქართველოს სის-ხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 282-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილების დანაწესზე, რადგან აღნიშნულ საკითხს აწესრი-გებს სისხლის სამართლის კოდექსი.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა მსჯავრდებულ გ. მ-ს საქმის მასალები, შეამოწმა თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პრო-კურატურის სტაჟიორ-პროკურორის – ნათია გურულის საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ იგი უნდა დაკმაყოფილ-დეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. ნარმოდგენილი საქმის მასალების თანახმად, თბილისის სა-ქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიამ 2015 წლის 10 თებერვლის განაჩენით გ. მ-ა დამნაშავედ (ცნო „ოპი-უმის“ ჯგუფსა და „ტეტრაპიდროკანაბინოლს“ (მარიხუანა) მიკუთ-ვნებული ნარკოტიკული საშუალებების ექიმის დანიშნულების გა-რეშე უკანონოდ მოხმარებაში, დანაშაული, გათვალისწინებული სა-ქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით, რისთვისაც მას სასჯელის ზო-მად განესაზღვრა 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს

სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 და მე-4 ნაწილების საფუძველზე ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 20 იანვრის განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა – 1 წლით, 1 თვითა და 25 დღით თავისუფლების აღკვეთამ, საიდანაც 3 თვე და 25 დღე გ. მ-ს განსაზღვრული ჰქონდა სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დანარჩენი 10 თვე ჩათვლილი ჰქონდა პირობით, 1 წლის გამოსაცდელი ვადით, შთანთქა ბოლო განაჩენით შეფარდებული სასჯელი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ გ. მ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 1 წლით, 1 თვითა და 25 დღით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც 3 თვე და 25 დღე განესაზღვრა სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი 10 თვე ჩათვალი პირობით, 1 წლის გამოსაცდელი ვადით. გ. მ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყო 2015 წლის 20 იანვრიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩათვალა 2014 წლის 26 ნოემბრიდან 2015 წლის 20 იანვრამდე პერიოდი.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 30 მაისის განაჩენით დადგენილად არის მიჩნეული, რომ გ. მ-მ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 273-ე მუხლით (ორი – 2016 წლის 2 და 23 თებერვლის ეპიზოდები) გათვალისწინებული დანაშაული ჩაიდინა 2016 წლის 2 და 23 თებერვალს, ანუ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის მიერ 2015 წლის 10 თებერვლის განაჩენით დადგენილი გამოსაცდელი ვადის გასვლამდე. მიუხედავად ამისა, სააპელაციო სასამართლომ არ დააკმაყოფილა ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარი, რომლითაც აპელანტი ითხოვდა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას მსჯავრდებულის საუარესოდ, კერძოდ, მისთვის სასჯელის შეფარდებას განაჩენთა ერთობლიობის წესით.

4. სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ მიუთითა, რომ, მართალია, მსჯავრდებულ გ. მ-ს ახალი დანაშაული ჩადენილი ჰქონდა გამოსაცდელი ვადის პერიოდში და მითითებულ შემთხვევაში საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, მსჯავრდებულს სასჯელი უნდა განსაზღვროდა განაჩენთა ერთობლიობით, მაგრამ მას არ გააჩნდა უფლებამოსილება, ემსჯელა ამ საკითხზე, რადგან საქართველოს სსსკ-ის 298-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად: „სააპელაციო სასამართლოს უფლება აქვს, გამამართლებელი განაჩენის ნაცვლად გამამტყუნებელი განაჩენი გამოიტანოს, გამოიყენოს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის უფრო მეაცრი მუხლი, დანიშნოს უფრო მკაცრი სასჯელი ან სხვა გზით გააუარესოს მსჯავრდებულის მდგომარეობა, თუ ბრალდების მხარე შეიტანა სააპელაციო

საჩიგარი სწორედ ამ მოთხოვნით და თუ მას ასეთი პოზიცია ეკავა პირველი ინსტანციის სასამართლოში“. მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან ბრალდების მხარემ პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის არსებითი განხილვისას არ მოითხოვა გ. მ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის გამოყენებით სასჯელის განაჩენთა ერთობლიობით შეფარდება, პალატა ვერ იმსჯელებდა ამ საკითხზე.

5. გამოსაცდელი ვადის პერიოდში პირის მიერ განზრახი დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში სასჯელის განსაზღვრასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატის მიერ განმარტებულია (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება №349აპ-17) შემდეგი: მოცემულ შემთხვევაში საკითხი ეხება სისხლის სამართლის კოდექსის იმპერატიული მოთხოვნის დარღვევას პირობითი მსჯავრის გაუქმების შესახებ. სასამართლოს ვალდებულება, გააუქმოს პირობითი მსჯავრი, არ არის დამოკიდებული პროკურორის პოზიციაზე და იმ შემთხვევაში, როდესაც ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილია მტკიცებულებები, რომელიც დასტურდება პირის მიერ განზრახი დანაშაულის ჩადენა გამოსაცდელ ვადაში, სასამართლოს მიერ პირობითი მსჯავრის არგაუქმებით არსებითად ირღვევა მატერიალური კანონი, რისი გასაჩივრების უფლებაც ბრალდების მხარეს ვერ შეეზღუდება.

6. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა ყურადღებას მიაქცევს აგრეთვე იმ გარემოებაზე, რომ მოცემულ საქმეზე ბრალდების მხარემ პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის არსებითი განხილვის ეტაპზე სასამართლოს მიმართა საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის შესახებ შუამდგომლობით, რომლითაც პროკურორი ითხოვდა სწორედ საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილისა და 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, მსჯავრდებულ გ. მ-ს საბოლოო სასჯელის განაჩენთა ერთობლიობით დადგენილი წესით განსაზღვრას. მოსამართლემ მხარეებს შესთავაზა საპროცესო შეთანხმების პირობების დაზუსტება მითითებული წესით სასჯელის შეფარდების ნაწილში, რასაც პროკურორი არ დაეთანხმა და მოითხოვა საქმის არსებითად განხილვა. ამდენად, ამ კონკრეტულ შემთხვევაში ბრალდების მხარეს თავისი პოზიცია ისედაც ნათლად ჰქონდა ჩამოყალიბებული და ნარმოდგენილი საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის შესახებ შუამდგომლობასა და სასამართლო სხდომაზე.

7. ამდენად, მითითებულიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლოს არსებითად უნდა ემსჯელა ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩიგარში სასამართლოს მიერ დაშვებული უკანონობის თაობაზე და განეხილა მხარის მოთხოვნა მის მიმართ პირობითი მსჯავ-

რის გაუქმებისა და განაჩენთა ერთობლიობის წესით სასჯელის შეფარდების შესახებ.

8. ბრალდების მხარე მართებულად მიუთითებს თავის საკასაციო საჩივარში, რომ დარღვეულია მოქმედი მატერიალური სისხლის სამართლის ნორმებით დადგენილი მოთხოვნები, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილითა და იმავე კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილით. აღნიშნულ გარემოებასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატამ ასევე არაერთხელ განმარტა მითითებული მუხლებით სასჯელის განსაზღვრის წესი, კერძოდ:

— საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილით დადგენილია, რომ პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი განზრახი დანაშაულის ჩადენის ნებისმიერ შემთხვევაში პირობითი მსჯავრი გაუქმებულად უნდა ჩაითვალოს და ახალი დანაშაულისათვის სასჯელის შეფარდებისას სასამართლომ უნდა გამოიყენოს განაჩენთა ერთობლიობის წესი, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული პირობების დაცვით. მატერიალური სისხლის სამართლის ამ დანაწესს აქვთ იმპერატიული სასიათო, რომელსაც ვერც შეცვლის და ვერც გააუქმებს სხვა სამართლებრივი აქტებით გათვალისწინებული რეგულაციები, რომლებიც შეეხება მხოლოდ პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას გამოსაცდელი ვადის დინების შეჩერებასთან დაკავშირებულ პროცედურულ საკითხებს და არა პირობითი მსჯავრის გაუქმება — არგაუქმების საკითხს, რომელიც მატერიალური სისხლის სამართლის სფეროს მიეკუთვნება (მაგალითის სახით იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებები: №203აპ-15, №733აპ-16, №349აპ-17).

— კონკრეტულად, საკასაციო პალატამ მხედველობაში მიიღო „არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონი, კერძოდ, ამ კანონის 23-ე მუხლის მე-8¹ ნაწილი, რომელიც აწესრიგებს პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენის დროს მის მიმართ აღკვეთის ღონისძიებად პატიმრობის გამოყენების შემთხვევაში სააღსრულებო ნარმოების შეჩერების საკითხს, რაზედაც აპელირებენ ქვემდგომი სასამართლოები მსჯავრდებულისათვის სასჯელის შეფარდების წესთან დაკავშირებით. აღნიშნული საკანონმდებლო ნორმა უშუალოდ არ ეხება და არც წყვეტს მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას ამ ვადის დინებისა და, შესაბამისად, პირობითი მსჯავრის მიმდინარეობის შეჩერების ან შეწყვეტის საკითხს, რადგან იგი არ მიეკუთვნება აღნიშნული საკანონმდებლო აქტის რეგულაციის სფეროს.

ამიტომ განსახილველ შემთხვევაში უნდა ვიხელმძღვანელოთ მხოლოდ საქართველოს სისხლის სამართლის კანონმდებლობის ზე-მოხსენებული ნორმებით დადგენილი მოთხოვნებით (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება №349აპ-17).

– აღნიშნული პოზიციის საწინააღმდეგოდ, გასაჩივრებულ განაჩენებში წარმოდგენილი დასკვნის მიხედვით: როდესაც პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას მის მიმართ აღკვეთის ღონისძიებად პატიმრობა არ არის გამოყენებული, მაშინ გამოსაცდელი ვადა ჩვეულებრივად მიედინება და ახალი დანაშაულისათვის განაჩენის დადგენამდე ამ ვადის ამონურვის შემთხვევაში მსჯავრდებულის მიერ პირობითი მსჯავრი მოხდილად უნდა ჩაითვალოს, რაც გამორიცხავს ახალი დანაშაულისათვის მის მიმართ სასჯელის დანიშვნას განაჩენთა ერთობლიობის წესით. საკასაციო პალატის აზრით, ასეთი მიდგომა უეჭველად გამოიწვევს აშკარა შეუსაბამობას სისხლის სამართალში მოქმედ პროპორციულობის პრინციპთან და ყოვლად გაუმართლებელ უსამართლობას დასჯაღობაში, რადგან მსგავს შემთხვევაში მსჯავრდებულის მიმართ განაჩენთა ერთობლიობის წესით სასჯელის დანიშვნის შესაძლებლობა მთლიანად იქნება დამოკიდებული არ შესაბამისი სისხლისამართლებრივი ნორმებით განსაზღვრულ წესსა და კანონზომიერებაზე, არამედ – სრულიად სხვადასხვა შემთხვევით გარემოებაზე, მაგალითად: ახალი დანაშაულის საქმეზე რამდენად სწრაფად დამთავრდება გამოძიება და გადაეცემა საქმე სასამართლოს განსახილველად; თავის მხრივ, სასამართლო რამდენად დროულად დაიწყებს საქმის არსებით განხილვას, გამომდინარე მისი დატვირთულობიდან; რამდენ ხანს გაგრძელდება საქმის განხილვა სასამართლოში, გამოსაკვლევი მტკიცებულებების მოცულობის გათვალისწინებით და ა.შ. ასეთ პირობებში კი არც ასეთი შემთხვევა იქნება გამორიცხული: გაუფრთხილებელი დანაშაულისათვის პირობით მსჯავრდებულს, მის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაულის ჩადენისას, როდესაც ეს ვადა, მართალია, მინიმალური იყო, მაგრამ ახალი დანაშაულის გამომისი ბრალდების საქმეზე საპროცესო წარმოება სწრაფად დასრულდა მის მიმართ დანიშნული გამოსაცდელი ვადის ამონურვამდე, სასჯელი დაენიშნოს განაჩენთა ერთობლიობის უფრო მკაცრი წესით, ვიდრე იმ პირს, ვინც პირობით მსჯავრდებული იყო უფრო მძიმე, განზრახი დანაშაულისათვის და მისი გამოსაცდელი ვადაც ბევრად უფრო ხანგრძლივი იყო. მაგრამ, ზემოაღნიშნულ შემთხვევით გარემოებებზე დამოკიდებულებით, თუკი ამ უკანასკნელის მიმართ ახალი დანაშაულის საქმეზე საპროცესო წარმოება მეტის-მეტად გაჭიანურდა და ამის შედეგად გამოსაცდელი ვადა ამონუ-

რა განაჩენის გამოტანამდე, მაშინ შეუძლებელი გახდება მისთვის სასჯელის შეფარდება განაჩენთა ერთობლიობის წესით. სასჯელის დანიშვნის პრაქტიკაში ამგვარი არათანაბარი მიღებომა და ამით განპირობებული ამკარა უსამართლობის შესაძლებლობა დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული. ამრიგად, საბოლოო დასკვნა ასეთია: ნებისმიერ შემთხვევაში, როდესაც პირობით მსჯავრდებულმა გამოსაცდელ ვადაში ახალი დანაშაული ჩაიდინა, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-4 ნაწილით (როდესაც პირობით მსჯავრდებულის მიერ გამოსაცდელ ვადაში ახალი გაუფრთხილებელი დანაშაულის ჩადენასთან დაკავშირებით საქმის განხილვისას სასამართლომ მიზანშეწონილად მიიჩნია მის მიმართ გამოყენებული პირობითი მსჯავრის გაუქმება) და ასევე, მე-5 ნაწილით გათვალისწინებულ შემთხვევებში პირობითი მსჯავრი უნდა გაუქმდეს და ახალი დანაშაულისათვის მისი მსჯავრდებისას სასჯელი უნდა დადგინდეს განაჩენთა ერთობლიობის წესით (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება №349აპ-17).

9. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ კასატორის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს და თბილისის სასაპელაციო სასამართლოს მიერ 2017 წლის 30 მაისს გ. მ-ს ბრალდების საქმეზე გამოტანილი გამამტყუნებელი განაჩენი სასჯელის ნაწილში უნდა შეიცვალოს მსჯავრდებულის საუკარესოდ, კერძოდ: საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე მის მიმართ უნდა გაუქმდეს ნინა განაჩენით გამოყენებული პირობითი მსჯავრი და საბოლოო სასჯელი უნდა განესაზღვროს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილით განსაზღვრული წესის შესაბამისად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და

დაადგინა:

1. თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის სტაჟიორ-პროკურორის – ნათია გურულის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 30 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. გ. მ-ა ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს: საქართვე-

ლოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (2016 წლის 2 თებერვლის ეპიზოდი) ჯარიმა – 2 000 (ორი ათასი) ლარი; 273-ე მუხლით (2016 წლის 23 თებერვლის ეპიზოდი) ჯარიმა – 2 500 (ორი ათას ხუთასი) ლარი.

4. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე უფრო მყაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მყაცრი და გ. მ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით განესაზღვროს ჯარიმა – 2 500 (ორი ათას ხუთასი) ლარი.

5. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გაუქმდეს გ. მ-ს მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგის 2015 წლის 10 თებერვლის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი – 10 (ათი) თვით თავისუფლების აღკვეთა.

6. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე გასაჩივრებული განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (ორი ეპიზოდი) შეფარდებულ საბოლოო სასჯელს, ჯარიმას – 2500 (ორი ათას ხუთასი) ლარს, ნაწილობრივ დაემატოს წინა – თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგის 2015 წლის 10 თებერვლის განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 10 (ათი) თვით თავისუფლების აღკვეთიდან ნაწილი – 8 (რვა) დღე და საბოლოოდ გ. მ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 2500 (ორი ათას ხუთასი) ლარი და ასევე – 8 (რვა) დღით თავისუფლების აღკვეთა. გ. მ-ს დაკავებასა და პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით (2016 წლის 23 თებერვლიდან იმავე წლის 1 მარტის ჩათვლით), თავისუფლების აღკვეთის სახით შეფარდებული სასჯელი ჩაეთვალოს სრულად მოხდილად.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 30 მაისის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

5. სასჯელისაგან გათავისუფლება

სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლება
გამამტყუდებელი განაჩენის ხადაზღულობის გამო

განჩინება საქართველოს სახელით

№558აპ-16

17 მარტი, 2017 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვერეტაძე,
პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ გ. ა-ის ინ-
ტერესების დამცველი ადვოკატის – ტ. კ-ის საკასაციო საჩივარი
თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმე-
თა პალატის 2016 წლის 4 აგვისტოს განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული სასამართლოს 1999 წლის 27 დეკემბრის განაჩენით არასრულწლოვანი გ. ა., – ნა-
სამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართვე-
ლოს სისხლის სამართლის კოდექსის 105-ე მუხლით (1960 წლის რე-
დაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სას-
ჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7 წლით თავისუფლების აღ-
კვეთა გაძლიერებული რეჟიმის შრომა-გასწორების კოლონიაში
მოხდით. გამოყენებული აღკვეთის სახის ღონისძიება – პირადი
თავდებობა, განაჩენის კანონიერ ძალაში შესვლამდე დარჩა უც-
ვლელად.

2. თბილისის საოლქო სასამართლოს 2001 წლის 22 მაისის განა-
ჩენით თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული სასამართლოს 1999 წლის 27 დეკემბრის განაჩენში შევიდა ცვლილება, კერძოდ,
განაჩენიდან ამოირიცხა სიტყვები – „სასჯელის გაძლიერებული
რეჟიმის შრომა-გასწორების კოლონიაში მოხდით“ და საბოლოოდ,
გ. ა-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის
კოდექსის 105-ე მუხლით (1960 წლის რედაქცია) გათვალისწინე-
ბული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად
განესაზღვრა 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა მკაცრი რეჟიმის

სასჯელალსრულების დაწესებულებაში მოხდით. გამოყენებული აღკვეთის სახის ღონისძიება – პირადი თავდებობა, განაჩენის კანონიერ ძალაში შესვლამდე დარჩა უცვლელად.

3. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საკასაციო პალატის 2001 წლის 27 სექტემბრის განჩინებით თბილისის საოლქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სააპელაციო პალატის 2001 წლის 22 მაისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული სასამართლოს 2001 წლის 20 ნოემბრის განკარგულების თანახმად, მსჯავრდებულ გ. ა-ის მიმართ განაჩენი ძალაში შევიდა 2001 წლის 27 სექტემბერს და იგი აღსასრულებლად გადაეგზავნა თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონულ შინაგან საქმეთა სამმართველოს.

5. თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული სასამართლოს 1999 წლის 27 დეკემბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელი გ. ა-ს დღემდე არ მოუხდია.

6. 2016 წლის 29 ივნისს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიას მიმართა გ. ა-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ტ. კ-მა და ითხოვა გამამტყუნებელი განაჩენის ხანდაზმულობის გასვლის გამო, არასრულწლოვანი მსჯავრდებულის სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლება.

7. ტ. კ-მა მოთხოვნას საფუძვლად დაუდო „არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლი, რომლის თანახმადაც, არასრულწლოვანი მსჯავრდებული თავისუფლდება სასჯელის მოხდისაგან, თუ კანონიერ ძალაში შესული გამამტყუნებელი განაჩენი განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულის მსჯავრდებიდან 7 წელში არ აღსრულებულა. ამასთან, აღნიშნული კოდექსი არ შეიცავს ხანდაზმულობის ვადის შეჩერების დამდგენ ნორმებს, რაც შეიძლება მიუთითებდეს ან კანონმდებლის კვალიფიციურ დუმილზე, ან საკანონმდებლო ხარვეზზე. ამასთან, ხარვეზის აღმოფხვრის მიზნით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 76-ე მუხლის მე-2 ხანილის გამოყენება „არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლთან მიმართებით დაუშვებელია, ვინაიდან იგი ზოგადად ანესრიგებს სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლებას გამამტყუნებელი განაჩენის ხანდაზმულობის გამო, იგი არ შეესაბამება არასრულწლოვნის სასუკეთესო ინტერესს და ამასთან, არ აწესებს რაიმე სახის შეღავათს ბავშვის მიმართ.

8. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 15 ივნისის განჩინებით გ. ა-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ტ. კ-ის შუამდგომლობა არ დაკმაყოფილდა იმ მოტივით, რომ დასახელებული საკითხი სცილდება

სასამართლოს კომპეტენციის ფარგლებს. ვინაიდან, „არასრულ-ნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლით არ არის გათვალისწინებული სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლებაზე გა-დაწყვეტილების მიმღები სუბიექტი, ამდენად, ანალოგის პრინ-ციპის გამოყენებით, მოცემულ შემთხვევაზე უნდა გავრცელდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 72-ე მუხლით და-გენილი წესი, რომლითაც განსაზღვრულია სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან გათავისუფლების პროცედურები და დადგენილია გა-დაწყვეტილების მიმღები ორგანო.

9. განჩინება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ადვოკატმა ტ. კ-მან ითხოვა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამარ-თლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 15 ივლისის განჩინების გაუქ-მება და თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული სასამართლოს 1999 წლის 27 დეკემბრის კანონიერ ძალაში შესული გამამტყუნე-ბელი განაჩენის ხანდაზმულობის ვადის გასვლის გამო, არასრულ-ნლოვანი გ. ა-ის სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლება.

10. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 4 აგვისტოს განჩინებით მსჯავრდე-ბულ გ. ა-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის სააპელაციო სა-ჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდა. სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ ანალოგიის გათვალისწინებით საკითხის გადაწყვე-ტისას, რაზედაც უთითებდა პირველი ინსტანციის სასამართლო, დასაშვებია საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კო-დექსის 283-ე და 284-ე მუხლებით დადგენილი პრინციპებით მსჯე-ლობა. „არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 35-ე და 36-ე მუხლებით, საქართველოს სსკ-ის 71-ე და 76-ე მუხლების-გან განსხვავებით, ხანდაზმულობის ვადის გასვლის გამო, გათვა-ლისწინებულია არასრულნლოვნის სისხლისამართლებრივი პასუ-ხის სტატუსისა და სასჯელისგან გათავისუფლების შემცირებუ-ლი ვადები და არ არის მითითებული ხანდაზმულობის ვადის შეჩე-რება, რაც, თავის მხრივ, არ გულისხმობს არასრულნლოვნის მი-მართ საქართველოს სსკ-ის 71-ე მუხლის მე-3 და 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დადგენილი რეგულაციების გამოყენების დაუშვებლო-ბას. „არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსით“ ცალკე მოწესრიგებული არ არის საქართველოს სისხლის სამართლის კო-დექსით გათვალისწინებული ისეთი საკითხები, რომლებიც აუცი-ლებელია სწორი მართლმსაჯულების განხორციელებისათვის, კერ-ძოდ, „არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსი“ არ ით-ვალისწინებს პირობითი მსჯავრის შემთხვევაში საგამოცდო ვადის გამოყენების წესს, რაც მოწესრიგებულია საქართველოს სსკ-ის 64-ე მუხლით. თუმცა, აღნიშნული ფაქტი არ ნიშნავს იმას, რომ არას-

რულნლოვანი პირობითი მსჯავრდებულის მიმართ ვერ იქნება გა-მოყენებული საგამოცდო ვადა, ვინაიდან, წინააღმდეგ შემთხვევაში, პირობითი მსჯავრი კარგავს თავის სამართლებრივ მნიშვნელობას. ამდენად, საქართველოს სსკ-ის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილის გამოყენება „არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლთან მიმართებით არ არღვევს კანონიერების პრინციპს.

11. კასატორი – ადვოკატი ტ. კ. ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 4 აგვისტოს განჩინების გაუქმებასა და თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული სასამართლოს 1999 წლის 27 დეკემბრის კანონი-ერ ძალაში შესული გამამტყუნებელი განაჩენის ხანდაზმულობის ვადის გასვლის გამო, არასრულნლოვანი გ. ა-ის სასჯელის მოხდი-საგან გათავისუფლებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივრი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. დაცვის მხარე საკასაციო საჩივრით არასრულნლოვანი მსჯავრდებულის – გ. ა-ის სასჯელისგან გათავისუფლებას ითხოვს შემ-დეგი მოტივებიდან გამომდინარე:

- კასატორის პოზიციით, სააპელაციო სასამართლოს განჩინება უკანონო და დაუსაბუთებელია, ვინაიდან იგი უფრო მეტად წარმოადგენს მოსამართლეთა ნებას – თუ პრაქტიკაში როგორ უნდა დარეგულირდეს „არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლი, მაშინ, როდესაც კანონმდებელს ხანდაზმულობის შეჩერების პროცედურა დასახელებული მუხლით არ გაუთვალისწინებია. ამიტომ კასატორი ეწინააღმდეგება არასრულნლოვანი მსჯავრდებულის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილის გამოყენებას.

- თბილისის სააპელაციო სასამართლო დარწმუნებული არ არის თავისი გადაწყვეტილების მართებულობაში, რასაც ადასტურებს ფაქტი, რომ მიუხედავად აღნიშნული გადაწყვეტილების საბოლოო ხასიათისა, მან განჩინების გასაჩივრების ვადად 1 თვე მიუთითა. ამასთან, სააპელაციო პალატა დაეთანხმა დაცვის პოზიციას, რომ მოცემული საკითხის განხილვისას უნდა გამოყენებულიყო საქართველოს სსსკ-ის 283-ე და 284-ე მუხლების ანალოგია.

- კანონმდებლობაში ხარვეზის არსებობის დროს ანალოგია მხოლოდ იმ შემთხვევაში გამოიყენება, როდესაც იგი არ ზღუდვას ადამიანის უფლებებს და თავისუფლებებს; ამასთანავე, არასრულნლო

ვანთა მართლმსაჯულება უპირველესად, არასრულწლოვნის საუკეთესო ინტერესსა და კანონით გათვალისწინებული ყველაზე მსუბუქი საშუალების გამოყენების უპირატესობას ითვალისწინებს. ბავშვის დასჯა არ შეიძლება იქცეს პრიორიტეტად, რის გამოც, „არასრულწლოვნანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლი მიჩნეულ უნდა იქნეს შეღავათად და კანონმდებლის „კვალიფიციური დუმილის“ შემთხვევად.

• გარდა ამისა, კასატორის აზრით, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 76-ე მუხლი და „არასრულწლოვნითა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლი ერთსა და იმავე წესს აწესრიგებს (სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლება გამამტყუნებელი განაჩენის ხანდაზმულობის გამო), შესაბამისად, უპირატესობა სპეციალურ, უფრო გვიან მიღებულ ნორმას, ე.ი. „არასრულწლოვნანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლის უნდა მიენიჭოს.

• კასატორის მითითებით, საქართველოს კონსტიტუციითა და ევროპული კონვენციით იკრძალება რა ადამიანისათვის უკანონო სასჯელის გამოყენება ან/და დასჯა, იგი წამების ტოლფასად მიჩნევა. ამდენად, გ. ა-ის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის ხანდაზმულობის ვადის გასვლის გამო სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფლებაზე უარი, ნებისმიერი მიზეზის მიუხედავად, შესაძლებელია, წამების ტოლფასად იქნეს მიჩნეული.

3. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას არასრულწლოვნის მიერ სასჯელის მოხდისაგან თავის არიდების შემთხვევაში, საქართველოს სსკ-ის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილის გამოყენების დაუშვებლობის თაობაზე. პალატა განმარტავს, რომ „არასრულწლოვნანთა მართლმსაჯულების კოდექსი“ არ შეიცავს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსით გათვალისწინებული ყოველი ქცევის წესის მომწერიგებელ ნორმებს, რის გამოც გამორიცხული არ არის კოდექსის ნორმათა სხვა ნორმატიულ აქტებთან მიმართებით სისტემური წაკითხვის შესაძლებლობა. კერძოდ, „არასრულწლოვნანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილი ადგენს, რომ არასრულწლოვნანთა მართლმსაჯულების პროცესში გამოიყენება საქართველოს სხვა ნორმატიული აქტების დებულებებიც (განსახილველ შემთხვევაში, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილი), თუ ისინი არ ენინააღმდეგება ამ კოდექსს ან/და არასრულწლოვნისთვის შეღავათს ითვალისწინებს. მოცემული დანაწესის მიზანია, არასრულწლოვნანთა მართლმსაჯულების პროცესში არ დარჩეს მოუწესრიგებელი სამართლებრივი სფეროები. აღსანიშნავია, რომ განსახილველი შემთხვევის ფაქტობრივი გარემოებები შეესაბამება „არასრულწლოვნანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ მე-

2 მუხლის მე-3 ნაწილით დადგენილ მოთხოვნებს. კერძოდ, ხან-დაზმულობის ვადის დინების შეჩერება არ ნარმოადგენს კოდექ-სის მიზნების და პრინციპების საწინააღმდეგო დეპულებას, ვინაი-დან, „არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლით დადგენილია მხოლოდ სასჯელის მოხდისაგან გათავისუფ-ლების სპეციალური ვადები, ხოლო ვადის დინების განსხვავებუ-ლი წესი ან ვადის დინების შეჩერების აკრძალვა ამავე კოდექსით მოწესრიგებული არ არის, ამდენად, საქართველოს სისხლის სამარ-თლის კოდექსის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შინაარსი არათუ ენი-ნააღმდეგება, არამედ აესებს „არასრულწლოვანთა მართლმსაჯუ-ლების კოდექსის“ 36-ე მუხლს.

4. საკასაციო პალატა ეთანხმება დაცვის მხარის პოზიციას, რომ არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულება უპირველესად, არასრულ-წლოვნის საუკეთესო ინტერესსა და კანონით გათვალისწინებული ყველაზე მსუბუქი საშუალების გამოყენების უპირატესობას ით-ვალისწინებს, თუმცა, ამასთანავე განმარტავს, რომ ბავშვის ჭეშ-მარიტ ინტერესს გააჩინა საკუთარი შეფასების საზღვრები, კერ-ძოდ, სასამართლო გადაწყვეტილების მიღების დროს, მოწოდებუ-ლია, შეარჩიოს ისეთი სახის ღონისძიება, რომლის მეშვეობითაც ბავშვის საზოგადოებაში ინტეგრაცია წარმატებით განხორციელ-დება და ამასთან, იგი კანონისა თუ ადამიანის უფლებების დაცვის სურვილითა და პატივისცემით განიმსჭვალება.

5. ნიშანდობლივია, რომ სასამართლოს დისკრეციული უფლე-ბამოსილება საუკეთესო ინტერესის შეფასების ეტაპზე, შეზღუ-დულია საერთაშორისო სამართლითა და „არასრულწლოვანთა მარ-თლმსაჯულების კოდექსით“ დადგენილი ზოგადი პრინციპებით, კერძოდ, ბავშვთა უფლებათა კონვენციის მე-3, 37-ე და მე-40 მუხ-ლების შესაბამისად, კანონდამრღვევი ბავშვის მიმართ შესაბამი-სი გადაწყვეტილების ორგანო ვალდებულია, პირველ რიგში, ყუ-რადღება დაუთმოს ბავშვის ინტერესების დაცვას, რომლის ფარ-გლებშიც ბავშვისადმი მოპყრობა ხელს უნდა უწყობდეს მისი ღირ-სებისა და საკუთარი მნიშვნელოვნების გრძნობის განვითარებას, განუმტკიცებდეს მას ადამიანის უფლებებისადმი და სხვათა ძი-რითადი თავისუფლებებისადმი პატივისცემას, ითვალისწინებდეს ბავშვის ასაკს და მისი რეინტეგრაციის, საზოგადოებაში მის მიერ სასარგებლო როლის შესრულებისათვის ხელშეწყობის სასურვე-ლობას. მართლმსაჯულების სისტემაში ბავშვის უფლებების შესა-ხებ გაეროს ბავშვის უფლებათა კომიტეტის ზოგადი კომენტარი № 10-ის მე-10 პუნქტის თანახმად, ბავშვის ჭეშმარიტი ინტერესე-ბის დაცვა, გულისმობს, სისხლის სამართლის ტრადიციული ამო-ცანების (რეპრესია/დასჯა) რეაბილიტაციითა და აღდგენითი მარ-

თლმისაჯულებით ჩანაცვლებას, რაც საზოგადოების უსაფრთხოების საკითხის გათვალისწინებით უნდა განხორციელდეს. ბავშვის უფლებების შესახებ გაეროს ზოგადი კომენტარი №14-ის 1-ლი პარაგრაფის ა-6 ნაწილის თანახმად, ბავშვის საუკეთესო ინტერესის მცნება სამგანზომილებიანია, კერძოდ, უფილებელია: (ა) ნებისმიერი გადაწყვეტილების მიღების დროს ბავშვის ინტერესის გათვალისწინება, (ბ) თუ სამართლებრივი ნორმა იძლევა ერთზე მეტი განმარტების შესაძლებლობას, გამოყენებულ უნდა იქნეს ისეთი განმარტება, რომელიც ყველაზე ეფექტურად ემსახურება ბავშვის საუკეთესო ინტერესებს, (გ) გადაწყვეტილების მიღების პროცესი უნდა მოიცავდეს ბავშვზე შესაძლო ზეგავლენის (დადგებითი თუ უარყოფითი ფაქტორების) შეფასებას. ამასთან, გადაწყვეტილების დასაბუთებაში უნდა აისახოს მოცემული უფლების მხედველობაში მიღება.

6. ბავშვის საუკეთესო ინტერესის მნიშვნელობა აგრეთვე გათვალისწინებულია: გაეროს მინიმალური სტანდარტული წესები არასრულწლოვანთა მიმართ მართლმსაჯულების განხორციელების შესახებ („ცეკინური წესები“) მე-17 მუხლით, გაერო-ს სახელმძღვანელო პრინციპები არასრულწლოვანთა მიერ ჩადენილ დანაშაულთან დაკავშირებით („რიადის სახელმძღვანელო პრინციპები“) მე-5 მუხლით და ევროპის საბჭოს მინისტრთა კომიტეტის სახელმძღვანელო დირექტივებით ბავშვზე ორიენტირებული მართლმსაჯულების თაობაზე (მიღებულია მინისტრთა კომიტეტის მიერ 2010 წლის 17 ნოემბერს, მინისტრთა მოადგილების 1098-ე შეხვედრაზე), „ბ“ პარაგრაფით, რომელთა შინაარსი ვინაიდან შეესაბამება ზემომითითებულ განმარტებებს, სასამართლო მათ მხედველობაში იღებს, თუმცა ცალკე აღარ განმარტავს. აგრეთვე, მართალია, ევროპული კონვენციით ბავშვთა უფლებებს დამოუკიდებელი მუხლი არ ეთმობა, მაგრამ ევროპული სასამართლოს პრაქტიკით, გადაწყვეტილების მიღების პროცესში ბავშვის საუკეთესო ინტერესით ხელმძღვანელობა ამოსავალ დებულებად არის მიჩნეული.¹

7. ალსანიშნავია, რომ სასჯელის მოხდისაგან თავის არიდების შემთხვევაში ხანდაზმულობის ვადის დინების შეჩერება წარმოადგენს სახელმწიფოს პროპორციულ რეაქციას მსჯავრდებულის მიმართ. დაკისრებული სასჯელის აღსრულების გადავადება თუ მისგან გათვალისწინებულია საქართველოს სსსკ-ის 283-ე და 284-ე მუხლებით არის გათვალისწინებული და სხვა რაიმე სახის გამონაკლის სასჯელის აღსრულების სავალდებულობასთან მიმართებით,

¹ იხ. ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება Popov v. France, N39472/07, 39474/07, 19/01/2012, §141

კანონმდებლობით დადგენილი არ არის. ამდენად, ზემომითითებული ნორმებისა და მოტივების ურთიერთანალიზის შედეგად, ბავშვის საუკეთესო ინტერესს წარმოადგენს მისი კანონისადმი პატივისცემით განმსჭვალვა, განაჩენის აღსრულება და „არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 65-ე მუხლით გათვალისწინებული – სასჯელის მიზნების მიღწევა.

8. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ ბავშვის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილის გაუთვალისწინებლობის პირობებში, ხანდაზმულობის ვადის გასვლამდე არასრულნლოვანში შესაძლოა, გაიზარდოს სასჯელის მოხდისაგან თავის არიდების ცდუნების რისკი. როგორც განიმარტა, ბავშვთა უფლებათა კონვენციის თანახმად, გამოყენებული ღონისძიება ბავშვს უნდა განუმტკიცებდეს ადამიანის უფლებებისადმი და სხვათა ძირითადი თავისუფლებებისადმი პატივისცემას, რაც სასჯელის მოხდისაგან თავის არიდების შემთხვევაში არ არის მიღწევად. ვინაიდან, სასჯელის მოხდისაგან თავის არიდების დროს პირი არათუ არ ცდილობს, გააანალიზოს დარღვეული სამართლებრივი სიკეთის მნიშვნელობა და მისი ქმედებით გამოწვეული მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, არამედ უპირასპირდება სახელმწიფოს რეაქციას (გამოხატულს გამამტყუნებელ განაჩენში) მის მიერ ჩადენილ ქმედებაზე. შესაბამისად, მოცემულ ვითარებაში, არასრულნლოვანი სრულიად უგულებელყოფს ან მნიშვნელოვნად ამცირებს სასჯელის მიზნების შესრულების შესაძლებლობას.

9. ამდენად, სასჯელისგან თავის არიდების შემთხვევაში ხანდაზმულობის ვადის დინების შეუჩერებლობა არ წარმოადგენს ბავშვის საზოგადოებაში წარმატებით დაბრუნების წინაპირობას და, შესაბამისად, საქართველოს სსკ-ის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მიმართ „არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილის გამოყენება ეფექტურად ემსახურება ბავშვის საუკეთესო ინტერესს.

10. ამასთანავე, პალატა ვერ დაეთანხმება დაცვის მხარის არგუმენტს, რომ ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 76-ე მუხლი და „არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლი ერთსა და იმავე წესს აწესრიგებს, შესაბამისად, უპირატესობა სპეციალურ, უფრო გვიან მიღებულ ნორმას, ე.ი. „არასრულნლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლს უნდა მიენიჭოს. „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-7 მუხლის მე-8 პუნქტის თანახმად, თანაბარი იურიდიული ძალის მქონე ნორმატიულ აქტებს შორის წინააღმდეგობისას უპირატესობა ენიჭება უფრო გვიან მიღებულ (გამოცემულ) ნორმატიულ აქტს. განსახილველ შემთხვევაში თანაბარი იურიდიული ძალის მქონე აქტებს შორის

რის შინაარსობრივი წინააღმდეგობა არ არსებობს, არამედ, როგორც განიმარტა, ვინაიდან ისინი „არასრულნლოვანთა მართლმასაჯულების კოდექსის“ მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილის გამოყენების შესაძლებლობას იძლევიან, სისტემურად ავსებენ ერთმანეთს.

11. საკასაციო პალატა აგრეთვე ვერ დაეთანხმება დაცვის მხარის პოზიციას, რომ არასრულნლოვნის მიერ სასჯელის მოხდისაგან თავის არიდების შემთხვევაში ხანდაზმულობის ვადის დინების შეჩერება საქართველოს კონსტიტუციითა და ევროპული კონვენციით წარმოადგენს უკანონო სასჯელს, რომელიც წამების ტოლფასია. პალატა განმარტავს, რომ კანონიერ ძალაში შესული გამამტყუნებელი განაჩენით დადგენილი სასჯელი გ. ა-ს არ მოუხდია, მან თავი აარიდა სასჯელის მოხდას, რის გამოც, „არასრულნლოვანთა მართლმასაჯულების კოდექსის“ მე-2 მუხლის მე-3 ნაწილისა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილის გამოყენებით ხანდაზმულობის ვადის დინება შეჩერდა. ამდენად, არსებული მდგომარეობით, გ. ა-ის მიმართ „არასრულნლოვნითა მართლმასაჯულების კოდექსის“ 36-ე მუხლით გათვალისწინებული ვადის დინება შეჩერებულია, რის გამოც მას ეკისრება ვალდებულება, ჩადენილი ქმედებისათვის ვანონით დადგენილი წესით მოიხადოს სასჯელი. მეტიც, ევროპული სასამართლოს პრაქტიკიდან არ გამომდინარეობს სასჯელის მოხდისაგან თავის არიდების შემთხვევაში ხანდაზმულობის ვადის შეჩერების ფაქტის წამებასთან გაიგივება. ზოგადად, ევროპული სასამართლო სასჯელთან დაკავშირებულ საკითხთა მოწესრიგებას (სასჯელის გადახედვა, სასჯელის გადავადება, სასჯელისგან გათავისუფლება...) სახელმწიფოს არჩევანის ფარგლებში ტოვებს, გამონაკლისს, მაგალითად, წარმოადგენს უვადო თავისუფლების აღკვეთა, გათავისუფლების პირობის არსებობის გარეშე.²

12. ამდენად, პალატას საქართველოს სსკ-ის 76-ე მუხლის მე-2 ნაწილის ხანდაზმულობის ვადის შეჩერების არასრულნლოვანზე გავრცელება არ მიაჩინია უკანონო, წამების ტოლფას სასჯელად.

13. ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე, მსჯავრდებულ გ. ა-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ტ. კ-ის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაქმაყოფილდეს და თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 4 აგვისტოს განჩინება უნდა დარჩეს უცვლელი.

² იხ. ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილები: Harakchiev & Tolumov v. Bulgaria, N15018/11, N6119/12, 08/07/2014, §243; Vinter and Others v. the United Kingdom, N66069/09, 130/10, 3896/10, 09/07/2013, §104, 107; Aleksanyan v. Russia, N46468/06, 22/12/2008, §138; Kafkaris v. Cyprus, N21906/04, 12/02/2008, §99

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ გ. ა-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ტ. კ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 4 აგვისტოს განჩინება დარჩეს უცვლელად;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

6. ამინისტრი, შემყვაბეჭა, ნასამართლობა

ამინისტრი

განრიცხვა საქართველოს სახელით

№4¹-18

21 თებერვალი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
6. გვენეტაძე (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
გ. შველიაშვილი

განიხილა ადვოკატ ნ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი ხელვაჩაურის
რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 23 იანვრის განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2008 წლის 12 დეკემბრის განაჩენით ა. გ., – ნასამართლობის არმქონე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესავა: საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (განსაკუთრებით დიდი ოდენობით ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენა, შენახვა) – უვადო თავისუფლების აღკვეთა, 262-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (განსაკუთრებით დიდი ოდენობით ნარკოტიკული საშუალების საქართველოში უკანონო შემოტანა) – უვადო თავისუფლების აღკვეთა. ა. გ-ეს საბოლოოდ განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა, რომელის მოხდა დაეწყო 2008 წლის 20 ივნისიდან; მასვე 5 წლით ჩამოერთვა „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონში ჩამოთვლილი უფლებები.

აღნიშნული განაჩენი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2009 წლის 10 მარტის განაჩენით დარჩა უცვლელად.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2009 წლის 3 ივნისის განჩინებით საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად იქნა ცნობილი.

2013 წლის 15 იანვარს საქართველოს სასჯელალსრულების, პრობაციისა და იურიდიული დახმარების საკითხთა სამინისტროს სასჯელალსრულების დეპარტამენტის №... პატიმრობის, ნახევრად ღია და დახურული ტკის თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულების დირექტორმა წარდგინებით მიმართა ხელვაჩაურის რაიონულ სასამართლოს და ითხოვა მსჯავრდებულ ა. გ-ის მიმართ „ამნისტი-ის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გა-

მოყენება.

ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინებით მსჯავრდებულ ა. გ-ის მიმართ გავრცელდა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი, კერძოდ:

„ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის თანახმად, მსჯავრდებული ა. გ. გათავისუფლდა საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელის მოხდისაგან; მასვე ერთი მეოთხედით შეუმცირდა საქართველოს სსკ-ის 262-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი – უვადო თავისუფლების აღკვეთა და განაჩენი სასჯელის ნაწილში დარჩა უცვლელად. განაჩენი დანარჩენ ნაწილშიც დარჩა უცვლელად.

ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინების თაობაზე მსჯავრდებულმა ა. გ-ებ საჩივრით მიმართა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას. მსჯავრდებულმა საჩივრში მოითხოვა, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის სწორად გავრცელების შემთხვევაში, სასამართლოს იგი უნდა გაეთავისუფლებინა საქართველოს სსკ-ის 262-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელის მოხდისგანაც და აღედგინა ჩამორთმეული უფლებები; ნინააღმდეგ შემთხვევაში, თუ სასამართლო რეალურად ვერ ამცირებდა უვადო თავისუფლების აღკვეთას, მაშინ ეს სასჯელი უნდა შეეცვალა ან 262-ე მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული მაქსიმალური ვადით – 20 წლით თავისუფლების აღკვეთით, ან 25 წლით თავისუფლების აღკვეთით (რომლის მოხდის შემდეგ შესაძლებელია უვადო თავისუფლების აღკვეთით მსჯავრდებულის პირობით ვადამდე განთავისუფლება) და ამის შემდეგ შეემცირებინა დანიშნული სასჯელი ერთი მეოთხედით.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2013 წლის 4 აპრილის განჩინებით საკასაციო საჩივრარი არ დაკმაყოფილდა და ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინება დარჩა უცვლელად.

2018 წლის 16 იანვარს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოდან ხელვაჩაურის რაიონულ სასამართლოში გადაიგზავნა პენიტენციური დეპარტამენტის №... დანესებულებაში მოთავსებული მსჯავრდებულის – ა. გ-ის განცხადება, რომლითაც მან მოითხოვა მის მიმართ, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის განვითარება.

განცხადების მიხედვით, ა. გ. ხელვაჩაურის რაიონულმა სასა-

მართლომ გაასამართლა 2008 წლის 12 დეკემბერს, საქართველოს სსკ-ის 262-ე მუხლით და სასჯელის სახეედ განუსაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა. 2012 წლის 28 დეკემბერს მიღებულ იქნა კანონი „ამნისტიის შესახებ“, რომელიც გავრცელდა ყველა მსჯავრდებულზე, გარდა უვადო თავისუფლების აღკვეთით მსჯავრდებულებისა. 2017 წლის 27 დეკემბერს, საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულებით, სასჯელისაგან გათავისუფლების თარიღად განესაზღვრა 2023 წლის 20 ივნისი. შესაბამისად, მსჯავრდებულს მიაჩნია, რომ 2012 წლის 28 დეკემბრის ამნისტიის კანონის მოქმედებამ ასახვა უნდა ჰქონოს მის მიმართ დანიშნულ სასჯელზე და შემცირდეს ერთი მეოთხედით.

აღნიშნულ განცხადებას ერთვის საქართველოს პრეზიდენტის 2017 წლის 27 დეკემბრის განკარგულება, რომლის მიხედვითაც, შენყალებულ იქნა ა. გ. და იგი უნდა გათავისუფლდეს საპატიმრო სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან 2023 წლის 20 ივნისს.

ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 23 იანვრის განჩინებით მსჯავრდებულ ა. გ-ის მიმართ არ გავრცელდა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი.

2018 წლის 16 თებერვალს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში შემოვიდა მსჯავრდებულ ა. გ-ის ადგომკატის, ნ. ბ-ის საჩივარი, რომლითაც იგი ითხოვს ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 23 იანვრის განჩინების გაუქმებასა და მსჯავრდებულ ა. გ-ისთვის სასჯელის შემცირებას ერთი მეოთხედით „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის შესაბამისად, იმ საფუძვლით, რომ ამჟამად ა. გ-ეს დანიშნული აქვს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთა პრეზიდენტის 2017 წლის 27 დეკემბრის განკარგულების საფუძველზე.

სამოტივაციო ნანილი:

საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ხელვაჩაურის რაიონულმა სასამართლომ კანონიერად არ გაავრცელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი მსჯავრდებულ ა. გ-ის მიმართ, რადგან „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის 23-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, მსჯავრდებულზე ამ კანონის პირველი-21-ე მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტიის გავრცელების თაობაზე გადაწყვეტილებას დასრულებული სამართალწარმოების საქმეზე იღებს თავდაპირ-

ველი გადაწყვეტილების გამომტანი რაიონული (საქალაქო) სასამართლო, რომელსაც პატიმრობაში ან პრობაციის რეზიმში მყოფი მსჯავრდებულის პირად საქმეს ამავე კანონის ამოქმედებიდან 2 კვირის ვადაში მიაწვდის შესაბამისი სასჯელაღსრულების დაწესებულება, პრობაციის ბიურო ან სამხედრო ნაწილის ხელმძღვანელობა, ხოლო ქებნილ მსჯავრდებულზე ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტიის გავრცელების შესახებ იმავე ვადაში მიმართავს საქართველოს პროკურატურა.

შესაბამისად, საკასაციო პალატა ეთანხმება ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს მსჯელობას, რომ მსჯავრდებული არის უფლებამოსილი სუბიექტი, მიმართოს სასამართლოს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გამოყენების თაობაზე და სასამართლო არის უფლებამოსილი, გამოითხოვოს მსჯავრდებულის პირადი საქმე ამნისტიის კანონის გამოყენებასთან დაკავშირებით.

ამასთან, საკასაციო პალატა იზიარებს ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს მოტივაციას იმასთან დაკავშირებით, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის შესაბამისად, ეს ღონისძიება არის ერთჯერადი აქტი. კერძოდ, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის შესავალში აღნიშნულია, რომ ჰუმანიზმის პრინციპიდან გამომდინარე, სამართლიანობის აღდგენაზე საზოგადოების მოთხოვნის შესაბამისად, პატიმართა და პირობით მსჯავრდებულთა რაოდენობის შემცირების მიზანშეწონილობისა და საზოგადოების უსაფრთხოების ინტერესების გათვალისწინებით, სახელმწიფოს მიერ კრიმინოგენული სიტუაციის კონტროლისა და პრევენციის სათანადო მექანიზმების არსებობის პირობებში, საქართველოს პარლამენტი ერთჯერადი, დროებითი და განსაკუთრებული ღონისძიების სახით აცხადებს ამნისტიას.

რაც შეეხება კასატორის მოთხოვნას, რომ ამჟამად ა. გ-ეს პრეზიდენტის განკარგულების საფუძველზე დანიშნული აქვს ვადიანი სასჯელი, რაც ითვალისწინებს ამნისტიის მასზე გავრცელების შესაძლებლობას, საკასაციო პალატა მიუთითებს ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს მსჯელობაზე და აღნიშნავს, რომ საქართველოს პრეზიდენტის 2017 წლის 27 დეკემბრის განკარგულებით, ა. გ. გათავისუფლდება საპატიმრო სასჯელის შემდგომი მოხდისა-გან 2023 წლის 20 ივნისს. აღნიშნული აქტით ა. გ-ის მიმართ არ განხორციელებულა სასჯელის განსაზღვრა ან დანიშვნა, არამედ იგი უნდა გათავისუფლდეს განაჩენით უკვე დანიშნული სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან კონკრეტული თარიღის დადგომისას.

ამასთან, საკასაციო პალატა ეთანხმება ხელვაჩაურის რაიონუ-

ლი სასამართლოს განმარტებას, რომ ა. გ-ის გათავისუფლება და-ნიშნული სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან 2023 წლის 20 ივნისს – არ ნიშნავს მისთვის ახალი სასჯელის განსაზღვრას, შესაბამისად, მის მიმართ ხელახლა ვერ იქნება გამოყენებული ერთჯერადი, დროებითი და განსაკუთრებული ღონისძიების სახით ამნისტიის კანონის მოქმედება.

პრეზიდენტის განკარგულებით ა. გ-ეს არ შეცვლია სასჯელის სახე და ზომა; პრეზიდენტმა გამოხატა ნება უვადო თავისუფლების აღკვეთით მსჯავრდებულ ა. გ-ის 2023 წლის 20 ივნისს გათავისუფლების თაობაზე.

საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის მე-18 მუხლის მეორე ნაწილის მიხედვით, თავისუფლების აღკვეთა ან პირადი თავისუფლების სხვაგვარი შეზღუდვა დაუშვებელია სასამართლოს გადაწყვეტილების გარეშე. ამასთან, საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაზილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლები და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. ხოლო, საქართველოს სსკ-ის მე-6 მუხლის მეორე ნაწილით, პირის დამნაშავედ ცნობა და მისთვის სასჯელის შეფარდება მხოლოდ სასამართლოს უფლებამოსილებაა. ამასთან, საკასაციო პალატა მიუთითებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსისა და სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის შესაბამის მუხლებზე, რომლებითაც განსაზღვრულია სასჯელის სახით უვადო თავისუფლების აღკვეთის გადასინჯვის შემთხვევები. კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 72¹-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, თუ მსჯავრდებულმა, რომელსაც სასჯელის სახით დანიშნული აქვს უვადო თავისუფლების აღკვეთა, ფაქტობრივად მოიხადა თავისუფლების აღკვეთის ოცი წელი, სასამართლო უფლებამოსილია, იგი პირობით გაათავისუფლოს სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან ამ კოდექსის 64-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული გამოსაცდელი ვადით. ხოლო, საქართველოს სსკ-ის 285¹-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასამართლო უფლებამოსილია, სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან პირობით გაათავისუფლოს მსჯავრდებული, რომელსაც სასჯელის სახით დანიშნული აქვს უვადო თავისუფლების აღკვეთა და რომელმაც ფაქტობრივად მოიხადა თავისუფლების აღკვეთის ოცი წელი.

ასევე, საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს ვენციის კომისიის 2013 წლის დასკვნაზე „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონზე, სადაც აღნიშნულია, რომ სახელისუფლებო ორგანოების მხრიდან ამნისტიის, შენყალებისა

და სხვა მსგავსი ლონისძიებების განხორციელება სამართლებრივად მიიჩნევა ევროპის ქვეყნების კანონმდებლობაში და პირდაპირ აღნიშნულია ზოგიერთ საერთაშორისო სამართლებრივ დოკუმენტში. კერძოდ, ევროპის საბჭოს მინისტრთა კომიტეტის რეკომენდაციაში წევრ სახელმწიფოთა მიმართ (2010) 12 მოსამართლეთა და დამოუკიდებლობის, ეფექტისანობისა და ანგარიშვალდებულების შესახებ განსაზღვრულია, რომ ამნისტიის, შეწყალების ან მსგავსი ლონისძიებების გარდა, აღმასრულებელმა და საკანონმდებლო ხელისუფლებებმა არ უნდა მიიღონ ისეთი გადაწყვეტილებები, რომლებიც ძალას უკარგავენ სასამართლო გადაწყვეტილებებს. წინამდებარე რეკომენდაციის განმარტებითი ბარათის მიხედვით, სასამართლო გადაწყვეტილებების გადასინჯვა შესაძლებელია მხოლოდ ზემდგომი ინსტანციის მიერ ან ახლად გამოვლენილი გარემოების დროს საქმის ხელახლა განხილვის პროცესში. სასამართლო გადაწყვეტილებების გადასინჯვა ზემოთ აღნიშნული სამართლებრივი ჩარჩოს მიღმა, აღმასრულებელი ან საკანონმდებლო ხელისუფლების ორგანოების მხრიდან, დაუშვებელია. თუმცა, ეს დანაწესი არ ართმევს კანონმდებლოს უფლებამოსილებას – შეცვალოს არსებული კანონმდებლობა ან მიიღოს ახალი ნორმატიული აქტები, რომლებიც შემდეგ სასამართლომ უნდა გამოიყენოს. აღმასრულებელმა ან საკანონმდებლო ხელისუფლების ორგანოებმა არ უნდა გააუქმონ სასამართლო გადაწყვეტილებები კონკრეტულ ინდივიდუალურ საქმეებზე. თუმცა, არსებობს გარკვეული გამონაკლისი შემთხვევები, მაგალითად, ამნისტიის, შეწყალების, კომპენსაციის გადახდა ჰასუსისმგებლობის აღიარების გარეშე ან სხვა მსგავსი ლონისძიებების განხორციელება. ასეთი გამონაკლისი შემთხვევები ყველა დემოკრატიულ საზოგადოებაში არსებობს და მისი გამართლება მაღალ ჟუმანურ პრინციპები გამოიხატება.

ამასთან, საკასაციო პალატა მიუთითებს გაეროს 1985 წლის ძირითად პრინციპებზე სასამართლოს დამოუკიდებლობის შესახებ, რომლის პირველი პრინციპის მიხედვით, სასამართლოს დამოუკიდებლობა უნდა იყოს უზრუნველყოფილი სახელმწიფოს მიერ და დაცული ქვეყნის კონსტიტუციით ან კანონით. ყველა სამთავრობო და სხვა დაწესებულებათა მოვალეობაა, პატივი სცენ სასამართლოს დამოუკიდებლობას. ამასთან, მეოთხე პრინციპი ადგენს, რომ არ უნდა ხორციელდებოდეს შეუსაბამო ან უკანონო ჩარეგა სასამართლო პროცესში, ასევე სასამართლოების მიერ მიღებული სასამართლო გადაწყვეტილებები არ უნდა დაქვემდებაროს გადასინჯვას. ეს პრინციპი არ ზღუდავს სასამართლო ზედამხედველობას ან სასამართლოს მიერ მისჯილი სასჯელების კომპეტენტურ

ხელისუფალთა მიერ, კანონის შესაბამისად, შემსუბუქებას ან შეცვლას. აღნიშნულ პრინციპებთან დაკავშირებით, გაეროს ადამიანის უფლებათა უმაღლესმა კომისარმა განმარტა, რომ სახელისუფლებო ორგანოებმა წებისმიერ შემთხვევაში, ყოველთვის სიფრთხილით უნდა განახორციელონ ასეთი ღონისძიებების მიღება, რათა ასეთმა ზომებმა (შეწყალება, ამნისტია და სხვა მსგავსი ღონისძიებები) არ დააკანინონ მართლმსაჯულების დამოუკიდებლად განხორციელების უნარი, რომელმაც, თავის მხრივ, შესაძლოა გავლენა იქონიოს კანონის უზენაესობასა და ადამიანის უფლებათა სტანდარტების ჭეშმარიტ პატივისცემაზე.

ამასთან, საკასაციო პალატა ყურადღებას მიაპყრობს ანალოგიურ შემთხვევებში საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკაზე (საქმე №10აგ-14; საქმე №67აგ-16).

აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 23 იანვრის განჩინება კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

ადვოკატ ნ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 23 იანვრის განჩინება დარჩეს უცვლელად.

განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ამნისტია

განებიერა საქართველოს სახელით

№141-18

17 მაისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
- ნ. გვენეტაძე,
- პ. სილაგაძე

განიხილა მსჯავრდებულ ო. ლ-ს საკასაციო საჩიგარი თბილისის
საქართველოს სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძი-
ებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლე-
გიის 2018 წლის 26 აპრილის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2001 წლის 23 აგვისტოს განაჩენით ო. ლ-ს მო-
ეხსნა საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის „ზ“ ქვეპუნქტით ნარ-
დებული ბრალდება. იგი ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნ-
ქტებით – 12 წლით თავისუფლების აღკვეთა, სსკ-ის 236-ე მუხლის
1-ლი ნაწილით – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ამავე მუხლის
მე-2 ნაწილით – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, სსკ-ის 109-ე
მუხლის „ა“ ქვეპუნქტით – უვადო თავისუფლების აღკვეთა. 2000
წლის 1 ივნისამდე მოქმედი საქართველოს სსკ-ის მე-40 მუხლის
შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაც-
რი და საბოლოოდ მას სასჯელის ზომად განესაზღვრა უვადო თა-
ვისუფლების აღკვეთა საპყრობილები მოხდით. ცნობად იქნა მი-
ლებული, რომ ო. ლ. დაკავებულია 2000 წლის 25 ივნისს.

2. აღნიშნული განაჩენი საქართველოს უზენაესი სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2001 წლის 23 ოქტომბრის
განჩინებით დარჩა უცვლელად.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2013 წლის 8 თებერვლის განჩინებით მსჯავრდე-
ბული ო. ლ. გათავისუფლდა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2001 წლის 23 აგვისტოს
განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწი-
ლებით თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელისა-

გან.

მსჯავრდებულ ო. ლ-ს ერთი მეოთხედით შეუმცირდა: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2001 წლის 23 აგვისტოს განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტებით თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი – 12 წელი და განესაზღვრა 9 წლით თავისუფლების აღკვეთა; საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2001 წლის 23 აგვისტოს განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი და განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა. მსჯავრდებულ ო. ლ-ს საბოლოოდ სასჯელის ზომად განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩა უცვლელად.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 4 მარტის განაჩენით ო. ლ. ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 378²-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და მიესაჯა 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, შეუმცირდა ერთი მეოთხედით და მიესაჯა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე დანიშნულ სასჯელს დაეძატა წინა განაჩენითა და 2013 წლის 8 თებერვლის განჩინებით განსაზღვრული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ო. ლ-ს სასჯელის ზომად განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო განაჩენის გამოტანის დღიდან.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 8 მაისის განჩინებით დაუშვებლად იქნა ცნობილი მსჯავრდებულ ო. ლ-ს შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2001 წლის 23 აგვისტოს განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე.

6. საქართველოს პრეზიდენტის 2015 წლის 25 დეკემბრის განკარგულებით შეწყალებულ იქნა ო. ლ. – მსჯავრდებული საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სასამართლო კოლეგიის 2001 წლის 23 აგვისტოს განაჩენით, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2001 წლის 23 ოქტომბრის განჩინებით, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 4 მარტის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტით, სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „გ“ ქვეპუნქტე-

ბით, სსკ-ის 236-ე მუხლის პირველი, მეორე ნაწილებით, სსკ-ის 378²-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და საპატიმრო სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან გათავისუფლების თარიღად მიეთითა 2025 წლის 25 ივნისი.

7. 2016 წლის 19 თებერვალს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართა მსჯავრდებულმა ო. ლ-მ, რომელმაც ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო, კერძოდ, საქართველოს პრეზიდენტის შენყალების საფუძველზე მოითხოვა მის მიმართ გამოტანილი განაჩენის გადასინჯვა და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, განსაზღვრული სასჯელის ერთი მეოთხედით შემცირება.

8. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 2 მარტის განჩინებით მსჯავრდებულ ო. ლ-ს შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე არ იქნა დაშვებული თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის სხდომაზე განსახილველად.

9. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 14 ივლისის განჩინებით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 2 მარტის განჩინება დარჩა უცვლელად.

10. 2018 წლის 20 აპრილს თბილისის საქალაქო სასამართლოში შევიდა საქართველოს სასჯელაღსრულებისა და პრობაციის სამინისტროს №8 პატიმრობისა და დასურული ტიპის თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულების წერილი და მასალები მსჯავრდებულ ო. ლ-ს მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გამოყენების თაობზე.

11. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 26 აპრილის განჩინებით მსჯავრდებულ ო. ლ-ს მიმართ არ იქნა გამოყენებული „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი.

12. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 26 აპრილის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა ო. ლ-მ და ითხოვა მის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის გამოყენება საქართველოს პრეზიდენტის 2015 წლის 25 დეკემბრის განკარგულების გათვალისწინებით, რომლითაც მას, ფაქტობრივად, განესაზღვრა ვადიანი თავისუფლების აღკვეთა. ამასთანავე, კასატორი მიუთითებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ კანონი,

ამავე კანონის შინაარსიდან გამომდინარე, ვრცელდება ყველაზე. შესაბამისად, მისი არასახვა უვადო თავისუფლებაალევეთილ მსჯავრდებულებზე, წარმოადგენს მათ მიმართ დისკრიმინაციულ მოპყრობას და არღვევს საქართველოს კონსტიტუციის მე-14 მუხლს.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა საჩივრის საფუძვლანობა და მიაჩნია, რომ საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. მოცემულ შემთხვევაში კასატორის მოთხოვნის ძირითადი არგუმენტია ის, რომ საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულების საფუძვლებზე მას უვადო თავისუფლების ალევეთის ნაცვლად, ფაქტობრივად, განესაზღვრა ვადიანი თავისუფლების ალევეთა. ამდენად, იმის გათვალისწინებით, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის საფუძვლებზე მას ერთი მეოთხედით აქვს შემცირებული სასჯელი, რაც რეალურად ვერ აისახა უვადო თავისუფლების ალევეთაზე, იგი უნდა აისახოს დღეს მდგომარეობით მისთვის განსაზღვრულ ვადიან სასჯელზე, რასა-თან დაკავშირებითაც საკასაციო პალატა მიუთითებს:

3. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 78-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, შეწყალებას ახორციელებს საქართველოს პრეზიდენტი. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად კი, შეწყალების აქტით მსჯავრდებული შეიძლება გათავისუფლდეს სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან, ანდა მისთვის დანიშნული სასჯელი შეიძლება შემცირდეს ან შეიცვალოს უფრო მსუბუქი სასჯელით.

4. მოცემულ შემთხვევაში საქართველოს პრეზიდენტის განკარგულებიდან ირკვევა, რომ მსჯავრდებულისთვის განაჩენით განსაზღვრული სასჯელი – უვადო თავისუფლების ალევეთა – არ შეცვლილა. პრეზიდენტმა შეწყალების აქტით გამოხატა ნება, რომ ო. ღ. კონკრეტულ დღეს გათავისუფლდეს სასჯელის შემდგომი მოხდისგან. ამდენად, ვინაიდან „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის თანახმად, ამნისტია ვრცელდება პირისთვის დანიშნულ სასჯელზე, პალატა კანონისმიერად მოქლებულია შესაძლებლობას, დააკმაყოფილოს კასატორის მოთხოვნა (აღნიშნულ საკითხზე იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკა, გადაწყვეტილებები: № 10აგ-14; № 67აგ-16, № 41-18, № 51-18, № 121-18).

5. რაც შექება კასატორის მითითებას, რომ „ამნისტიის შესახებ“ კანონის ფაქტობრივი არასახვა უვადო თავისუფლებაალევეთილ მსჯავრდებულებზე, წარმოადგენს მათ მიმართ დისკრიმინა-

ციულ მოპყრობას და არღვევს საქართველოს კონსტიტუციის მე-14 მუხლს, პალატა აღნიშნავს, რომ კანონის კონსტიტუციასთან შესაბამისობის საკითხის განსაზღვრა არ წარმოადგენს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს კომპეტენციას. საკასაციო პალატა არ დგას ასევე საკონსტიტუციო სასამართლოსადმი მიმართვის საჭიროების წინაშე, ვინაიდან არ მიიჩნევს, რომ მის მიერ გამოსაყენებელი კანონი ეწინააღმდეგება საქართველოს კონსტიტუციას. ამასთან, განუმარტავს კასატორს, რომ თავად მსჯავრდებული არ არის შეზღუდული, მიმართოს საკონსტიტუციო სასამართლოს იმ ნორმათა კონსტიტუციურობის შემოწმების მიზნით, რომლებიც, მისი მოსაზრებით, არღვევს კონსტიტუციით გარანტირებულ მის უფლებებს.

6. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ გასაჩივრებული განჩინება კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ო. ლ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 26 აპრილის განჩინება დარჩეს უცვლელად.

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ამინისტრი

განერიცება საქართველოს სახელით

№15¹-18

1 ივნისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
- ნ. გვენეტაძე,
- პ. სილაგაძე

განიხილა მსჯავრდებულ დ. ჯ-სა და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. ს-ის საკასაციო საჩივარი რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 15 მაისის განჩინებაზე.

აღნიშვნა:

1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 28 მარტის №1/130-18 განაჩენით დ. ჯ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით. მასვე 2 წლით ჩამოერთვა ავტოსატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება;

„ამნისტიის შესახებ“ 2012 წლის 28 დეკემბრის საქართველოს კანონის საფუძველზე, მსჯავრდებულ დ. ჯ-ს დანიშნული სასჯელი შეუმცირდა ერთი მეოთხედით და საბოლოოდ, სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით. მასვე 1 წლითა და 6 თვით ჩამოერთვა ავტოსატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება.

2. 2018 წლის 14 მაისს, რუსთავის საქალაქო სასამართლოს მიმართა ადვოკატმა ა. ს-მა მსჯავრდებულ დ. ჯ-ის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ 2012 წლის 28 დეკემბრის №202-ს კანონის გამოყენების თაობაზე, სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან გათავისუფლებულის მიზნით.

3. შუამდგომლობისა და საქმის მასალების მიხედვით, განაჩენის გამოტანისას დაზარალებულის უფლებამონაცვლე ა. გ-ი არ იყო თანახმა, რომ დ. ჯ. „ამნისტიის შესახებ“ 2012 წლის 28 დეკემბრის საქართველოს კანონის საფუძველზე სრულად გათავისუფლებულის მიზნით.

ლიყო სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან. დღესდღეობით კი, წარმოდგენილ შუამდგომლობაზე თანდართული ხელნერილის მიხედვით, დაზარალებულის უფლებამონაცვლე ა. გ. თანახმა, რომ დ. ჯ. „ამნისტიის შესახებ“ 2012 წლის 28 დეკემბრის საქართველოს კანონის საფუძველზე სრულად გათავისუფლდეს სასჯელის შემდგომი მოხდისაგან.

4. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 15 მაისის განჩინებით მსჯავრდებულ დ. ჯ-ის მიმართ არ იქნა გამოყენებული „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი.

5. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 15 მაისის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულმა დ. ჯ-მა და მისი ინტერესების დამცველმა, ადგომატმა ა. ს-მა და ითხოვეს დ. ჯ-ის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის ხელახლა გამოყენება დაზარლებულის უფლებამონაცვლის პოზიციის გათვალისწინებით.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატმა შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-5 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან უნდა გათავისუფლდეს პირი, რომელმაც ჩაიდინა გაუფრთხილებლობითი დანაშაული, რამაც გამოიწვია ადამიანის სიცოცხლის მოსპობა, თუ ყველა დაზარალებულის უფლებამონაცვლე ამ კანონის გამოყენებისას გამოიძიების ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ ამ პირზე გავრცელდეს ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტია.

3. ამდენად, დაზარალებულის უფლებამონაცვლის თანხმობა, როგორც საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულისთვის დაკისრებული სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან გათავისუფლების საფუძველი, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის შესაბამისად, მხედველობაში მიიღება ამ კანონის ანუ „ამნისტიის შესახებ“ კანონის გამოყენების მომენტისთვის არსებობის შემთხვევაში. კანონის გამოყენების შემდეგ მოპოვებული დაზარალებულის თანხმობა არ წარმოადგენს „ამნისტიის შესახებ“ კანონის ხელმეორედ გავრცელების საფუძველს (იხ. სუსგ №194აგ-16).

4. გარდა ამისა, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 23-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ბრალდებულზე/მსჯავრდებულზე ამნისტიის გავრცელების თაობაზე გადაწყვეტილებას საქმის სასამართლო განხილვის სტადიაზე იღებს შესაბამისი სასამართლო. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის მიხედვით კი, მსჯავრდებულზე ამნისტიის გავრცელების თაობაზე გადაწყვეტილებას დასრულებული სამართლნარმობის საქმეზე იღებს თავდაპირველი გადაწყვეტილების გამომტანი რაიონული (საქალაქო) სასამართლო, რომელსაც პატიმრობაში ან პრობაციის რეჟიმში მყოფი მსჯავრდებულის პირად საქმეს ამავე კანონის ამოქმედებიდან 2 კვირის ვადაში შიაწვდის შესაბამისი სასჯელადსარულების დაწესებულება, პრობაციის ბიურო ან სამხედრო ნაწილის ხელმძღვანელობა, ხოლო ძებნილ მსჯავრდებულზე ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტიის გავრცელების შესახებ იმავე ვადაში მიმართავს საქართველოს პროკურატურა.

5. მოცემულ შემთხვევაში დ. ჯ-ის მიმართ ამნისტია გავრცელდა საქმის სასამართლო განხილვის სტადიაზე შესაბამისი სასამართლოს მიერ, რომლის გადაწყვეტილების გასაჩივრების უფლებაც მსჯავრდებულს ჰქონდა საერთო წესით, კერძოდ, კი, საქართველოს სსკ-ის 292-ე-293-ე მუხლებით დადგენილი წესით, განაჩენის გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოში რუსთავის საქალაქო სასამართლოს მეშვეობით, რითიც მან არ ისარგებლა.

6. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ გასაჩივრებული განჩინება კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით და

დ ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ დ. ჯ-სა და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ა. ს-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.

2. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 15 მაისის განჩინება დარჩეს უცვლელად.

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ამინისტრი

განერიცება საქართველოს სახელით

№33¹-18

7 ნოემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ბ. ალავიძე,
პ. ქათამაძე

განიხილა მსჯავრდებულ ა. ლ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის
საქართველო სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქართველო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2012 წლის 14 ივნისის განაჩენით ა. ლ. დაუსწრებ-
ლად იქნა მსჯავრდებული საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-
ორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯა 4 წლითა და 6 თვით თა-
ვისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 3000 ლარი;

მასვე საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“
ქვეპუნქტით მიესაჯა 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვე-
თა და ჯარიმა – 3000 ლარი;

სსკ-ის 59-ე მუხლის თანახმად, საბოლოოდ ა. ლ-ს განესაზღვრა
9 წლით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 6000 ლარი.

2. თბილისის საქართველო სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის
განჩინებით მსჯავრდებულ ა. ლ-ს მიმართ გავრცელდა „ამნისტიის
შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი, კერძოდ:
ა. ლ-ს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემ-
ბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად. სსკ-ის 180-ე მუხლის მეო-
რე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (დაზარალებულ გ-ის ეპიზოდი) და-
ნიშნული სასჯელი – 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა
შეუმცირდა ერთი მეოთხედით და განესაზღვრა 3 წლით, 4 თვითა
და 15 დღით თავისუფლების აღკვეთა; ა. ლ. „ამნისტიის შესახებ“
საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-11 მუხლის
თანახმად, გათავისუფლდა სსკ-ის 180-ე მუხლის მეორე ნაწილის
„ბ“ ქვეპუნქტით (დაზარალებულ კ-ას ეპიზოდი) დანიშნული სას-
ჯელის – 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთის მოხდისა-
გან. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩა უცვლელად.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინების თაობაზე მსჯავრდებულმა ა. ლ-მ საჩივრით მომართა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატას, მსჯავრდებული ითხოვს განჩინებაში ცვლილების შეტანასა და სასჯელის მოხდისაგან სრულად გათავისუფლებას, დაზარალებულ ზ. გ-ის პიზიციის გათვალისწინებით.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა საჩივრის საფუძვლისწინობა და მიაჩინა, რომ საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებულ განჩინებაში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-11 მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, უნდა გათავისუფლდეს სისხლის სამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან პირი, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 180-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული, თუ ყველა დაზარალებული ან მისი უფლებამონაცვლე ამ კანონის გამოყენებისას გამოძიების ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ ამ პირზე გავრცელდეს ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტია.

3. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის ზემოხსენებული დანარესიდან გამომდინარე, მსჯავრდებული ა. ლ. უნდა გათავისუფლდეს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (დაზარალებულ გ-ის ეპიზოდი) განსაზღვრული სასჯელისაგან, ვინაიდან ნარმოდგენილია დაზარალებულ ზ. გ-ის ნოტარიულად დამოწმებული განცხადება, რომლის მიხედვითაც, იგი თანახმაა, მსჯავრდებულ ა. ლ-ს მიმართ გავრცელდეს კანონით გათვალისწინებული შეღავათები.

4. ამასთან, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბერის კანონის მე-18 და მე-20 მუხლების თანახმად, კანონის მოქმედება არ ვრცელდება სასჯელის სახით შეფარდებულ/აღსრულებულ ჯარიმაზე.

5. ამდენად, პალატას მიაჩინა, რომ ცვლილება უნდა შევიდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინებაში.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ა. ლ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინებაში შევიდეს ცვლილება:

 3. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-11 მუხლის თანახმად, მსჯავრდებული ა. ლ. გათავი-სუფლდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2012 წლის 14 ივნი-სის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (დაზარალებულ გ-ს ეპიზოდი) თავისუფლების აღ-კვეთის სახით დანიშნული სასჯელისგან.
 4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 18 თებერვლის განჩინება სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.
 5. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

კორპო ნაწილი

1. დანაშაული სიცოცხლის წინააღმდეგ

გაზრდას გავლებობა დამამდიმებელ გარემოებაში

განახლები საქართველოს სახელით

№595აპ-17

13 აპრილი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
პ. ქათამაძე

განიხილა მსჯავრდებულ ქ. ო-ს ინტერესების დამცველის, ადგომატ ი. ჯ-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ოქტომბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 21 ივნისის განაჩენით ქ. ო., – ნასამართლობის არქეონე, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა – 13 წლით, რაც არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსის 73-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილების თანახმად, შეუმცირდა 1/3-ით და მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა – 8 წლით, 6 თვითა და 7 დღით.

ინდივიდუალური შეფასების ანგარიშის მიხედვით, საქმეზე უნდა განხორციელდეს შემდეგი ღონისძიებები: ფსიქიკური ჯანმრთელობის მდგომარეობის დასადგენად არასრულწლოვნის ფსიქიატრიული გამოკვლევა; ინდივიდუალური სარეაბილიტაციო მუშაობა ემოციებისა და იმპულსური ქცევის მართვის მიმართულებით; ოჯახის მხარდაჭერა სათანადო აღმზრდელობითი მიდგომის განსაზღვრის, განათლების მიღების შესაძლებლობისა და ოჯახური კონფლიქტური ურთიერთობების დარეგულირების კუთხით.

ქ. ო-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმდა და სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო დაკავების მომენტიდან – 2017 წლის 2 მაისიდან.

2. ქ. ო-ს ბრალად დაედო დამზაშავისათვის ნინასნარი შეცნობით არასრულწლოვნის განზრას მკვლელობა, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2017 წლის 1 მაისს, დაახლოებით 23:00 საათზე, ქ. ო-მა გ. რაიონის სოფელ ყ., ს. მ-ას მიწის ნაკვეთში, დანის გულმკერდში ერთხელ დარტყმით, შურისძიების მოტივით განზრას მოკლა 16 წლის რ. მ.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა ქ. ო-მა და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ი. ჯ-მა. აპელანტებმა ითხოვეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, ქ. ო-ს ქმედების საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის მე-6 ნაწილით დაკვალიფიცირება.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ოქტომბრის განაჩენით არ დაკმაყოფილდა დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივარი და რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 21 ივლისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატორი – მსჯავრდებულის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ი. ჯ-ი ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანას, ქ. ო-ს ქმედების საქართველოს სსკ-ის 117-ე მუხლის მე-6 ნაწილით დაკვალიფიცირებასა და, შესაბამისად, უფრო მსუბუქი სასჯელის დანიშნულას, შემდეგი მოტივებით: საქმის მასალებით მხოლოდ ის გარემოება დასტურდება, რომ ქ. ო-მა გამოიყენა დანა და მისი განზრახვა დადასტურებული არ არის; რ. მ-ს მხოლოდ ერთი ჭრილობა აქვს მიყენებული; ქ. ო-მა განაცხადა, რომ რ. მ-მა მას ფიზიკური შეურაცხოფა მიაყენა და ყელში ხელის მოჭერით აგრძელებდა ძალადობას, რა დროსაც მან მოგერიების მიზნით მოუქნია დანა და წინასწარ განზრახული არ ჰქონია, მისთვის გულმკერდში დარტყმა; ქ. ო-მა რ. მ-ს დანა მეორედ აღარ დაარტყა და გაიქცა, რაც ბუნებრივია, ვინაიდან ბავშვია და შეეშინდა; ინდივიდუალური შეფასების ანგარიშის თანახმად, მოზარდს დანა პროფესიული საქმიანობის მიზნით სჭირდებოდა და მას ნათესავთან საუბრის დროს სამუშაო ტანსაცმელი ედო.

6. საკასაციო პალატის სხდომაზე კასატორმა – ქ. ო-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა მ. ნ-ემ მხარი დაუჭირა საკასაციო საჩივარს და ითხოვა მისი დაკმაყოფილება; პროკურორმა გ. ლობჯანიძემ ითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ოქტომბრის განაჩენის ძალაში დატოვება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობით განიხილა საკა-

საციონ საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის, საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ქ. ო-ს ინტერესების დამცველის, ადგომატი ი. ჯ-ის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად, ვინაიდან ის პოზიციები, რომელებიც დაცვის მხარემ თავის საჩივარსა და საკასაციო პალატის სხდომაზე წარმოადგინა, არ დასტურდება საქმეში არსებული მტკიცებულებებით.

2. აღსანიშნავია, რომ დაცვის მხარე სადაცოდ ხდის მხოლოდ ქმედების სუბიექტურ შემადგენლობას და განმარტავს, რომ ქ. ო-ს რ. მ-ს მოკვლის განზრახვა არ ჰქონია. აღნიშნულ პოზიციას საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება, ვინაიდან მკვლელობის განზრახვის ნამდვილობას (ქ. ო-ს უარყოფის მიუხედავად) ადასტურდებს საქმის ფაქტობრივი გარემოებების ანალიზი, კერძოდ:

3. სასამართლო სხდომაზე დაკითხული მ. გ-სა და მ. მ-ს უდავოდ ცნობილი ჩვენებებით დასტურდება, რომ შემთხვევამდე ქ. ო-სა და რ. მ-ს შორის არსებობდა გარკვეული უთანხმოება. მ. გ-ს ჩვენების მიხედვით, შემთხვევის დღეს ქ. ო. მასთან სახლში აკანკალებული მივიდა და უთხრა, რომ მის დეიდაშვილს – რ. მ-ს (რომელიც მის დაზე ავრცელებდა, რომ იყო უწესო ყოფაქცევისა და მასთან ჰქონდა სქესობრივი კავშირი) ეჩსუბა. რ. მ-მა ქ. ო-ს ხელი დაარტყა, რის შემდეგაც მსჯავრდებულმა რ. მ-ს გულში დაარტყა დანა. მ. მ-მა კი განმარტა, რომ მისი ძმის მკვლელობამდე სამი დღით ადრე იგი პირადად შეესწრო, თუ როგორ კამათობდნენ რ-ი და ქ-ი.

4. გასათვალისწინებელია ქ. ო-ს ქმედებები დანამაულის ჩადენის შემდეგ. დაცვის მხარემ მიუთითა, რომ ქ. ო-ს მოკვლის განზრახვა რომ ჰქონოდა, რ. მ-ს დანას მხოლოდ ერთხელ არ დაარტყამდა. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მკვლელობის განზრახვა არ შეიძლება შეფასდეს მხოლოდ მიყენებული დაზიანებების სიმრავლით. მნიშვნელოვანია აგრეთვე დადგინდეს, თუ რა პირობებში დატოვა დამნაშავემ დაზარალებული, სად მდებარეობს დანამაულის ჩადენის ადგილი, დღის რა მონაკვეთში ჩაიდინა პირმა დანამაული და ა.შ. წარმოდგენილი საქმის მასალებით ქ. ო-მა გულმკერდის ღრუში დანის დარტყმის შემდეგ, დამის საათებში, ს. მ-ას სახლის უკან მდებარე მინის ნაკვეთში რ. მ. მარტო დატოვა. ქ. ო-ს ჩვენების თანახმად, შემთხვევის ადგილზე მათ გარდა, სხვა არავინ იმყოფებოდა. აღნიშნულის შემდეგ მსჯავრდებული არ დაუკავშირდა სასწრაფო დახმარებას. იგი მის მეგობართან – მ. გ-თან მივიდა, უამბო მომხდარის თაობაზე, ცოტა ხანს ტელევიზორს უყურა და დაიძინა.

5. მონტერების – მ. მ-სა და ა. მ-ს უდაცოდ ცნობილი ჩვენებებით დადასტურებულია, რომ როდესაც რ. მ-ს ახლო ნათესავებმა ქ. ო-ს

მიაკითხეს, თხოვნის მიუხედავად, რ. მ-ს ადგილსამყოფლის თაობაზე მსჯავრდებული თავდაპირველად „აგდებულად“ პასუხობდა, ხოლო როდესაც გაამხილა დანის დარტყმის ფაქტი, საკუთარი ქმედება დადებითად შეაფასა.

6. საკასაციო პალატა მკვლელობის განზრახვის დამადასტურებლად ასევე მიიჩნევს რ. მ-ს სხეულზე მიყენებული დაზიანების მდებარეობასა და ქრილობის არხის სიგრძეს, კერძოდ:

7. ლევან სამხარაულის სახელობის ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნას, რომლის თანახმადაც, რ. მ-ს სიკვდილის მიზეზია მწვავე სისხლნაკლებობა, განვითარებული დაზიანებული შინაგანი ორგანოებიდან სისხლდენით. გამოკვლევის მომენტისთვის სიკვდილიდან გასულია 4-5 საათი. რ. მ-ს გვამზე გამოკვლევით აღინიშნება ერთი სიცოცხლის დროინდელი ნაჩხვლეტ-ნაკვეთი ჭრილობა გულ-მკერდის წინა ზედაპირზე, შემავალი გულმკერდის ღრუში მარცხნივ, მარცხენა ფილტვისა და მარჯვენა წინაგულის დაზიანებით. აღნიშნული დაზიანება განვითარებულია მჩხვლეტავ-მჭრელი ზედაპირის მქონე საგნის ქმედებით, რომელსაც გააჩნია ყუა და ლესილი პირი, მიეკუთვნება სიცოცხლისთვის სახიფათო მძიმე ხარისხს, პირდაპირ უკავშირდება დამდგარ შედეგსა და ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგება წინასწარ ცნობებში მითითებულ თარიღს.

8. აღნიშნული დასკვნის სისწორე დაადასტურა სასამართლო სხდომაზე ექსპერტმა მ. ლ-ემ. მისი განმარტებით, რ. მ-სათვის მიყენებული ჭრილობის არხის სიგრძე 10 სმ-ია.

9. დაცვის მხარე საკუთარი პოზიციის სამტკიცებელ ერთ-ერთ არგუმენტად საკასაციო საჩივარში უთითებს, რომ ქ. ო-მა დანა რ. მ-ს ფიზიკური ძალადობის მოსაგერიებლად გამოიყენა. საკასაციო პალატა აღნიშნულს ვერ დაეთანხმება, ვინაიდან იგი საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება. ქ. ო. შემთხვევიდან რამდენიმე საათში დააკავეს და დაკავების ოქმში აღწერილი დაზიანებები, მისივე განმარტებით, დაკავებამდე რამდენიმე დღით ადრე მიიღო. შესაბამისად, არ არსებობს რაიმე სახის დოკუმენტი, რომელიც რ. მ-ს მიერ ქ. ო-სათვის ფიზიკური ძალადობის ფაქტს დაადასტურებდა.

10. ამდენად, საქმეში წარმოდგენილი ფაქტები და მტკიცებულებები გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცებულებითი სტანდარტით ადასტურებს ქ. ო-ს მიერ წინასწარი შეცნობით არასრულწლოვნის – რ. მ-ს განზრახ მკვლელობას.

11. რაც შეეხება ქ. ო-სათვის დანიშნულ სასჯელს, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ იგი შეესაბამება „არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსითა“ და საერთაშორისო სამართლით დად-

გენილ ნორმებს.

12. საკასაციო პალატა აგრძეთვე ყურადღებას მიაქცევს ინდი-ვიდუალური შეფასების ანგარიშს, რომლის თანახმადაც ქ. ო. ხასი-ათდება როგორც თავშეკავებული, პატიოსანი და შრომისმოყვარე პიროვნება.

13. „ბავშვის უფლებათა კონვენციის“ მე-3 მუხლი ავალდებუ-ლებს სახელმწიფოს, რომ არასრულწლოვანთა მართლმასჯულე-ბის აღსრულების პროცესში ნებისმიერი გადაწყვეტილება მიზნად ისახავდეს ბავშვის ჭეშმარიტი და საუკეთესო ინტერესის დაცვას; ამავე კონვენციის 32-ე მუხლის პირველი პუნქტისა და მე-2 პუნ-ქტის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, სახელმწიფოს აკისრია ვალდებუ-ლება, რომ სასჯელის შესაბამისი სახის გათვალისწინებისას მხედ-ველობაში მიიღოს ბავშვის ჯანმრთელობა, განათლება, ეკონომი-კური ექსპლუატაცია, ფიზიკური, გონებრივი, სულიერი, მორალუ-რი და სოციალური განვითარების ფაქტორები. არასრულწლოვან-თა მიმართ მართლმასჯულების განხორციელების შესახებ გაეროს მინიმალური სტანდარტული წესების („ჰეკინური წესები“) მე-5 მუხ-ლის თანახმად, ზემოქმედების ზომები უნდა იყოს თანაზომადი, არა მარტო ჩადენილი ქმედების გარემოებებთან, არამედ – არას-რულწლოვნის მდგომარეობასა და მოთხოვნილებებთან.

14. შესაბამისად, ქ. ო-სათვის დანიშნული სასჯელის მინიმუმი (საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი ითვალისწინებს თავისუფლების აღკვეთას 13-დან 17 წლამდე ვა-დით) ჩადენილი ქმედებისა და ქ. ო-ს მდგომარეობის, მისი მოთხოვ-ნილების თანაზომადა და ემსახურება არასრულწლოვნის ჭეშმარი-ტი და საუკეთესო ინტერესის დაცვას. საკასაციო პალატა აღნიშ-ნავს, რომ შეფარდებული სასჯელის სახე და ზომა წარმოადგენს ადეკატურ ღონისძიებას ქ. ო-ს რესოციალიზაცია-რეაბილიტაცი-ის, მისი მხრიდან ახალი დანამატულის თავიდან აცილების მიზნით.

15. ამასთან, ვინაიდან პირველი და საპელაციო ინსტანციის სა-სამართლების მიერ არასრულწლოვანი დაზარალებულის კანონი-ერ წარმომადგენელს (მის უფლებმონაცვლეს) – ა. მ-ს არ გამარ-ტებია საქართველოს კანონის „არასრულწლოვანთა მართლმასჯუ-ლების კოდექსის“ 25-ე მუხლით გათვალისწინებული უფლება, სა-კასაციო პალატა მითითებული ნორმის საფუძველზე მას აცნობებს აღნიშნული საქმის სასამართლო განხილვის შედეგებს და განუ-მარტავს საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით ზი-ანის ანაზღაურებისა და კომპენსაციის მოთხოვნის უფლებას.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის

301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით, „არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექ-სით“ და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ქ. ო-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატი ი. ჯ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 3 ოქტომბრის განაჩენი დარჩეს უც-ვლელად.
3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

განზრას მკვლელობა დამამატირებელ გარემოებაში

განაჩენი საქართველოს სახელი

№138აპ-18

18 სექტემბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა საქართველოს მთავარი პროკურორულის პროკურორო გ. კავსაძისა და მსჯავრდებულ რ. შ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატი გ. გ-ას საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმე-თა პალატის 2018 წლის 23 იანვრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილებით რ. შ-ს, ბრალად დაედო: უმწეო მდგომარეობაში მყოფი დ. ც-ის განზრას მკვლელობა და თა-ვისუფლების უკანონო აღკვეთა, სხვა დანაშაულის ჩადენის გაად-ვილების მიზნით; ასევე, უმწეო მდგომარეობაში მყოფი პ. ქ-ას გან-ზრას მკვლელობა და თავისუფლების უკანონო აღკვეთა, ჩადენი-ლი ორგანიზებული ჯგუფის მიერ; დანაშაულები, გათვალისწინე-

ბული საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი), საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტითა და სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2016 წლის 26 დეკემბრის განაჩენით რ. შ. ცნობილიქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (დ. ც-ის ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 16 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-7 მუხლის თანახმად, გაუნახევრდა და განესაზღვრა 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (დ. ც-ის ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, შეუმცირდა 1/4-ით და განესაზღვრა 4 წლით და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (პ. ქ-ას ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 16 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-7 მუხლის თანახმად, გაუნახევრდა და განესაზღვრა 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (პ. ქ-ას ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად შეუმცირდა 1/4-ით და განესაზღვრა 4 წლით და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა (სსკ-ის 19,109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი – დ. ც-ის ეპიზოდი) შთანთქა თანაბარი და ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და დანაშაულთა ერთობლიობით, საბოლოოდ, რ. შ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 8 წლით.

რ. შ-ს სასჯელის მოხდა აეთვალა განაჩენის მიღების მომენტიდან – 2016 წლის 26 დეკემბრიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩატვალა აღნიშნულ საქმეზე პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2014 წლის 7 ივნისიდან 2015 წლის 6 მარტის ჩათვლით.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 23 იანვრის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 26 დეკემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. სასამართლომ დაადგინა შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:

2007 წლის 10 აპრილს რ. შ. დაინიშნა ს-ის თანამდებობაზე და „პოლიციის შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად, ევალებოდა საზოგადოებრივი უსაფრთხოებისა და მართლწესრიგის დაცვა.

მიუხედავად აღნიშნულისა, 2008 წლის ზაფხულში რ. შ-შ განიზრახა მართლმსაჯულების გვერდის ავლით, სიკვდილით დაესაჯა ს-ოს რ-ი დ. ც-ი, რომელიც მის ხელთ არსებული ინფორმაციით თანამშრომლობდა ა-ს მთავრობის სპეცსამსახურებთან.

2008 წლის 17 აგვისტოს, გამთებისას, რ. შ-ს დავალებით, ს-ოს შ-ის თანამშრომლებმა დ. ც-ი ჩაიყვანეს ბ-ში, რის შემდეგაც რ. შ-მ დ. ც-ი გადაიყვანა ბ-ში, ყ-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე არსებულ ნავსადგომთან. რ. შ-მ დ. ც-ი მოათავსა კატარლის ბორტზე, რომელსაც მართავდა კ-ოს ყოფილი თანამშრომელი გ. ჩ., რის შემდეგაც უკანონოდ აღუკვეთა თავისუფლად გადაადგილების საშუალება და მისი მოკვლის გაადვილების მიზნით, თავზე ჩამოაცვა ტომარა.

აღნიშნულის შემდეგ ხსენებული პირები და შ-ის თანამშრომელი ო. კ. შევიდნენ ზღვის სილრმეში დაახლოებით 4 საზღვაო მილის მანძილზე, რა დროსაც უმნეო მდგომარეობაში მყოფ, თვალებაზეულ დ. ც-ს რ. შ-მ ცეცხლსასროლი იარაღიდან, მოკვლის მიზნით, ერთხელ ესროლა, ხოლო დანაშაულის კვალის მოსპობის მიზნით, გვამს მოაბა სიმძიმე და ზღვაში გადააგდო.

2008 წლის ზაფხულში რ. შ-მ ასევე განიზრახა, მართლმსაჯულების გვერდის ავლით, სიკვდილით დაესაჯა ს-ის თანამშრომელი პ. ქ-ა, რომელიც მის ხელთ არსებული ინფორმაციით თანამშრომლობდა ა-ის მთავრობის სპეცსამსახურებთან.

2008 წლის 27 აგვისტოს, რ. შ-ს დავალებით, შ-ოს თანამშრომლებმა: გ. ფ.ამ, მ. მ-ამ და დ. დ-ამ პ. ქ-ა ზ-ი, ფ-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე, დააკავეს და ცეცხლსასროლი იარაღის მუქარით, მისი ნების სანინააღმდეგოდ, ჩაიყვანეს ო-ის რაიონის სოფელ შ-ში, ხოლო რ. შ-მ, ბ. ჩ-ამ, ა. დ-მ და ტ. ბ-ამ თავისუფლებააღკვეთილი პ. ქ-ა გადაიყვანეს ბ-ში, ყ-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე არსებულ ნავსადგომთან, სადაც რ. შ-მ პ. ქ-ა მოათავსა კატარლის ბორტზე, რომელსაც მართავდა კ-ოს ყოფილი თანამშრომელი გ. ჩ.. ისინი ბ. ჩ-ასა და ა. დ-სთან ერთად დაახლოებით 10 საზღვაო მილის მანძილზე შევიდნენ ზღვის სილრმეში. ამის შემდეგ უმნეო მდგომარეობაში მყოფ, თვალებაზეულ და ხელებზე ბორკილდადებულ პ. ქ-ას რ. შ-მ ფეხზე მოაბა სიმძიმე და ცეცხლსასროლი იარაღიდან, მოკვლის მიზნით, თავში ერთხელ ესროლა, ხოლო დანაშაულის კვალის მოსპობის მიზნით გვამი ზღვაში გადააგდო.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 23 იანვრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს როგორც ბრალდების, ისე – დაცვის მხარეებმა.

5.1. საქართველოს მთავარი პროკურორის დეპარტამენტის უფროსმა პროკურორმა გ. კაესაძემ საჩივრით ითხოვა განაჩენში ცვლილებების შეტანა და მსჯავრდებულ რ. შ-ს დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – პ. ქ-ას დამამძიმებელ გარემოებებში განზრას მკვლელობის ეპიზოდი; საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – დ. ც-ის დამამძიმებელ გარემოებებში მკვლელობის ეპიზოდი; საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 143-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – პ. ქ-ასათვის ორგანიზებული ჯგუფის მიერ თავისუფლების უკანონო აღკვეთის ეპიზოდი; ხოლო რ. შ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გამოტანილი განაჩენის (დ. ც-ის ეპიზოდში) უცვლელად დატოვება შემდეგი მოტივებით:

პროკურორის მოსაზრებით, უსაფუძვლოა სასამართლოს მსჯელობა, როდესაც მკვლელობა, როგორც დამთავრებული დანაშაული, ორივე ეპიზოდში გადააკვალიფიცირა მკვლელობის მცდელობაზე. სასამართლომ არ გაითვალისწინა ის გარემოება, რომ დამნაშავემ შეგნებულად ისეთი მეთოდებით ჩაიდინა მკვლელობები, რომ გვამები განადგურებულიყო და რაიმე ექსპერტიზის ჩატარება გამორიცხულიყო. ამ გზით იგი შეეცადა მართლმსაჯულებისგან თავის დაღწევას, რაც ნაწილობრივ მოახერხა კიდეც. პროკურორის განმარტებით, სასამართლოს სათანადოდ უნდა შეეფასებინა მოწმეთა ჩვენებები, რომლებიც დაწვრილებით აღწერენ მკვლელობის დეტალებს და ადასტურებენ არა მარტო ცეცხლსასროლი იარაღიდან გასროლით დ. ც-ისა და პ. ქ-ას განზრას მკვლელობის ჩადენას, არამედ გვამებზე სიმძიმის მობმით ზღვაში ჩაძირვის ფაქტს. ასეთ ვითარებაში სასამართლოს მსჯელობა, რომ ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის მიზეზობრივი კავშირი არ არსებობს, რომ დ. ც-ისა და პ. ქ-ას გვამები ნაპოვნი არ არის და მათ არ ჩასტარებიათ სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზა, მოკლებულია საღ აზრს და აბსურდულია.

სასამართლომ ასევე არასწორად შეაფისა მსჯავრდებულ რ. შ-ს ქმედება, როდესაც საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით ნარდგენილი ბრალდება გადააკვალიფიცირა სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტზე. ამ ნაწილში უსაფუძვლოა სასამართლოს მსჯელობა, რომ თითქოს დაუდგენელია, თუ ვინ მოიაზრებიან ორგანიზებული ჯგუფის წევრებად, შე-

კავშირდნენ თუ არა ისინი წინასწარ დანაშაულის ჩასადენად და ჰქონდა თუ არა ამ ჯგუფს რაიმე სტრუქტურული ფორმა.

5.2. მსჯავრდებულ რ. შ-ს ადვოკატი გ. გ-ა საჩივრით ითხოვს გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და მსჯავრდებულ რ. შ-ს მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენას შემდეგი მოტივებით:

დაცვის მხარე მიიჩნევს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი არის უკანონო და დაუსაბუთებელი. ბრალდების მხარემ ვერ წარმოადგინა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებული, აშკარა და დამაჯერებელი მტკიცებულებების ერთობლიობა, რომლითაც დაადასტურებდა წარდგენილ ბრალდებას. სასამართლოს მსჯელობა და დასკვნები ძირითადად ეყრდნობა ვარაუდებს, რასაც საფუძვლად არ უდევს უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობა.

ადვოკატის განმარტებით, სასამართლომ ისე შეცვალა კვალიფიკაცია, რომ არ განუმარტავს, თუ რატომ არ დაეთანხმა პროცესურის მიერ წარდგენილ ბრალდებას; მეორე მხრივ კი დაუდგენელ გარემოებებზე დაყრდნობით, დაადგინა გამამტყუნებელი განაჩენი, მაშინ, როცა დადგენილი არ არის: მიადგა თუ არა ზიანი ობიექტს; რა სახის იარაღი გამოიყენა რ. შ-მ; იყო თუ არა ეს იარაღი ვარგისი სროლისათვის; არ არის ჩატარებული ბალისტიკური ექსპერტიზა; არ არის ამონებული მასრა და ტყვიის გულა. ამ ვარემონებების გარკვევის გარეშე კი მკვლელობის მცდელობით გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენა შეუძლებელია. სისხლის სამართლის კოდექსით გათვალისწინებული განზრახ მკვლელობის სავალდებულო ობიექტურ ნიშანს წარმოადგენს მოქმედების ან უმოქმედობის შედეგად დანაშაულებრივი შედეგის დადგომა სიკვდილის სახით, ამასთან, უნდა არსებობდეს მიზეზობრივი კავშირი დამნაშავის მიერ ჩადენილ ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის. მოცუმულ შემთხვევაში, მიუხედავად იმისა, რომ არ არსებობდა დანაშაულის სრული შემადგენლობა, პროცესურატურამ ბრალი წაუყენა პირს, რომელსაც დანაშაული არ ჩაუდენია, ხოლო სასამართლომ კვალიფიკაციის ცვლილებით, დაადგინა გამამტყუნებელი განაჩენი. კასატორის განმარტებით, სასამართლო დაეყრდნო ბრალდების ცრუ მოწმების – გ. ჩ-სა და ო. კ-ს ჩვენებებს და უსაფუძვლოდ არ გაიზიარა დაცვის მხარის მოწმეთა ჩვენებები.

დაცვის მხარე უსაფუძვლოდ მიიჩნევს რ. შ-ს მსჯავრდებას თავისუფლების უკანონო აღკვეთის ნაწილშიც, ვინაიდან აღნიშნულის დამადასტურებელი უტყუარი მტკიცებულებები ბრალდების მხარეს არ წარმოუდგენია.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა მსჯავრდებულ რ. შ-ს საქმის მასალები, შეამოწმა აღნიშნულ საქმესთან დაკავშირებით შეტანილი საკასაციო საჩივრების საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ მსჯავრდებულის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. გ-ას საკასაციო საჩივრი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო პროკურორ გ. კავსაძის საკასაციო საჩივრი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და, შესაბამისად, გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილებები შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა არ ეთანხმება დაცვის მხარის პოზიციას მსჯავრდებულ რ. შ-ს უდანაშაულობის თაობაზე, რადგან ის არ შეესაბამება საქმეში არსებული, საკმარისი და კანონიერი მტკიცებულებების საფუძველზე უტყუარად დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს. კასატორი ცდილობს ბრალდების მხარის მიერ მოცემულ საქმეზე წარმოდგენილ მტკიცებულებების საფუძვლიანობა საეჭვოდ მიიჩნიოს, ერთი მხრივ, იმაზე მითითებით, რომ ისინი მოპოვებულია საპროცესო ნორმების დარღვევით, ხოლო, მეორე მხრივ, იმის მტკიცებით, თითქოს ბრალდების მოწმეთა პირდაპირი ჩვენებები სიცრუეს წარმოადგენს, რომლებსაც მათი გაბათილებისა და მსჯავრდებულისათვის ალბის ხელოვნურად შექმნის მიზნით, უპირისპირებს დაცვის მოწმეთა ჩვენებებს.

3. გასაჩივრებული განაჩენით რ. შ-ს მსჯავრი დაედო მის მიერ სხვადასხვა დროს, დამამდიმებელ გარემოებებში ჩადენილი ორი პირის – დ. ც-ისა და პ. ქ-ას განზრახი მკვლელობის მცდელობის, აგრეთვე, ამ დანაშაულთა ჩადენის გაადვილების მიზნით, აღნიშნულ პირთა თავისიუფლების უკანონო აღკვეთისათვის. საკასაციო პალატა თანმიმდევრობით განიხილავს ბრალდების მტკიცებულებებს, ასევე, მათ სანინააღმდეგოდ დაცვის მხარის მიერ გამოთქმულ მოსაზრებებსა და არგუმენტებს ორივე ეპიზოდის მიმართ ცალ-ცალკე, ხოლო პირველ რიგში საქმეზე დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებათა თაობაზე სააპელაციო სასამართლოს სამართლებრივი დასკვნების შეფასების საკითხს მოგვიანებით შეეხება. ამასთან, ამთავითვე უნდა აღინიშნოს, რომ მტკიცებულებათა დასაშვებობისა და რელევანტურობის შემოწმებისას, აგრეთვე მათ საფუძველზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასებისას საკასაციო პალატა განუხრელად და თანმიმდევრულად ხელმძღვანელობს როგორც საქართველოს კონსტიტუციითა და შიდა ეროვნული საპროცესო კანონმდებლობით განსაზღვრული მოთხოვნებით, ასევე, ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მე-6 მუხლითა და მის საფუძველზე ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს მიერ დამკვიდრებუ-

ლი პრაქტიკით, რაც არაერთხელ არის დადასტურებული მის მიერ მნიშვნელოვან საქმეებზე წინათ მიღებულ სასამართლო გადაწყვეტილებებში.

4. რ. შ-ს მსჯავრდების საქმეში პირველი ეპიზოდი ეხება გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის შერაცხულ ბრალს – მის მიერ დამამდიმებელ გარემოებებში ან გარდაცვლილი დ. ც-ის თავისუფლების უკანონო აღკვეთისა და განზრახ მკვლელობის მცდელობის ჩადენის თაობაზე, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (თავისუფლების უკანონო აღკვეთა, ჩადენილი სხვა დანაშაულის ჩადენის გაადვილების მიზნით) და იმავე კოდექსის მე-19 მუხლითა და 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (განზრახ მკვლელობის მცდელობა, ჩადენილი დამნაშავისათვის წინასწარი შეცნობით უმწეო მდგომარეობაში მყოფის მიმართ). მოცემული საქმის არსებითი განხილვისას აღნიშნული ბრალის დასადასტურებლად სასამართლოში ბრალდების მხარემ წარადგინა დანაშაულის თვითმხილველი ორი მოწმის – საქართველოს შ-ის ა-ოს ყოფილი თანამშრომლის, მ. კ-სა და იმავე დ-ოს ყოფილი თანამშრომლის, გ. ჩ-ს პირდაპირი ჩვენებები, რომლებიც თანმიმდევრულად აღნერენ, თუ 2008 წლის 17 აგვისტოს, დილის საათებში, ქ. ბ-ში, შავი ზღვის სანაპიროზე, მათი თანდასწრებით, კ-ის ა-ოს უფროსმა რ. შ-მ ერთ-ერთი ნავმისადგომიდან როგორ აიყვანა კატერზე იძულებით ს-ოს რ-ი დ. ც-ი, რომელსაც უკანონოდ აღუკვეთა თავისუფლება და თავზე შავი ნაჭრის ტომარა ჩამოაცვა. ამის შემდეგ, რ. შ-ს განკარგულებით, მათ კატერი გაიყვანეს ზღვაში, ნაპირიდან დაახლოებით 4 მილის მანძილზე, სადაც მისივე მითითებით, კატერი გააჩერეს. ამ დროს რ. შ-მ ცეცხლსასროლი იარაღი, კერძოდ, „იერიპოს“ სისტემის პისტოლეტი თავში ესროლა დ. ც-ს, რის შემდეგაც მის სხეულს ბეტონის დიდი ნატეხი ჩააპა და ზღვაში გადააგდო. მათივე განმარტებით, ეს ქმედება რ. შ-მ იმიტომ ჩაიდინა, რომ იგი დ. ც-ს ბრალს სდებდა სამშობლოს ღალატში, რომელიც, მისი აზრით, აგვისტოს ოშის დროს ა-ს ხელისუფლების სპეცსამსახურებს აწვდიდა სამხედრო ხასიათის ინფორმაციას საქართველოს წინააღმდეგ.

5. აღნიშნული მოწმეების პირდაპირი ჩვენებების ნამდვილობას ადასტურებს მოცემულ საქმეზე სასამართლოში დაკითხული სხვა მოწმეების – გ. ა-ის, ზ. ც-ის, ზ. კ-ის, კ. მ-ის, მ. ი-ას, ვ. წ-ის, მ. ა-ის, ტ. ბ-ას, ს. უ-სა და სხვათა ირიბი ჩვენებები, რომელთა სანდობის საეჭვოდ მიჩნევის არაეითარი საფუძველი არ არსებობს. ამასთან, ამ ჩვენებებს შეესაბამება ბრალდების მხარის მიერ მოპოვებული და სასამართლოში გამოკვლეული, ობიექტური მონაცემე

ბის სახით არსებული სხვა მტკიცებულებები, კერძოდ, მხედველობაშია 2008 წლის მდგომარეობით მსჯავრდებულ რ. შ-ს კუთვნილი მობილური ტელეფონის სიმბარათის ნომრებიდან 2008 წლის 18 და 17 აგვისტოს განხორცილებელი სატელეფონო ზარების ნუსხა და ფიქტური კავშირის მომსახურე იმ ანძების დისლოკაცია, რომლებმაც დააფიქსირეს აღნიშნული ზარები, როთაც დასტურდება 2008 წლის 17 აგვისტოს რ. შ-ს ყოფნა ქ. ბ-ში, სწორედ იმ არეალში, სადაც მოხდა დ. ც-ის მისთვის გადაცემა, ხოლო შემდეგ მისთვის ჯერ თავისუფლების უკანონო ადავეთა, შემდეგ კი – სიცოცხლის ხელყოფა.

6. ყველა ზემოაღნიშნული მტკიცებულება ურთიერთთავსებადია და ისინი ერთობლივად ქმნიან მათი დამაჯერებლობის ისეთ ხარისხს, რაც გამორიცხავს მათ მიმართ გონივრული ეჭვის საფუძველს გარეშე ობიექტური დამკირვებლისათვის. საგულისხმოა, რომ ხსენებულ მონშეთა აპსოლუტური უმრავლესობა 2008 წლის პერიოდში წარმოადგენდა საქართველოს შ-ის სხვადასხვა რეგიონული მთავარი სამსართველოს თანამშრომელს, რომლებიც, მათი კომპეტენციიდან გამომდინარე, ფლობდნენ რეალურ და სარწმუნო ინფორმაციას ან გარდაცვლილ დ. ც-ის დაკავების, აგრეთვე, შემდგომში დაკავებულის რ. შ-სა და მისი ჯგუფისათვის გადაცემის თაობაზე. გახნილული მტკიცებულებების ანალიზით, მეაფიოდ იკვეთება 2008 წლის 16 და 17 აგვისტოს დ. ც-ის გარშემო განვითარებული მოვლენების ერთიანი, უწყვეტი და ლოგიკური ჯაჭვი, რომლის საპყის წარმოადგენს უშიშროების შესაბამისი სამსახურების წარმომადგენელთა მიერ ეჭვის მიტანა დ. ც-ზე ...-ის რეჟიმის სპეცსამსახურებთან მისი შესაძლო თანამშრომლობის შესახებ და ამის გამო მასზე თვალთვალის დაწესება, რაც გაგრძელდა ქ-ი მისი დაკავებითა და ქ. ბ-ი გადაყვანით, რის შემდეგაც ზემდგომი ხელმძღვანელობის დავალებით ხდება მისი გადაცემა რ. შ-სთვის. ეს პროცესი დასრულდა ამ უკანასკნელის მიერ სხვა ორ პირთან ერთად კატერით დ. ც-ის ზღვაში გაყვანითა და დამამიმებელ გარემოებაში მისი სიცოცხლის ხელყოფით. ამ შემთხვევის შემსრეორი მოწმის პირდაპირი ჩვენებების საფუძვლიანობასა და უტყუუარობაზე არაპირდაპირ მიუთითებს ის გარემოებაც, რომ 2008 წლის 17 აგვისტოს შემდეგ დ. ც-ი არც ცოცხალი და არც გარდაცვლილი აღარვის უნახავს, ის ვერ იძებნება და სასამართლოს მიერ ცნობილია გარდაცვლილად.

7. მსჯავრდებულის ინტერესების დამცველი ადვოკატის მიერ საკასაციო საჩივარში წარმოდგენილი დაცვის ძირითადი პოზიციის მიხედვით, რ. შ-ს არც სამსახურებრივად და არც სხვაგვარად საერთოდ არავითარი შეხება არ ჰქონია დ. ც-თან, რის გამოც მის

მიმართ ვერ ჩაიდენდა მისთვის შერაცხულ ქმედებებს. ასეთი ვერ-სიის დასადასტურებლად იგი ცდილობს, ერთი მხრივ, მოახდინოს იმ მოწმების დისკრედიტაცია, რომლებიც პირდაპირი ჩვენებებით ამხელენ რ. შ-ს გამამტყუნებელი განაჩენით მისთვის შერაცხული ქმედების ჩადენაში, საეჭვოდ მიიჩნიოს ამ მოწმების რეპუტაცია და ამ გზით უარყოს მათი ჩვენებების სანდოობა. ხოლო, მეორე მხრივ, აღნიშნული კასატორი ვითარებას ისე წარმოაჩენს, რომ თითქოს დ. ც-ი 2008 წლის 17 აგვისტოს შემდეგაც ცოცხალი იყო და რაღაც გაუგებარი მიზეზების გამო არ ჩნდებოდა, არ უკავშირდებოდა არც ოჯახის წევრებს და არც სხვა წათესავებსა თუ სამართალდამცავ ორგანოებს. ამ მიზნით კასატორს მოჰყავს ვინმე ე. ყას მიერ გამოძიებაში მიცემული ჩვენება, რომლის მიხედვით, იგი სამსახურებრივად მეგობრობდა დ. ც-თან, თუმცა, მისივე ჩვენებით, მან არ იცოდა თავისი მეგობრის წამდვილი სახელი და გვარი (?!?) და მას იცნობდა როგორც დ. ა-ს. ამ პირის განმარტების მიხედვით, 2008 წლის 16 აგვისტოს მას ოუზპირებული ტერიტორიიდან დაურევა დ. ა-მა და მეზობლურად გააფრთხილა იმის თაობაზე, რომ 17 აგვისტოს რუსეთის ჯარები აპირებდნენ ს-ში შესვლას და ამიტომ თავის ოჯახთან ერთად დროულად დაეტოვებინა ს-ო. აღნიშნული პირი მოწმედ არ დაკითხულა სასამართლოში, არც ბრალდების მხარის და არც დაცვის მხარის მიერ, რის გამოც მისი წათევამი მტკიცებულებად ვერ იქნება მიჩნეული. ადვოკატი ცდილობს ასევე თავისი ვერსიის გასამყარებლად გამოიყენოს გარდაცვლილ დ. ც-ის დედის, თ. ა-ის ჩვენება, რომელიც აღნიშნავს, რომ მას 2010 წელს დაუკავშირდა ვინმე ა. ლ-ა, რომელმაც უთხრა, რომ თითქოს მას დაურევა დ. ც-მა და 300 აშშ დოლარი თხოვა.

8. საკასაციო პალატის აზრით, დაცვის მხარის ამგვარი პოზიცია ბრალდების მოწმების არასანდოობისა და 2008 წლის 17 აგვისტოს შემდეგ დ. ც-ის სადღაც, საქართველოს ოფიციალური ხელისუფლების კონტროლირებადი ტერიტორიის გარეთ (ზან ა-ში, ხან საზღვარგარეთ) შესაძლო ყოფნის თაობაზე ვერ იქნება მიღებული და გაზიარებული, რადგან ის მოკლებულია დასაბუთებულ საფუძველსა და ყოველგვარ დამაჯერებლობას. საქმე ისაა, რომ ამ შემთხვევაში ბრალდების მთავარი მოწმების – ო. კ-სა და გ. ჩ-ს პირდაპირი ჩვენებები უშუალოდ უკავშირდება ბრალდების სხვა მრავალი მოწმის ჩვენებას, რომელთა მეშვეობით სარწმუნოდ დგინდება, როგორ აღმოჩნდა დ. ც-ი ჯერ ქ. ბ-ში, ხოლო შემდეგ – რ. შ-ს ხელში, რომელთან ერთადაც ასევე იმყოფებოდა ხსენებული ორი მოწმე. მოწმეთა ჩვენებებს შორის არ მოპირება არსებითი წინააღმდეგობანი, რის გამოც მათ მიუკერძოებელი და ობიექტური შემფასებელი საეჭვოდ არ მიიჩნევს. რაც შეეხება კასატორის ვარა-

უდს, რომ დ. ც-ი 2008 წლის 17 აგვისტოს შემდეგ ცოცხალი იყო, ამის შესახებ შეიძლება გადაუჭარბებლად ითქვას, რომ ეს მოკლე-ბულია ყოველგვარ დამაჯერებლობას – თითქოს ცოცხალ დ. ც-ს კომუნიკაცია ჰქონდა გაურკვეველ, შემთხვევით ადამიანებთან და არაფერს ატყობინებდა თავისი ოჯახის წევრებს, არც სხვა ნათე-სავებს ან სამართალდამცავ ორგანოებს იმის შესახებ, რომ ის ცოც-ხალია და ჯანმრთელი, თუნდაც თავისი ადგილსამყოფლის მიუთი-თებლად. ასევე გამორიცხულია დაცვის მხარის იმ ვერსიის სარ-ნმუნობა, რომ 2008 წლის 16 აგვისტოს დ. ც-ი ა-ის ოკუპირებულ ტერიტორიაზე იმყოფებოდა, რადგან უდავო მტკიცებულებებითაა დადასტურებული, რომ აღნიშნულ დღეს ის ქ. ქ-ის ტერიტორიაზე მამის – ზ. ც-ის თანდასწრებით დააკავეს უშიშროების სამსახურის თანამშრომლებმა, ჩასვეს თავის ავტომანქანში და წაიყვანეს.

9. ზემოაღნიშნული გარემოებებიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას დადგენილად მიაჩნია 2008 წლის 17 აგვისტოს ქ. ბ-ი რ. შ-ს მიერ დამამძიმებელ გარემოებებში დ. ც-ის პირადი თავისუფლე-ბისა და მისი სიცოცხლის ხელყოფა, ხოლო პალატის ასეთი დას-კვნა ეფუძნება ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოში წარდგე-ნილ იმ უტყუარი და საკმარისი მტკიცებულებების ერთობლიობას, რომელიც მოპოვებულია საპორცესო კანონის სრული დაცვით, ამასთან, ისინი სასამართლომ მხარეთა შეჯიბრებითობისა და თა-ნასწორობის პირობებში გამოიკვლია.

10. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს აგრეთვე დაცვის მხა-რის მიერ წარმოდგენილ პოზიციას მსჯავრდებულ რ. შ-ს უდანაშა-ულობის თაობაზე გამამტყუნებელი განაჩენით მისთვის შერაცხუ-ლი ბრალის, კერძოდ, დამამძიმებელ გარემოებებში მის მიერ ჩა-დენილი, ან გარდაცვლილი პ. ქ-ას თავისუფლების უკანონო აღ-ავეთისა და განზრას მკვლელობის მცდელობის ნაწილში, დანაშა-ული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 143¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (თავისუფლების უკანონო აღკვეთა, ჩა-დენილი სხვა დანაშაულის გაადვილების მიზნით) და იმავე კოდექ-სის მე-19 მუხლითა და 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-ქტით (განზრას მკვლელობა, ჩადენილი დამაშავისათვის წინას-ნარი შეცნობით უმნეო მდგომარეობაში მყოფისა), რადგან ამ კასა-ტორის ასეთი პოზიცია სრულიად შეუსაბამოა საქმეზე კანონიერი და უტყუარი მტკიცებულებებით დადგენილ რეალურ ფაქტობრივ გარემოებებთან.

11. მოცემული ბრალის ნაწილში ბრალდების მხარის მიერ საქ-მეზე წარმოდგენილია ორი მონაბის – გ. ჩ-სა და ა. დ-ს პირდაპირი ჩვენებები, რომლებიც არიან ზემოაღნიშნული დანაშაულის შემ-თხევების თვითმხილველი პირები. ისინი თავიანთ ჩვენებებში დე-

ტალურად აღნერენ 2018 წლის 27 აგვისტოს ქ. ბ-ი, ზღვის სანაპიროზე, კერძოდ, გემთსაშენის ნაგრევებთან არსებულ ნავმისადგომთან განვითარებულ მოვლენებს, იმას, თუ შავი „ფოლკსვაგენის“ მარკის ავტომანქანით რ. შ-მ, ტ. ბ-ამ და ა. დ-მ როგორ მიიყვანეს მანამდე მისთვის უცნობი, საშუალო სიმაღლის, ჩაფსკვნილი აღნაგობის მამაკაცი, რომელსაც თავზე ჩამოცმული ჰქონდა ტომარა და ეკეთა ხელბორკილი. აღნიშნული მოწმები ზუსტად აღნერენ შემდეგ განვითარებულ მოვლენებსაც, კერძოდ, როგორ აიყვანეს დატყვევებული მამაკაცი კატერზე, მათგან ვინ სად განთავსდა, რ. დროსაც ტ. ბ-ა დარჩა სანაპიროზე, ავტომანქანსთან; რ. შ-ს განკარგულებით როგორ გაიყვანეს კატერი ღია ზღვაში 5-7 მილის მანძილზე, სადაც მისივე მითითებით, გააჩერეს კატერი, რის შემდეგაც ამ უკანასკნელმა ცეცხლსასროლი იარაღი ესროლა უკვე ფეხზე წამოყენებულ, თავზე ტომარაჩამოცმულ და ხელებზე ბორკილდადებულ მამაკაცს (ესროლა თავში), რომელსაც მანამდე რ. შ-მ ფეხზე მიაბა რკინაბეტონის დიდი ნატეხი. ხსენებული მოწმების აღნიშვნით, გასროლის შემდეგ მსხვერპლი ზღვაში გადავარდა, ხოლო რ. შ-მ მათ განუმარტა, რომ მოკლული იყო დაზვერვის თანამშრომელი პ. ქ-ა, რომელიც იყო მოღალატე და ამისთვის სიკვდილს იმსახურებდა. ამასთან, იგივე მოწმეები აღნიშნავენ, რომ კატერზე მყოფთაგან ცეცხლსასროლი იარაღი მხოლოდ რ. შ-ს ჰქონდა. ამ მოწმეთა ჩვენებები არის თანმიმდევრული და ყველა მნიშვნელოვან ნაწილში სრულად ურთიერთშესაბამისია.

12. მოწმეების – გ. ჩ-სა და ა. დ-ს ჩვენებებს შეესაბამება მოწმე ტ. ბ-ას ჩვენება, რომელიც ადასტურებს, თუ 2008 წლის 27 აგვისტოს სპეცსამსახურის თანამშრომლებმა – მ. მ-ამ და გ. ფ-ამ მათ მიერ დაკავებული პ. ქ-ა როგორ გადასცეს რ. შ-ს ო-ის რაიონის სოფელ შ-ის ტერიტორიაზე, რომელიც მის მფლობელობაში არსებული, „ფოლკსვაგენის“ მარკის ავტომანქანით, მან, რ. შ-მ, ა. დ-მ და ასევე მათთან მყოფმა პ. ჩ-ამ წაიყვანეს ქ. ბ-ი, სადაც გემთსაშენის ნავმისადგომთან ის აიყვანეს კატერზე. თვითონ დარჩა სანაპიროზე, ავტომანქანასთან, ხოლო ყველა დანარჩენი დაჯავებულ პ. ქ-ასთან ერთად კატერით ზღვაში გავიდა, საიდანაც ისინი სანაპიროზე დაბრუნდნენ დაახლოებით 40 წუთის შემდეგ პ. ქ-ას გარეშე. მან მოგვიანებით გაარკვია თანამშრომლებისგან, რომ რ. შ-ს ზღვაში მოუკლავს პ. ქ-ა.

13. გარდა ტ. ბ-ას ჩვენებისა, მოწმეების – გ. ჩ-სა და ა. დ-ს ჩვენებების სინამდვილესთან შესაბამისობას ადასტურებს ასევე მოწმეების – გ. ფ-ას, მ. მ-ას, თ. პ-სა და მ. ჩ-ს არაპირდაპირი ჩვენებები, რომელებიც ავსებენ მომხდარი დანაშაულის შემთხვევის მთლიან სურათს. ამასთან, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს ობი-

ექტური ხასიათის სხვა მტკიცებულებებსაც, რომლებიც მოპოვებულია რ. შ-ს მობილური სატელეფონო კავშირების დეტალური ინფორმაციის გამოკვლევით, რითაც სარწმუნოდ დგინდება მის მიერ 2008 წლის 26 და 27 აგვისტოს მისსავე მფლობელობაში არსებული ნომრებიდან ქ. ბ. ტერიტორიიდან გაშვებული და მიღებული ზარებით დამყარებული ინტენსიური კომუნიკაცია სხვადასხვა აბონენტთან. აღნიშნული მტკიცებულება კიდევ ერთხელ ადასტურებს მითითებული დროის პერიოდში რ. შ-ს ყოფნას ქ. ბ-ი, რის გამოც დაცვის მხარის მიერ რ. შ-სთვის ალიბის შექმნის მიზნით საკასაციო საჩივარში ნარმოდგენილი ვერსია იმის თაობაზე, რომ 2008 წლის 27 აგვისტოს რ. შ. არა დანაშაულის, არამედ სულ სხვა ადგილას იმყოფებოდა, ვერ იქნება მიღებული მისი უსაფუძვლობის გამო.

14. დაცვის მხარის სტრატეგია აქაც, ისევე როგორც დ. ც-ის მკვლელობის ეპიზოდშიც, აგებულია იმ ვერსიაზე, რომ პ. ქ-ას სიცოცხლის ხელყოფის თაობაზე შერაცხულ ბრალთან დაკავშირებითაც ბრალდების მხარის მიერ ნარმოდგენილი მოწმეები ცრუბენ, ამასთან, მათ ჩვენებებს შორის, აგრეთვე ამ ჩვენებებსა და სხვა მტკიცებულებებს შორის არსებითი წინააღმდეგობები. გარდა ამისა, მთელი რიგი მტკიცებულებების მოპოვებისას უხეშადაა დარღვეული სისხლის სამართლის საპროცესო ნორმებით განსაზღვრული მოთხოვნები, ხოლო დაცვის მხარის მიერ ნარდგენილი სარწმუნო მტკიცებულებები, მათ შორის მოწმეთა პირდაპირი ჩვენებები, სასამართლომ სათანადოდ არ განიხილა და უსაფუძვლოდ თქვა უარი მათ მიღებაზე.

15. საკასაციო პალატა დაცვის მხარის მიერ საკასაციო საჩივარში გამოთქმულ პრეტენზიებთან დაკავშირებით აღნიშნავს, რომ ამ პრეტენზიებს არ გააჩნია რეალური საფუძველი. რაც შეეხება იმ მოსაზრებას, რომ ბრალდების მთავარი მოწმეები – გ. ჩ. და ა. დ. ცრუბენ, პალატა ვერ გაიზიარებს, რადგან დანაშაულის თვითმხილველი, ამ ორი მოწმის ჩვენებების სისწორეს ადასტურებს სხვა მთელი რიგი მოწმეების ჩვენებები. ისინი აღწერენ პ. ქ-ას მკვლელობამდე განვითარებულ მოვლენებს, რაც მოიცავს მთელ ჯაჭვს – იგი იწყება 2008 წლის 27 აგვისტოს ქ. ზ-ი ამ უკანასკნელის დაკავებით, გრძელდება ო-ის რაიონის სოფელ შ-ში მისი გადაყვანითა და რ. შ-სთვის გადაცემით, ხოლო შემდეგ მის მიერ, სხვა თანამშრომლებთან ერთად, პ. ქ-ას ქ. ბ-ი ჩაყვანით, ხოლო მთავრდება კატერზე მისი მოთავსებითა და ზღვაში გაყვანით, რა დროსაც მას თავზე ტომარა ჰქონდა ჩამოცმული, ხელებზე ბორკილი ედო, ხოლო ფეხზე ბეტონის დიდი ნაჭერი ჰქონდა ჩაბმული. ამის შემდეგ პ. ქ-ა ქრება, იგი მეტად აღარავის უნახავს, არც ცოცხალი და არც გარდაცვლილი. გარდა აღნიშნულისა, კასატორი ცდილობს რ. შ-ს

მიერ ჩადენილი დანაშაულის თვითმხილველი მოწმეების ჩვენებები გააქარნებლოს კატერზე რ. შ-სთან ერთად მყოფი კიდევ ერთი პირის – ბ. ჩ-ას მიერ სასამართლოსათვის გაგზავნილი განცხადებით, რომელშიც, კასატორის განმარტებით, ის აღნიშნავს, რომ თავის დროზე, საქმის წინასწარი გამოძიებისას, მას იძულებით მიაცემინეს ჩვენება რ. შ-ს წინააღმდეგ პ. ქ-ას ეპიზოდთან დაკავშირებით და ახლა სასამართლოს თხოვს, არ მიიღოს მხედველობაში წინასწარი გამოძიებისას მის მიერ მიცემული ჩვენება. ამასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სასამართლოს ხსენებული პირის ჩვენება არ გამოუყენებია განაჩენში, რადგან დაცვის მხარეს ეს პირი მოწმის სახით არ წარმოუდგენია სასამართლოში მისი ჩვენების გამოკვლევის მიზნით. ამიტომ, ცხადია, ვერც მის მიერ სასამართლოსთვის გაგზავნილ განცხადებას მიანიჭებდა მტკიცებულებით მნიშვნელობას. ყველა სხვა მოწმის ჩვენება, ასევე სხვა მტკიცებულებებიც საპროცესო კანონით დადგენილი მოთხოვნების სრული დაცვით არის გამოკვლეული სასამართლოში და სწორედ ამ მტკიცებულებების ერთობლივის ეფუძნება სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენი პ. ქ-ას სიცოცხლის ხელყოფის ეპიზოდში რ. შ-ს ბრალის დასაბუთებისას.

16. რაც შეეხება კასატორის მითითებას იმ გარემოებაზე, რომ ბრალდების მოწმეთა ჩვენებებს შორის არსებობს სერიოზული წინააღმდეგობები, რის გამოც ისინი სასამართლოს არ უნდა გაეზიარებინა, საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ ხსენებულ ჩვენებებს შორის მართლაც არსებობს გარკვეული შეუსაბამობები, მაგრამ, როგორც ზემოთ აღინიშნა, მოწმეთა ჩვენებების წინაარსის ე.წ. „მათემატიკური სიზუსტით“ ურთიერთდამთხვევა შეუძლებელია, თუმცა იმასაც გააჩინა, რა დეტალებშია მათ შორის განსხვავება. დაცვის მხარეს ჩვენებებს შორის წინააღმდეგობის მაგალითისა სახით მოყვანილი აქვს ის გარემოება, რომ მოწმე გ. ჩ-ს ჩვენების მიხედვით, კატერზე, ზღვაში, რ. შ-მ პ. ქ-ს მკვლელობა ჩაიდინა „იერიპოს“ სისტემის პისტოლეტით, ხოლო მოწმე ა. დ. თავის ჩვენებაში, იმავე ეპიზოდთან დაკავშირებით, იხსენიებს „მაკაროვის“ სისტემის პისტოლეტს. ასეთი განსხვავება ჩვენებებს შორის სასამართლომ არ მიიჩნია არსებით წინააღმდეგობად და სავსებით – სწორადაც, რადგან ამ შემთხვევაში ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაციისათვის არსებითი მნიშვნელობა არ აქვს, რა სისტემის ცეცხლსასროლი იარაღით იქნა ჩადენილი დანაშაული. აღნიშნულ მოწმეთა ჩვენებებს შორის წინააღმდეგობა მაშინ იქნებოდა არსებითი, თუ რომელიმე მათგანი იტყვოდა, რომ რ. შ-ს ხელში ცეცხლსასროლი იარაღი არ ეჭირა, ანდა იარაღი მის გარდა, კატერზე მათთან ერთად მყოფ სხვა პირსაც ჰქონდა და შესაძლოა, მას ესროლა და

არა – რ. შ-ს. თავის ჩვენებებში ორივე მოწმე ადასტურებს, რომ რ. შ-მ კატერზე ნამდვილად ცეცხლსასროლი იარაღით მოკლა პ. ქ-ა. ასეთ პირობებში რ. შ-ს ბრალი განხილულ ეპიზოდში ვერანაირად ვერ იქნება უარყოფილი კასატორის მიერ მითითებული ცეცხლსას-როლი იარაღის სისტემის სხვაობის საფუძველზე.

17. გარდა ზემოაღნიშნულისა, დაცვის მხარე თავის საჩივარში უთითებს, რომ სასამართლომ განაჩენში არ განიხილა და არ გაითვალისწინა დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი მოწმეების ჩვენებები, მათ შორის პირდაპირი ჩვენებებიც, რომელთა მიხედვით, 2008 წლის 27 აგვისტოს რ. შ. ვერ იქნებოდა ქ. ბ-ი, ბრალდების მოწმეების მიერ მითითებულ ადგილზე, რადგან ის ამ დღეს სულ სხვა ადგილზე იმყოფებოდა, კერძოდ, დაკრძალვაზე. მსჯავრდებულის ალიბისათვის განკუთვნილ ამ ვერსიას საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს. სასამართლო თავის განაჩენში ეხება და აფასებს კიდევ აღნიშნულ მოწმეთა ჩვენებებს, რომლებსაც არ ეთანხმება, რადგან ეს ჩვენებები მთლიანად ენინააღმდეგება საქმეში კანონიერი მტკიცებულებების სახით არსებულ ისეთ ობიექტურ მონაცემებს, როგორიცაა რ. შ-ს მფლობელობაში არსებული, მობილური ტელეფონის სიმბარათებზე არსებული ნომრებიდან გაშვებული და მიღებული ზარების ნუსხა, რაც უტყუარად მიუთითებს 2008 წლის 27 აგვისტოს რ. შ-ს ქ. ბ-ი ყოფნაზე, თანაც იმ არეალის ახლოს, სადაც დანაშაული მოხდა. ყოველივე ეს დადასტურებულია შესაბამისი საკომუნიკაციო ანძების მიერ დაფიქსირებული იმ ადგილმდებარეობებით, საიდანაც აღნიშნულ პერიოდში რ. შ-ს მიღებული და გაშვებული აქვს ზარები. კასატორის მიერ ამ მონაცემების გასაბათოლებლად მოშველიებული ვერსია იმის თაობაზე, რომ სადაც დროს რ. შ-ს, დაკრძალვაზე ყოფნის გამო, თავისი მობილური ტელეფონებიცა და სიმბარათებიც, როგორც სამსახურებრივი ისე პირადი, გადაცემული პქონდა სხვა პირებისათვის და, აქედან გამომდინარე, შესაძლოა მისი ნომრებიდან ზარები გაშვებული იყოს სწორედ ამ პირების მიერ, მოკლებულია ყოველგვარ საფუძვლიანობასა და დამაჯერებლობას. ამ ვერსიის მიხედვით უნდა ვირწმუნოთ, რომ ისეთ ურთულეს ოპერატიულ ვითარებაში, რომელიც არსებობდა 2008 წლის აგვისტოს ომის დასრულების შემდეგ, მომდევნო კვირებსა და თვეებში, ყველა სახელმწიფო სამსახურსა და განსაკუთრებით კი უშიშროების სამსახურებში, თითქოს საქართველოს შ-ის ა-ოს ხელმძღვანელი ყოველგვარი „სატელეფონო კავშირიდან გავიდა“ და ყოველგვარ კომუნიკაციას გამოიეთიშა მთელი დღის განმავლობაში, თანაც მხოლოდ და მხოლოდ დაკრძალვაზე ყოფნის გამო (!). ცხადია, რომ ამგვარ ვერსიას ვერცერთი ობიექტური დამკვირვებელი ვერ მიიჩნევს სარწმუნოდ და საფუძვლიანად, რის გა-

მოც ეს ვერსია სასამართლომ, სრულიად მართებულად, არ გაიზიარა. ამიტომ დაცვის მხარის პრეტენზია იმის თაობაზე, თუ რატომ არ გაითვალისწინა და არ გაიზიარა სასამართლომ განაჩენში დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი იმ მოწმეების ჩვენებები, რომლებიც მსჯავრდებულის სასარგებლოდ მისი აღიბის არსებობას ადასტურებენ, საკასაციო პალატაც ვერ მიიჩნევს საფუძვლიანად და დასაბუთებულად.

18. საკასაციო პალატა საჭიროდ მიიჩნევს შეეხოს დაცვის მხარის მიერ საკასაციო საჩივარში განვითარებულ მსჯელობას, თანაც მატერიალურ სისხლისამართლებრივ ოეორიაში ვრცელი და სიღრმისეული წიაღსვლების თანხლებითა თუ იურიდიულ ლიტერატურაში ცნობილი ავტორების მიერ გამოთქმული დებულებების მოხმობით, იმის დასასაბუთებლად – როგორი ქმედება უნდა იქნეს მიჩნეული ზოგადად დანაშაულის მცდელობად, მათ შორის, მკვლელობის მცდელობად, საამისოდ რა ნიშნებით უნდა ხასიათდებოდეს ჩადენილი ქმედება, რომ განსახილველ შემთხვევაში მცდელობის ქმედების არცეროთი ელემენტი არ არსებობს, რომ საქმეში არ მოიპოვება შესაბამისი მტკიცებულებები, რომლებიც მათ არსებობას დაადასტურებდა, თუნდაც, მაგალითად, ცეცხლსასროლიარაღსა და ამ იარაღით გასროლილ მასრებზე ჩატარებული ბალისტიკური ექსპერტიზის დასკვნა, ანდა მათი დახვრეტისას კატერზე დარჩენილი გარდაცვლილების სისხლის კვალზე ჩატარებული ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნა და სხვა.

19. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ კასატორის ერთობ ვრცელი მსჯელობა და თეორიული მიმოხილვა დანაშაულის მცდელობის არსის, მისი დამახასიათებელი ნიშნებისა თუ სახეების შესახებ და სხვა, მთლიანად მოკლებულია რაიმე საჭიროებას ან სარგებლიანობას, რადგან სამართლებრივად არსებითად ენინააღმდეგება დაცვის მხარის მიერ არჩეულ სტრატეგიულ კურსს, რომლის მიხედვით, მსჯავრდებულ რ. შ-ს საერთოდ არავითარი შეხება არ გააჩნია დ. ც-ისა და პ. ქ-ს მკვლელობებთან, თუკი ასეთი რამ მოხდა საერთოდ. ამდენად, თუნდაც დაცვის ინტერესების თვალსაზრისით, მისი მხრიდან იმაზე მსჯელობა, რომ მისი დაცვის ქვეშ მყოფი პირის მიერ ჩადენილი ქმედება დანაშაულის მცდელობაა თუ დამთავრებული დანაშაული, მოკლებულია ლოგიკას იმ პირობებში, როდესაც დაცვის მხარე ამტკიცებს, რომ მსჯავრდებულს საერთოდ არავითარი კავშირი არ აქვს განაჩენით მისთვის შერაცხულ იმ დანაშაულთან, რომელიც შესაძლოა, არც კი მომხდარა.

20. ამსათან, დაცვის მხარის წარმომადგენელი კასატორი თავის საჩივარში მსჯელობს იმის თაობაზე, რომ საქმეში არ მოიპოვება მსჯავრდებულისათვის მკვლელობის ჩადენის თაობაზე ბრა-

ლის შერაცხვისათვის საჭირო ისეთი მნიშვნელოვანი მტკიცებულებები, როგორებიცაა – ბალისტიკური ექსპერტიზის დასკვნა დანაშაულის, კერძოდ, მკვლელობის იარაღისა და მასრების შესახებ, ასევე სისხლის კვალიდან აღებულ ნიმუშზე ჩატარებული ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნა. ამასთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ განხილულ დანაშაულთა ფაქტებზე, გარკვეული ობიექტური მიზეზების გამო, გამოძიება წლების გასვლის შემდეგ დაიწყო, რის შედეგადაც ამ დროისთვის უკვე აღარ იქნებოდა გარდაცვლილთა სისხლის კვალი და არც ცეცხლსასროლი იარაღიდან გასროლილი მასრები შათზე შესაბამისი ექსპერტიზის ჩასატარებლად, მითუმეტეს იმ პირობებში, როდესაც დანაშაულის თვითმხილველი მოწმეები მიუთითებენ, რომ კატერის ბორტზე მკვლელობის ჩადენის შემდეგ იგი ზღვის ნილით გადარეცხეს და, მაშასადამე, მასზე დარჩენილი დანაშაულის კვლები წაიშალა. ამიტომ ვერ მოხერხდა დაცვის მხარის მიერ საკასაციო საჩივარში მითითებული ექსპერტიზების ჩატარება და შესაბამისი დასკვნების მოპოვება. მარტი სახეზე არსებულ ცეცხლსასროლ იარაღზე ბალისტიკური ექსპერტიზის დასკვნა საქმისათვის არაფრის მომცემი იქნებოდა, როცა არ არსებობს ამ იარაღიდან დანაშაულის შემთხვევის დროს გასროლილი მასრები.

21. თუმცა აღნიშნული გარემოება საფუძველს ვერ გამოაცლის და საეჭვოს ვერ გახდის მოცემულ საქმეში არსებულ მრავალი მოწმის პირდაპირ და არაპირდაპირ ჩვენებებსა თუ სხვა ობიექტურ მტკიცებულებებს, რომლებიც ლოგიკურადაა დაკავშირებული ერთმანეთთან და ერთობლივად უტყუარად ადასტურებენ მსჯავრდებულ რ. შ-ს მიერ 2008 წლის 17 აგვისტოსა და 27 აგვისტოს, ბრალდების მოწმეთა თანდასწრებით, დ. ც-ისა და პ. ქ-ასათვის თავისუფლების უკანონო აღკვეთას დამამდიმებელ გარემოებაში, კერძოდ, მათ მიმართ სხვა დანაშაულის ჩადენის გაადვილების მიზნით, ხოლო შემდეგ ქ. ბ. აკვატორიაში, შავ ზღვაში, სამსახურებრივ კატერზე, „იერიჰოს“ მოდელის ცეცხლსასროლი იარაღით მათი სიცოცხლის ხელყოფას, რა დროსაც ისინი უმწეო მდგომარეობაში იმყოფებოდნენ. ამასთან, მსჯავრდებულს აღნიშნული ქმედების ჩადენისას შეცნობილი ჰქონდა მათი უმწეო მდგომარეობა, ვინაიდან მან თვითონ მოაქცია ისინი ასეთ მდგომარეობაში.

22. საკასაციო პალატამ ყურადღებით შეისწავლა მოცემულ საქმეზე ბრალდების მხარის მიერ შეტანილი საკასაციო საჩივარი, რომლითაც კასატორი ითხოვს გასაჩივრებული განაჩენის მსჯავრდებულისათვის საუკარესოდ შებრუნებას, კერძოდ, მის მსჯავრდებას ორგანიზებული ჯგუფის მიერ ჩადენილი თავისუფლების უკანონო აღკვეთისა და უმწეო მდგომარეობაში მყოფი პირების მიმართ დამ-

თავრებული განზრახ მკვლელობების ჩადენისათვის, რომელთა თაობაზეც რ. შ. ბრალდებულის სახით იყო პასუხისმგებაში მიცემული. გარდა ამისა, საკასაციო პალატა ყურადღებით გაეცნო ასევე გასაჩივრებულ განაჩენში სააპელაციო სასამართლოს მიერ წარმოდგენილ მოსაზრებებსა და დასკვნებს, რომელთა მიხედვით ჩათვალა, რომ მოცემულ შემთხვევაში რ. შ-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები ვერ დაკვალიფიცირდებოდა ორგანიზებული ჯგუფის მიერ ჩადენილ თავისუფლების უკანონ აღკვეთად და ვერც დამთავრებულ მკვლელობად. საკასაციო პალატა როგორც სასამართლოს მიერ გამოხატულ პოზიციას, ასევე ბრალდების მხარის მოთხოვნას ეთანხმება ნაწილობრივ.

23. საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს იმ არგუმენტებს, რომელთა საფუძველზეც მან უარყო აღნიშნული აპელანტის მოთხოვნა პ. ქ-ს მიმართ ჩადენილი დანაშაულის ეპიზოდში რ. შ-ს ქმედების ორგანიზებული ჯგუფის მიერ ჩადენილ თავისუფლების უკანონ აღკვეთად დაკვალიფიცირების (საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტი) და სწორედ ასეთი ბრალდებით მისი მსჯავრდების თაობაზე, რადგან საქმეში არ მოიპოვება საამისოდ აუცილებელი მტკიცებულებებითი ბაზა. საკასაციო საჩივარში ბრალმდებელი მხარის მითითება იმის თაობაზე, რომ რ. შ-ს ბრალდების საქმიდან ცალკეა გამოყოფილი საქმე სხვა პირების მიმართ იმავე დანაშაულებთან დაკავშირებით, ვერ ჩაითვლება საქმარის საფუძვლად მისი ქმედების სამართლებრივი შეფასებისათვის ზემოაღნიშნული კვალიფიკაციის შესაბამისად. მოცემულ საქმეზე ფაქტობრივად გაურკვეველია, პ. ქ-ასთვის თავისუფლების უკანონ აღკვეთისას ამ ეპიზოდში მოქმედ პირებს მანამდე რა ურთიერთობა ჰქონდათ მსჯავრდებულთან და წარმოადგენდნენ თუ არა ისეთ ჯგუფურ გაერთიანებას, რომლის მახასიათებელი იქნებოდა კანონით განსაზღვრული ორგანიზებული ჯგუფის ნიშნები, რაზედაც მართებულად ამახვილებს ყურადღებას სააპელაციო სასამართლო თავის განაჩენში. საყურადღებოა შემდეგი გარემოებაც: მართალია, 2008 წლის 27 აგვისტოს რ. შ-მ მეორედ ჩაიდინა თავისუფლების უკანონ აღკვეთა, მაგრამ საქმე ისაა, რომ პირველ შემთხვევაში, 2008 წლის 17 აგვისტოს, დ. ც-ის დაკავება და რ. შ-სთვის გადაცემა სულ სხვა პირებმა განახორციელეს, რომლებსაც არავითარი კავშირი არ ჰქონდათ პ. ქ-ას ეპიზოდში მონაწილე პირებთან. ასეთი დასკვნისათვის საფუძველს იძლევა რ. შ-ს ბრალდების შესახებ საქმეში არსებული დადგენილებებისა და საქმეზე ჩატარებული სასამართლო გამოძიების ის შედეგებიც, რაც ასახულია პირველი ინსტანციის სასამართლოსა და სააპელაციო სასამართლოს მიერ გამოტანილ განა-

ჩენებში. ასეთ პირობებში ბრალდების მხარის წარმომადგენელი კასატორის მოთხოვნა, პ. ქ-ასათვის თავისუფლების უკანონო აღკვეთის ნაწილში მსჯავრდებულ რ. შ-ს ქმედების საპელაციო სასამართლოს განაჩენში განსაზღვრული კვალიფიკაციის (საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტი – თავისუფლების უკანონო აღკვეთა, ჩადენილი სხვა დანაშაულის გაადვილების მიზნით) მსჯავრდებულისათვის საუარესოდ შეცვლისა და ამ ქმედების საქართველოს სსკ-ის 144-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დაკვალიფიცირების თაობაზე, ვერ დაკმაყოფილდება და გასაჩივრებული განაჩენი ამ ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

24. რაც შეეხება კასატორი პროკურორის მოთხოვნას დ. ც-ისა და პ. ქ-ას სიცოცხლის ხელყოფის ნაწილში რ. შ-ს ქმედების დამამძიმებელ გარემოებაში, კერძოდ, მის მიერ ნინასწარი შეცნობით უმნეო მდგომარეობაში მყოფი პირების მკვლელობის მცდელობის (საქართველოს სსკ-ის მე-19 მუხლი და 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი) ნაცვლად დამთავრებულ მკვლელობად დაკვალიფიცირების თაობაზე, საკასაციო პალატა ეთანხმება ამ მოთხოვნას, რომელიც ლოგიკურად გამომდინარეობს საპელაციო სასამართლოს მიერ უტყუარად მიჩნეული პირდაპირი მტკიცებულებების შინაარსიდან. პალატას შედევლობაში აქვს რ. შ-ს მიერ ჩადენილი ორი დანაშაულის – 2008 წლის 17 და 27 აგვისტოს დამამძიმებელ გარემოებაში ცეცხლსასროლი იარაღის გასროლით დ. ც-ისა და პ. ქ-ას სიცოცხლის ხელყოფის თვითმხილველი სამი მოწმის – გ. ჩ-ს, თ. კ-სა და ა. დ-ს პირდაპირი ჩვენებები. აღნიშნული მოწმები ამ ჩვენებებში დეტალურად აღწერენ ორივე ეპიზოდში იმ მოვლენებს, რომლებიც ზღვის სიღრმეში შესულ კატერზე მიმდინარეობდა უშუალოდ მათი თანდასწრებითა და მსჯავრდებულის აქტიური მონაწილეობით. მათი ჩვენებების მიხედვით, ორივე შემთხვევა ხდება სანაპიროდან რამდენიმე საზღვაო მილის (დ. ც-ის შემთხვევაში დაახლოებით 4, ხოლო პ. ქ-ას შემთხვევაში დაახლოებით 10) დაშორებით ზღვაში მყოფ კატერზე, ორივე შემთხვევაში მსხვერპლი არის ხელბორკილებით შეკრული, თავზე ტომარა აქვთ ჩამოცმული, ხოლო ფეხებზე ჩაბმული აქვთ ბეტონის სიმძიმეები და ასეთ მდგომარეობაში ორივე მათგანს რ. შ. ცეცხლსასროლი იარაღიდან – „იერიჲოს“ მოდელის პისტოლეტიდან ესვრის თავში, რის შემდეგაც მათ ფეხებზე მიბმული სიმძიმეებით აგდებს ზღვაში, სადაც ისინი იძირებიან, ხოლო კატერი ნაპირზე ბრუნდება. კატერზე იმყოფებიან მხოლოდ მოწმეები და მსჯავრდებული. აღნიშნულს ადასტურებს ასევე მოწმე ტ. ბ-ას არაპირდაპირი ჩვენებაც, რომელიც აღწერს, თუ 2008 წლის 27 აგვისტოს როგორ შევიდნენ ზღვაში კა-

ტერით ხსენებული მოწმეები და მსჯავრდებული რ. შ. პ. ქ-ასთან ერთად, ხოლო რამდენიმე ხნის შემდეგ ისინი ნაპირზე დაბრუნდნენ პ. ქ-ას გარეშე. აღნიშნულ მოწმეთა უტყუარ ჩვენებებში აღნერილი მოვლენების შემდეგ არც დ. ც-ი და არც პ. ქ-ა ცოცხალი ან გარდაცვლილი აღარავის უნახავს, რამდენიმე წლის შემდეგ კი ისინი სასამართლომ გარდაცვლილად ცნო.

25. სააპელაციო სასამართლო თავის განაჩენში დ. ც-ისა და პ. ქ-ას სიცოცხლის ხელყოფის ნაწილში რ. შ-ს მიერ ჩადენილი ქმედებების დამთავრებული მკვლელობიდან მკვლელობის მცდელობაზე გადაკვალიფიცირებას ასაბუთებს შემდეგი არგუმენტებით:

1. ჩადენილი ქმედების დამთავრებულ მკვლელობად ცნობის-თვის აუცილებელია დამდგარი იყოს შედეგი ადამიანის სიკვდილის სახით, ამასთან დადგენილი უნდა იყოს მიზეზობრივი კავშირის არსებობა ასეთ შედეგსა და ჩადენილ ქმედებას შორის;

2. სიკვდილის დადგომის ფაქტის აღიარებისთვის აუცილებელია არსებობდეს გარდაცვლილის გვამი, ხოლო ხსენებული მიზეზობრივი კავშირის დადგენილად მიჩნევისათვის აუცილებელია არსებობდეს აღნიშნული გვამის გამოკვლევის საფუძველზე შესაბამისი უფლებამოსილი და სათანადო სამედიცინო კვალიფიკაციის მქონე სპეციალისტის ანუ სასამართლო ექსპერტის დასკვნა სიკვდილის მიზეზისა და მის გამოსაწვევად გამოყენებული შესაძლო იარაღისა თუ სხვა საშუალების შესახებ;

3. ადამიანის სიკვდილის ფაქტის დადასტურება დაუსწრებლად, გვამის პირადად ნახევის გარეშე, აკრძალულია კანონმდებლობით;

4. მოცემულ შემთხვევაში ნაპოვნი არ არის დ. ც-ისა და პ. ქ-ას გვამები, რის გამოც არ არის მათზე ჩატარებული სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზა და არ არსებობს შესაბამისი დასკვნა, რომლითაც დადგინდებოდა, რომ ნამდვილად დადგა შედეგი მათი სიკვდილის სახით;

5. მომხდარი შემთხვევების უშუალო თვითმხილველი მოწმეების ჩვენებების საფუძველზე შესაძლებელია მხოლოდ ვივარაუდოთ შედეგის დადგომა სიკვდილის სახით, მაგრამ ეს საქმარისი არ არის ასეთი ფაქტის დადასტურებულად მიჩნევისათვის, ამისათვის საჭიროა სათანადო მტკიცებულებები, რომლებიც მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს;

6. პროკურატურის მიერ წარმოდგენილი სასამართლოს გადაწყვეტილებები დ. ც-ისა და პ. ქ-ას გარდაცვლილებად გამოცხადების თაობაზე არ გამოდგება მათი სიკვდილის დამდგარად მიჩნევისა და რ. შ-ს მიერ ჩადენილი ქმედების დამთავრებულ მკვლელობებად დაკვალიფიცირებისათვის, რადგან ამ გადაწყვეტილებებით არ არის დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები, თუ სად, რა ვითა-

რეპაში, ან ვინ ხელყო მათი სიცოცხლე.

26. საკასაციო პალატა ეთანხმება და იზიარებს სააპელაციო სა-სამართლოს მიერ გასაჩივრებულ განაჩენში წარმოდგენილი არგუ-მენტების პირველ პუნქტს მკვლელობის დამთავრებულად ცნობი-სათვის შედეგის სახით დაზარალებულის სიკვდილის დაფომის, აგრეთვე, ქმედებასა და ასეთ შედეგს შორის მიზეზობრივი კაგში-რის არსებობის დადგენის აუცილებლობის შესახებ. მაგრამ საკა-საციო პალატა ვერ დაეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს და-ნარჩენ არგუმენტებს მოცემული კონკრეტული შემთხვევის სამარ-თლებრივი შეფასებისას. სააპელაციო სასამართლოს ზემოაღნიშ-ნული არგუმენტები სრულიად მისაღებია განზრას მკვლელობის ჩვეულებრივი, ტიპური შემთხვევისათვის. მაგრამ მათგან განსხვა-ვებით, მსჯავრდებულ რ. შ-ს მიერ ჩადენილი სიცოცხლის ხელყო-ფის ის შემთხვევები, რომლებიც ამჯერად განხილვის საგანია, არ წარმოადგენს ტიპურ მკვლელობებს, რადგან მან დ. ც-ისა და პ. ქ-ას სიცოცხლის მოსპობა ჩაიდინა ისეთ ადგილას (ზღვაში) და ისეთი ხერხებით (ხელბორჯილებით შებოჭილი მსხვერპლისათვის ფეხებ-ზე სიმძიმეების ჩაბმით, ხოლო ცეცხლსასროლი იარაღიდან გას-როლილი ტყვიით მათთვის თავში მძიმე ჭრილობის მიყენების შემ-დეგ, ფეხზე მიბმულ სიმძიმესთან ერთად ხელებშეკრული მსხვერ-პლის ზღვაში გადაგდებით), რამაც მათი გვამების დაკარგვა გამო-იწვია. ამგვარ განსაკუთრებულ, არაორდინალურ შემთხვევებში სრულიად გაუმართლებელია სასამართლომ საქმის ამა თუ იმ ფაქ-ტობრივი გარემოებების დადგენილად მიჩნევისათვის იხელმძღვა-ნელოს იმ კრიტერიუმებით, რომლებიც მსგავსი დანაშაულის ჩა-დენის სტანდარტულ შემთხვევებში გამოიყენება, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ობიექტური მიზეზების გამო, საქმეზე წინასწარი გამოძიება დაიწყო მომხდარი დანაშაულის შემთხვევიდან რამდე-ნიმე წლის შემდეგ.

27. მოცემულ შემთხვევაში, საკასაციო პალატა პირველ რიგში ხელმძღვანელობს იმავე წანამძღვრებით, რასაც ეყრდნობა საა-პელაციო სასამართლო თავისი საქართლებრივი დასკვნების გამო-ტანისას, კერძოდ, იმ უდავო გარემოებით, რომ პრალდების მოწ-მების – გ. ჩ-ს, ო. კ-ს, ა. დ-სა და ტ. ა-ას ჩვენებები, რომლებიც არიან მსჯავრდებულ რ. შ-ს მიერ ჩადენილ დანაშაულთა თვითმხილ-ველი პირები, ობიექტურად და დაუმახინჯებლად ასახავენ აღნიშ-ნულ დანაშაულებთან დაკავშირებულ რეალურ ფაქტებს, ხოლო მა-თი სისწორის საეჭვოდ მიჩნევის არავითარი დასაბუთებული საფუძ-ველი არ არსებობს. როდესაც საქმეში მოიპოვება ამგვარი მტკი-ცებულებების ბაზა, რომელიც სანდო და ობიექტურია, სასამარ-თლო უფლებამოსილია, იხელმძღვანელოს ამ მტკიცებულებებით

და საკმარისად მიიჩნიოს ისინი დანაშაულის, ამ კონკრეტულ შემთხვევაში მკვლელობის, დამთავრულად ცნობის თაობაზე სინამდვილის შესაბამისი სწორი სამართლებრივი დასკვნების გამოსატანად.

28. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ სიცოცხლის ხელყოფის ისეთ ატიპურ შემთხვევაში, როდესაც გარდაცვლილის გვამი ნაპოვნი არ არის რაიმე განსაკუთრებული ობიექტური გარემოებების გავლენის შედეგად ან იმ ქმედების თავისებურებათა გამო, რამაც სიკვდილი გამოიწვია, მიუხედავად იმისა, ეს ქმედება ჩადენილია განზრას, თუ გაუფრთხილებლობით, სასამართლოს შეუძლია სიკვდილის გამოწვევის ფაქტი დადგენილად ცნოს შესაბამისი სასამართლო ექსპერტიზების დასკვნების გარეშეც. ასეთი რამ დასასვებია იმ პირობებში, როდესაც არსებობს სხვა სარჩუნო და საკმარისი მტკიცებულებები, რომლებიც უდავოდ ადასტურებენ დამნაშავის მიერ ჩადენილი ქმედების შედეგად მსხვერპლის სიცოცხლის გარდუვალ მოსპობას განსაკუთრებით მაშინ, თუ ეს ხდება ისეთ ვითარებასა და გარემოებებში, რომელთა გათვალისწინებით ადამიანის ცოცხლად გადარჩენის შესაძლებლობა არ არსებობს ნებისმიერი ობიექტური და მიუკერძოებელი დამკვირვებლისათვის. ცხადია, რომ აქ იგულისხმება ისეთი გამონაკლისა შემთხვევები, რომლებსაც ქმნის დანაშაულებრივი ქმედებისა და მისი ჩადენისას არსებული გარემოებებისა თუ ვითარების განსაკუთრებული და ტიპური შემთხვევებისაგან რადიკალურად განმასხვავებელი ხასიათი და თავისებურებები. სწორედ ასეთი შინაარსისაა მსჯავრდებულ რ. შ-ს მიერ 2008 წლის 17 და 27 აგვისტოს დ. ც-ისა და პ. ქ-ას მიმართ ჩადენილი ქმედებები, რომლებმაც მათი დაღუპვა გამოიწვია. რადგან ვცნობთ, რომ ყოველივე ის, რასაც ბრალდების მოწმეები აღნიერებ პირდაპირ და არაპირდაპირ ჩვენებებში, სინამდვილეს შესაბამება, მაშინ ლოგიკურად ისიც უნდა ვალიაროთ, რაც ამ ჩვენებებიდან გამომდინარეობს – რ. შ-ს მიერ მათ მიმართ ჩადენილი ქმედებების შემდეგ, ამასთან, ისეთ ვითარებაში, როგორშიც ეს ქმედებები განხორციელდა, დ. ც-ისა და პ. ქ-ას ცოცხლად გადარჩენის რეალური შანსი არამცთუ პრაქტიკულად არ არსებობს, არამედ ასეთის თეორიულ დონეზე დაშვებაც კი შეუძლებელია. ამიტომ საკასაციო პალატა არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას, რომლის მიხედვით, რადგან მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს გარდაცვლილთა გვამები და მათზე არ ჩატარებულა შესაბამისი ექსპერტიზები, რის შედეგადაც სიკვდილის ფაქტი და მისი გამოწვევი მიზეზები არ არის დადასტურებული სათანადო საექსპერტო დასკვნებით, დ. ც-ისა და პ. ქ-ას სიკვდილი საქმეში მითითებულ დროს შეგვიძლია მხოლოდ ვივარაუ-

დოთ, ვარაუდი კი საფუძვლად ვერ დაედება გამამტყუნებელ განაჩენს.

29. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსგავს შემთხვევებში, მხოლოდ სასამართლო პრაქტიკით დიდი ხნის წინ დამკვიდრებული გარკვეული ფორმალობების უპირობოდ გაფეტიშებამ შესაძლოა, ხელი შეუშალოს კანონიერი და სამართლიანი მართლმსაჯულების განხორციელებას, რაც სისხლის სამართლის პოლიტიკის თვალსაზრისითაც, ყოვლად გაუმართლებელი იქნება. საქართველოში მოქმედი არცერთი კანონი არ ადგენს, რომ სასამართლოს მიერ სამართლებრივ დონეზე სიკედილის დადგენის ფაქტის ცნობისა და ჩადენილი ქმედების დამთავრებულ მკვლელობად ან სიცოცხლის გაუფრთხილებლობით მოსპობად დაკვალიფიცირებისათვის, ნებისმიერ შემთხვევაში აუცილებელია გვამის არსებობა და სათანადო საექსპერტო დასკვნები. მხედველობაში უნდა ვიქენიოთ, რომ საქმის ფაქტობრივი გარემოებების დადგენისას სასამართლო თავისუფალია მტკიცებულებების შეფასებაში და ამ დროს კანონით არცერთ მტკიცებულებას არ გააჩნია რაიმე წინასწარ დაგენილი და უპირატესი ძალა, მათ შორის არც საექსპერტო დასკვნებს. ამ შემთხვევაში საწინააღმდეგო არგუმენტად არ გამოდგება საპელაციო სასამართლოს მითითება საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის მინისტრისა და საქართველოს იუსტიციის მინისტრის № 1-5/ნ № 19 ბრძანებაზე, რომლის მიხედვით, სიკედილის ფაქტის დადასტურება დაუსწრებლად, გვამის პირადად ნახვის გარეშე, აკრძალულია. საქმე ისაა, რომ აღნიშნული ბრძანებით დაწესებული შეზღუდვა ეხება სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტებს, რომლებსაც უფლება არა აქვთ, გვამის ნახვისა და გამოკვლევის გარეშე გასცენ დასკვნები. ცხადია, რომ ეს ბრძანება და ამ ბრძანებით დადგენილი შეზღუდვა სასამართლოს არ ეხება. სამართლებრივ დონეზე ამა თუ იმ ფაქტობრივი გარემოების არსებობის ან არარსებობის დადგენა სასამართლოს უფლებამოსილება და პრეროგატივაა, რის გამოც მას შეუძლია დამნაშვის ქმედების შედეგად დაზარალებულის სიკედილის ფაქტი დადგენილად მიიჩნიოს მაშინაც, როდესაც, მართალია, არ არსებობს შესაბამისი ექსპერტიზის დასკვნები, მაგრამ არსებობს სხვა ისეთი უტყუური და საკმარისი მტკიცებულებების ერთობლიობა, რომელიც მიუთითებს ადამიანის გარდაუვალ დალუპვაზე და განვითარებული მოვლენების საღი განსჯის შემთხვევაში ადგილს არ ტოვებს რაიმე გონივრული და საფუძვლიანი ეჭვისათვის, რომ, მიუხედავად ყველაფრისა, ის შეიძლება ცოცხალი იყოს. საკასაციო პალატა განმეორებით ერთმნიშვნელოვნად და ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ ყოველივე აღნიშნული ეხება მხოლოდ გამონაკლის შემთხვე-

ვებს, ამასთან, შემდეგი ორი აუცილებელი პირობის არსებობისას:

1. განსაკუთრებული ხასიათის ობიექტურად ხელისშემშლელი გარემოებების გამო ვერ ხერხდება გარდაცვლილის გვამის მოძიება და მასზე შესაბამისი ექსპერტიზის ჩატარება საექსპერტო დასკვნების მოსაპოვებლად; 2. საქმეში არსებობს სხვა უტყუარი და საკრიტიკის მიერცხულებები, რომლებიც პირდაპირ მიუთითებენ ადამიანის გარდაუვალ დაღუპვაზე ისეთ გარემოებებში, რომლებითაც გამორიცხულია ყოველგვარი ეჭვი და დასაშვები ვარაუდი იმისა, რომ ადამიანი შეიძლება ცოცხალი გადარჩა. ყველა სხვა შემთხვევაში, როდესაც არსებობს გარდაცვლილის გვამი და შესაძლებელია მასზე სასამართლო ექსპერტიზის ჩატარება საქმეში მონაწილე მხარეების მიერ, ასეთი ექსპერტიზა უნდა ჩატარდეს და საექსპერტო დასკვნის საფუძველზე დადგინდეს საქმის ფაქტორივი გარემოებები, რომლებსაც შემდგომში სასამართლო მისცემს შესაბამის სამართლებრივ შეფასებას.

30. ამრიგად, ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებების საფუძველზე, რომლებსაც საცხებით მართებულად სრულ ნდობას უცხადებს სააპელაციო სასამართლოც, საკასაციო პალატას დადგენილ ფაქტად მიაჩნია მსჯავრდებულ რ. შ-ს მიერ 2008 წლის 17 და 27 აგვისტოს ჩადენილი ქმედებების შედეგად დ. ც-ისა და პ. ქ-ას გარდაცვალება, აგრეთვე, აღნიშნული ქმედებების ხასიათიდან და მათი განხორციელების ვითარებიდან გამომდინარე, მიზეზობრივი კავშირის არსებობა ამ ქმედებებსა და მათ სიკეთების შორის. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება, რომ: მსჯავრდებულმა რ. შ-მ ან გარდაცვლილი დ. ც-ისა და პ. ქ-ას სიცოცხლის ხელყოფის ნაწილში ჩაიდინა არა მკვლელობის მცდელობა, არამედ — დამთავრებული განზრახი მკვლელობა დამამძიმებელ გარემოებაში, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი). ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით, ბრალდების მხარის წარმომადგენელი კასატორის, პროეურორ გ. კავსაძის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა ამ ნაწილში უნდა დაკმაყოფილდეს, რის გამოც თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 28 იანვრის განაჩენში უნდა შევიდეს შესაბამისი ცვლილებები, კერძოდ: მსჯავრდებულ რ. შ-ს მიერ დ. ც-ისა და პ. ქ-ას მიმართ ჩადენილი ქმედებები (2008 წლის 17 და 27 აგვისტოს ეპიზოდები) საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის მე-19 მუხლიდან და 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტიდან უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“

ქვეპუნქტზე.

31. ამავე დროს აღნიშნული განაჩენი უნდა შეიცვალოს დანიშნული სასჯელის ნაწილშიც, იმის გათვალისწინებით, რომ სააპელაციო სასამართლომ რ. შ-სთვის სასჯელის ზომის განსაზღვრის დროს იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-7 მუხლით, რადგან იგი მსჯავრდებული იყო დამამდიმებელ გარემოებაში ჩადენილი განზრახი მკვლელობების მცდელობისათვის, რის გამოც აღნიშნული სამართლებრივი ნორმა ანესებს მსჯავრდებულისათვის სასამართლოს მიერ თავისუფლების აღკვეთის სახით შეფარდებულ სასჯელის ვადის განახევრებას. მაგრამ, იმასთან დაკავშირებით, რომ მკვლელობისათვის მსჯავრდების ნაწილში რ. შ-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები ამ დანაშაულის მცდელობის ნაცვლად უნდა დაკვალიფიცირდეს დამთავრებულ მკვლელობად (ორი ეპიზოდი), მის მიმართ სასჯელის ზომის განსაზღვრისას საკასაციო პალატამ უნდა იხელმძღვანელოს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის არა მე-7 მუხლით, არამედ – იმავე კანონის მე-16 მუხლით, რომელიც ასეთი დანაშაულისათვის ანესებს სასამართლოს მიერ განსაზღვრული სასჯელის ზომის შემცირებას მხოლოდ ერთი მეოთხედით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ რ. შ-ს ინტერესების დამცველის, ადგომატ გ. გ-ას საკასაციო საჩივარი არ დაემაყოფილდეს.

2. პროკურორ გ. კავსაძის საკასაციო საჩივარი დაემაყოფილდეს ნაწილობრივ.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 23 იანვრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება.

4. რ. შ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს:

საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (დ. ც-ის ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 16 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, შეუმცირდეს ერთი მეოთხედით და განესაზღვროს 12 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნ-

ქტით (დ. ც-ის ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, შეუმცირდეს ერთი მეოთხედით და განესაზღვროს 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (3. ქ-ას ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 16 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, შეუმცირდეს ერთი მეოთხედით და განესაზღვროს 12 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით (3. ქ-ას ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის თანახმად, შეუმცირდეს ერთი მეოთხედით და განესაზღვროს 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა (სსკ-ის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი – დ. ც-ის ეპიზოდი) შთანთქას თანაბარი და ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და დანამაულთა ერთობლიობით, საბოლოოდ, რ. შ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 12 წლით.

5. მსჯავრდებულ რ. შ-ს სასჯელის მოხდა აეთვალის 2016 წლის 26 დეკემბრიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალის აღნიშნულ საქმეზე პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2014 წლის 7 ივნისი-დან 2015 წლის 6 მარტის ჩათვლით.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 23 იანვრის განაჩენი ნივთმტკიცებების ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. დანაშაული საკუთრების წილადებები

ქურდობის მცდელობა, ჩადენილი საცავი უკანონო შეღწევით

განახენი საქართველოს სახელით

№186აპ-18

8 ოქტომბერი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაში სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
პ. სილაგაძე,
პ. ქათამაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თელავის რაიონული პრო-
კურატურის პროკურორ ნატო ბურთიკაშვილისა და მსჯავრდებულ
ნ. გ-ის საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 2 თებერვლის
განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თელავის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 4 სექტემბრის
განაჩენით ნ. გ-ი, – ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა უდანაშაულდ
და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწი-
ლის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში; იგი ცნობილ იქნა
დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის
„ბ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით. 6. გ-
ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაწყო დაკავების მომენტიდან – 2016
წლის 15 დეკემბრიდან.

2. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად:

6. გ-ი თელავის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 25 დეკემ-
ბრის განაჩენით ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის
186-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და
2016 წლის 15 დეკემბერს ითვლებოდა ნასამართლევად.

2016 წლის 15 დეკემბერს 6. გ-ი ლითონის ძალაყინის მეშვეო-
ბით ცდილობდა თ-ი, დ. ა-ის გ-ის ...-თან მდებარე შპს „თ-ი ფ-ს“
კუთვნილი სწრაფი ჩარიცხვის პარატის საცავში შეღწევასა და იქ
არსებული თანხის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით,
ფარულად დაუფლებას. პოლიციის თანამშრომლების ჩარევის შე-

დეგად ნ. გ-მა ვერ შეძლო დანაშაულებრივი განზრახვის სისრულე-ში მოყვანა. ჩადენილი ქმედების შედეგად შპს „თ-ი ფ-ს“ შესაძლოა, მოსდგომოდა 203.5 ლარის ზიანი.

3. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2016 წლის 17 მარტის განაჩენით ნ. გ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის პირველი ნაწილით, სსკ-ის 186-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და სსკ-ის 236-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულთა ჩადენისათვის და საბოლოოდ მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა 8 თვითა და 1 დღით.

2016 წლის 15 დეკემბერს ნ. გ-ი ლითონის ძალაყინის მეშვეობით ფარულად ცდილობდა თ-ი, დ. ა-ის გ-ის ...-თან მდებარე შპს „თ-ი ფ-ს“ კუთვნილი სწრაფი ჩარიცხვის აპარატიდან თანხის მართლაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დაუფლებას. პოლიციის თანამშრომლების ჩარევის შედეგად ნ. გ-მა ვერ შეძლო დანაშაულებრივი განზრახვის სისრულეში მოყვანა, ვინაიდან ბრალდებულის სახით დააკავეს.

4. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს თელავის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ნატო ბურთიკაშვილმა და მსჯავრდებულმა ნ-ი გ-მა.

5. აპელანტმა – თელავის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ნატო ბურთიკაშვილმა ითხოვა თელავის რაიონული სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, ნ. გ-ის დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში და სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრა.

6. აპელანტმა – მსჯავრდებულმა ნ. გ-მა ითხოვა თელავის რაიონული სასამართლოს განაჩენის გაუქმება და მის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 2 თებერვლის განაჩენით თელავის რაიონული სასამართლოს 2017 წლის 4 სექტემბრის განაჩენში შევიდა ცვლილება:

6. გ-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში; იგი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯა თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით. ნ. გ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 15 დეკემბრიდან.

8. კასატორი – პროკურორი ნატო ბურთიკაშვილი ითხოვს თბი-

ლისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანას, კერძოდ, 6. გ-ის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში და სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას. პროკურორის მითითებით, საცავი კანონმდებელს გაიგივებული არ აქვს უძრავ ნივთთან, შესაბამისად, საცავის, სავალდებულო ნიშანი არ არის მისი შემოლობა ან მინასთან მყარად დაკავშირება, ან მისი გადაადგილების შეუძლებლობა; საცავში მოიაზრება ნებისმიერი ნივთი თუ ნაგებობა, რომელიც გამოყენება მოძრავი ნივთის შესანახად, დასაცავად და რომელიც არ არის ბინა ან სადგომი; თავად აპარატი წარმოადგენს იქ განთავსებული ფულის საცავს. დამატებით მას აქვს ვიდეომეთვალყურება (როგორც წესი), რათა უფრო უკეთ იყოს დაცული იქ განთავსებული ფულადი თანხა; მისი გადაადგილება მხოლოდ რამდენიმე პირის შეთანხმებული მოქმედებითა და ტექნიკის გამოყენებით არის შესაძლებელი; დაზარალებულის მოსაზრება იმის თაობაზე, რომ საცავი მხოლოდ ფულის მიმღები მოწყობილობაა, არ ცვლის ობიექტურ რეალობას; კასატორის მოსაზრებით, სააპელაციო სასამართლოს მიერ შემსუბუქებული სასჯელის ზომა არ შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის წარსულს.

9. კასატორი – 6. გ-ი ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის გაუქმებასა და გამომართლებელი განაჩენის გამოტანას. მსჯავრდებულის მითითებით, იგი გამოიიებას საწყისი ეტაპიდანვე არ ეთანხმებოდა; სააპელაციო სასამართლო უშუალოდ პოლიციელების ჩევენებებს დაეყრდნო, რომელთა შეფასებისას არ გაითვალისწინა ის წინააღმდეგობები და უზუსტობები, რაზედაც დაცვის მხარე ამახვილებდა უზრადლებას; სასამართლომ დადასტურებულად მიიჩნია, რომ ვითომდა მსჯავრდებულს ნებაყოფლობით აუღეს ნერწყვის ნიმუში.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივრები, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონება საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ 6. გ-ის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო პროკურორ წატო ბურთიკაშვილის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს იმ ნაწილში, რომ მსჯავრდებულმა 6. გ-მა ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19.177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ქმედება. საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცე-

ბულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს ნ. გ-ის მიერ ქურდობის მცდელობის არაერთგზის ჩადენას, კერძოდ:

3. მოწმე პ. პ-ის ჩვენებით ირკვევა, რომ მუშაობს შსს თელავის რაიონული სამართველოს დეტექტივების განყოფილებაში, დეტექტივის თანაშემწერა-გამომძიებლის თანამდებობაზე. 2016 წლის 15 დეკემბერს იგი სამსახურებრივ მოვალეობას ასრულებდა, კერძოდ, თ-ი, ა-ის გ-ზე, ატარებდა შემოვლას თავისივე თანამშრომელ კ. ზ-თან ერთად. დაახლოებით დილის 04:00 საათზე, როდესაც მოწმე კლინიკა „ენ. პ-ის“ შენობის მოპირდაპირედ არსებულ კიბეზე ამოდიოდა, ა-ის გ-ის მიმართულებით და მათგან დაახლოებით 20-25 მეტრში, გარე განათების შუქზე შეამჩნია, რომ უცნობი პირი ბლაგვი საგნით (როგორც დაკავების შემდეგ გაირკვა, ძალაყინის გამოყენებით) ტეხდა „თ-ი ფ-ს“ სწრაფი ჩარიცხვის აპარატს. ამის შემდეგ მოწმე ჩავიდა კიბეზე, რადიოგადამცემის (რაცია) საშუალებით გამოიძახა დახმარება, ხოლო შემდეგ კვლავ ავიდა კიბეზე და მისთვის უცნობ პირს დაუძახა, რომ იყო პოლიციის თანამშრომელი და ადგილზე გაჩერებულიყო. პოლიციელების დაძახებაზე ხსენებული პირი კორპუსების მიმართულებით გაიქცა. პ. პ-ი გაქცეულს კ. ზ-თან ერთად დაედევნა, დაახლოებით 50 მეტრში დაეწია და №... საცხოვრებელ კორპუსთან დააკავა. გაქცევის დროს ამ პირს ხელში ძალაყინი ეჭირა. მოწმემ ასევე განმარტა, რომ ნ. გ-ი თვალთახედვის არიდან არ დაკარგულა. მისი დაკავებიდან დაახლოებით 5-10 წუთში მათთან მივიდა მათივე თანამშრომელი ნ. ტ-ი, რომელმაც ნ. გ-ს ჩაუტარა პირადი ჩხრეკა. ჩხრეკის შედეგად ბრალ-დებულს ძალაყინი და მობილური ტელეფონი ამოუღეს.

4. იგივე ფაქტობრივი გარემოებები დაადასტურა მოწმე კ. ზ-მა.

5. ამდენად, მოწმეების – პ. პ-ისა და კ. ზ-ის ჩვენებებიდან გამომდინარე, დადგენილია, რომ პოლიციელებმა ნ. გ-ი შემთხვევის ადგილზე უშუალოდ ქურდობის მცდელობის პროცესში (კერძოდ, ძალაყინის საშუალებით „თ-ი ფ-ს“ სწრაფი ჩარიცხვის აპარატის გატეხის დროს) დაინახეს. როდესაც ნ. გ-მა პოლიციის თანამშრომლები შეამჩნია, გაიქცა. ის, რომ პ. პ-მა ნ. გ-ის მიერ სწრაფი ჩარიცხვის აპარატის გატეხისთანავე დამხმარე ძალას უხმო, დასტურდება მოწმე ნ. ტ-ის ჩვენებით, კერძოდ, მისი განმარტებით, 2016 წლის 15 დეკემბერს სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულების დროს, რადიოსადგურის მეშვეობით გაიგო, რომ მისი თანამშრომლები დაედევნენ პირს, რომელიც ქურდობას ცდილობდა. მოწმემ ასევე განმარტა, რომ როდესაც იგი სამსახურიდან გამოვიდა, პერიოდულად რადიოსადგურის მეშვეობით იგებდა, რომ ხსენებული პირი კ. ზ-სა და პ. პ-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე უკვე

დაკავებული ჰყავდათ.

6. გამომძიებლების ჩვენებებში ასახული ფაქტობრივი გარემო-ები შეესაბამება შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისა და ნ. გ-ის პირადი ჩხრევის ოქმს, კერძოდ, 2016 წლის 15 დეკემბრის შემ-თხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმის თანახმად, „თ-ი ფ-ს“ სწრაფი ჩარიცხვის აპარატის კარს აღენიშნებოდა დაზიანებები, ხოლო პირადი ჩხრევის ოქმის თანახმად, ნ. გ-ს მარჯვენა ხელიდან ამოუღეს რკინის ძალაყინი. მოწმე ი. ე-ემ დაადასტურა მის მიერ გაცემული ბიოლოგიური (გენეტიკური) ექსპერტიზის დაკვინის სის-წორე და განმარტა, რომ სწრაფი ჩარიცხვის აპარატის გარეთა მხა-რეს და ძალაყინზე აღებული ბიომასალა ეკუთვნის ნ. გ-ს.

7. ამდენად, ნარმოდგენილი საქმის მასალებით არ დასტურდე-ბა დაცვის მხარის პოზიცია, რომ სააპელაციო სასამართლომ ქმე-დების შეფასებისას მხოლოდ პოლიციულების ჩვენებით იხელ-მძღვანელა, ვინაიდან მოწმეთა ჩვენებები სრულად შეესაბამება წერილობით მტკიცებულებებს. რაც შეეხება ნერწყვის აღების უკა-ნონბაზე მითითებას, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ამ შემთხვევაში ნერწყვის აღება მოხდა თელავის რაიონული სასამარ-თლოს 2017 წლის 4 იანვრის განჩინების საფუძველზე. სასამართლო სხდომაზე ნერწყვის ნიმუშის აღებაში მონაწილე პირებმა, კერძოდ, გ. ჩ-ემ, რ. მ-მა და თ. მ-მა აღწერეს საპროცესო მოქმედების კანო-ნის შეესაბამისად მიმდინარეობა და მათ შორის, აღნიშნეს ისიც, რომ 6. გ-ს გააცნეს მოსამართლის განჩინება.

8. საკასაციო სასამართლო 6. გ-ის მიერ ქურდობის მცდელობის მაკვალიფიცირებელი გარემოების, კერძოდ, არაერთგზისობის შე-ფასების ნაწილში იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოტივა-ციას.

9. ამდენად, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ 6. გ-ის საქარ-თველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19.177-ე მუხლის მე-3 ნა-წილის „ბ“ ქვეპუნქტით მსჯავრდების ნაწილში თბილისის სააპე-ლაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების შეცვლის საფუძველი არ არსებობს.

10. რაც შეეხება 6. გ-ის საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში (ქურდო-ბა, სხვა საცავში უკანონო შეღწევით) გამართლებას, საკასაციო პალატა ამ ნაწილში სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას არ ეთანხმება და მიაჩნია, რომ პროკურორის საკასაციო საჩივარი 6. გ-ის დამნაშავედ ცნობის მოთხოვნის შესახებ საფუძვლიანია.

11. ვინაიდან სწრაფი ჩარიცხვის აპარატიდან თანხის მართლსა-წინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დაუფლების მცდელობა საა-პელაციო სასამართლომ საცავში უკანონო შეღწევის მცდელობად

არ მიიჩნია, შესაბამისად, საკასაციო პალატამ უნდა დაადგინოს, სწრაფი ჩარიცხვის აპარატი წარმოადგენს თუ არა – „საცავს“ და მისი დაზიანება და იქ არსებული თანხის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრება ქმნის თუ არა ქმედების – უკანონო შეღწევად დაკვალიფიცირების საფუძველს.

12. თელავის რაიონული სასამართლო უთითებს, რომ სწრაფი ჩარიცხვის აპარატი არ წარმოადგენს საცავს, ვინაიდან დაზარალებულმა ო. მ-მა განმარტა, რომ აპარატი მხოლოდ ფულს იღებს. სააპელაციო სასამართლო საკითხს, არის თუ არა სწრაფი ჩარიცხვის აპარატი – საცავი, პირდაპირ არ განმარტავს, მაგრამ უთითებს, რომ თუ საცავი მოძრავი ნივთია ადგილი ვერ ექნება მასში უკანონო შეღწევას.

13. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სწრაფი ჩარიცხვის აპარატი მოძრავი ნივთია, ვინაიდან იგი არ მიეკუთვნება იმ შენობანაგებობას, რომელიც მყარად დგას მიწაზე (საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 148-ე-149-ე მუხლები). დავას არ იწვევს ის გარემოება, რომ მისი გადაადგილება რამდენიმე პირის მეშვეობით ან/და შესაბამისი ტექნიკით არის შესაძლებელი. დაზარალებულმა ო. მ-მა თავად მიუთითა, რომ ტერმინალის კასეტებში არსებული თანხის შემოწმებისათვის აპარატი პოლიციელებსა და ექსპერტებთან ერთად გახსნა. ესე იგი, თანხა, რომელსაც აპარატი იღებს, მოთავსებულია კარს მიღმა სპეციალურ კასეტებში, რომლებიც დაცულია და შენახულია იმ დრომდე, სანამ მას სპეციალურად უფლებამოსილი პირი არ გახსნის. გარეშე პირებისგან თანხის დაცვისა და შენახვის ფუნქცია გააჩნია სეიფსაც (რომელსაც სააპელაციო სასამართლო მიიჩნევს საცავად); ანალოგიურად, შესაძლოა, მასში დროებით (და არა მუდმივად) იქნეს შენახული ფული. განსხვავება სეიფსა და სწრაფი ჩარიცხვის აპარატს შორის არის მხოლოდ მათში თანხის მოხვედრის გზაში, კერძოდ, თუ სეიფში თანხას, როგორც წესი, მისი მესაკუთრე ინახავს, აპარატი ფულს პირისაგან მისი ფუნქციების (მაგ., კომუნალური გადასახადის გადახდა) გამოყენების დროს იღებს. აპარატის მიერ შიღებული თანხა წარმოადგენს კონკრეტული პირის (პირების) საკუთრებას, რომელსაც აქვს მოლოდინი, რომ იგი მართლსაწინააღმდეგო დაუფლებისგან დაცულია.

14. იმისათვის რათა პირი სწრაფი ჩარიცხვის აპარატში არსებულ ქონებას ფარულად დაეუფლოს უნდა გააჩნდეს აპარატის გასაღები, ან უნდა გამოიყენოს სპეციალური იარაღი, მაგ. ძალაყინი, ე.წ „ლომი“. სხვა შემთხვევებში პირისათვის აპარატიდან მატერიალური ფასეულობის დაუფლება შეუძლებელია. შესაბამისად, მიუხედავად იმისა, რომ სწრაფი ჩარიცხვის აპარატი მოძრავი ნივთია,

მისი ტექნიკური მდგომარეობა პირს არ აძლევს საშუალებას, ყოველგვარი წინააღმდეგობის გარეშე დაეუფლოს მასში არსებულ მატერიალურ ფასეულობას. თავის მხრივ, რაც უფრო მეტ დაბრკოლებას გადალახავს პირი, მით უფრო საშიშ ხასიათს იძენს მისი ქმედება. მაგალითად, ჩანთიდან ძირთასი სამკაულის ფარულად ამოდების დროს პირი უგულებელყოფს დადგენილ ნორმას და ლახავს დაზარალებულის საკუთრების უფლებას, ხოლო ე.ნ „ლომით“ ან სხვა მსგავსი იარაღის გამოყენებით აპარატიდან ნივთის დაუფლებით პირი არა მარტო ლახავს საკუთრების უფლებას, არამედ გამოხატავს მზადყოფნას, გადალახოს ის დაბრკოლებაც, რომელიც ნივთის დაუფლებისათვის არის აუცილებელი. აქედან გამომდინარე, გაუმართლებელია სწრაფი ჩარიცხვის აპარატიდან თანხის დაუფლების (ან დაუფლების მცდელობის) შემთხვევის ქურდობის ტიპურ (მაგ., ჩანთიდან ნივთის ამოდება) შემთხვევასთან გაიგივება და შესაბამისად, ორივე ქმედების ჩამდენი პირის – ერთი და იმავე ნაწილით დასჯა.

15. ამდენად, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მატერიალური ფასეულობა გარეშე პირთაგან შესაძლოა დაცული იყოს როგორც სწრაფი ჩარიცხვის აპარატით, ისე უძრავი ნივთით (მაგ., ჯიხური). ორივე მათგანისათვის საერთო გარემოებას წარმოადგენს ის, რომ პირს, შესაძლებლობა არ აქვს დამატებით „ძალისხმევის“ გარეშე, იმავე პირობებში დაეუფლოს ნივთს, როგორც ამას, მაგალითად, ჯიბიდან ნივთის ფარულად დაუფლების შემთხვევაში გააკეთებდა.

16. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ იმ სისხლის სამართლის საქმებზე, რომლებზეც გამოძიება დაწყებული და პირი გასამართლებული იყო საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, თბილისის სააპელაციო სასამართლის გადაწყვეტილებები საკასაციო სასამართლომ ძალაში დატოვა (მაგალითისათვის იხ. №464აპ-17 და №478აპ-17). ამ საქმებში მსჯავრდებულები თანხას სწორედ სწრაფი ჩარიცხვის აპარატიდან ეუფლებოდნენ.

17. აღიშულიდან გამომდინარე, ნ. გ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ქურდობის მაკვალიფიცირებელი გარემოების (სხვა საცავში უკანონოდ შეღწევის მცდელობის) ჩადენა საკასაციო პალატას დადგენილად მიაჩნია.

18. რაც შეეხება სასჯელის ზომას, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე და 53-ე მუხლების შინაარსს, ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულის პირვენებასა და სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო გარემოებებს. საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო პალატის მსჯელობას, რომ ამ შემთხვევაში, მართალია, სა-

ხეზეა რეციდივი, მაგრამ საქართველოს სსკ-ის 58-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ნ. გ-ის ნასამართლობა არის მისი ქმედების მაკვალიფიცირებელი ნიშანი, რის გამოც სსკ-ის 58-ე მუხლის პირველი ნაწილით ხელმძღვანელობის ვალდებულება ამ შემთხვევაში არ არსებობს.

19. პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებასაც, რომ დანაშაულებრივი ქმედება აღიკვეთა მცდელობის სტადიაზე. „თ-ი ფ-ს“ სერვისმენეჯერმა ი. მ-მა მოწმედ დაკითხვის დროს განმარტა, რომ დათვალიერების შემდეგ მათ გახსნეს ტერმინალი, რათა გადაემოწმებინათ, წალებული იყო თუ არა თანხა. გადამოწმების შედეგად აღმოჩნდა, რომ ტერმინალის კასეტებიდან თანხა წალებული არ იყო.

20. ამდენად, საკასაციო პალატა პროკურორის მითითებას არა-სამართლიანი სასჯელის თაობაზე არ ეთანხმება და მიაჩნია, რომ ბრალად შერაცხული ქმედების სასჯელის ზომის მინიმუმის გამოყენებით ნ. გ-ის მიმართ სასჯელის მიზნების მიღწევა უზრუნველყოფილი იქნება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ბ დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ნ. გ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თელავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნატო ბურთიკაშვილის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 2 თებერვლის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

4. ნ. გ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯოს თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით;

5. ნ. გ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 15 დეკემბრიდან;

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 2 თებერვლის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ყაჩაღობა

განახენი საქართველოს სახელით

№170აპ-18

31 ივლისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაში სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
- ნ. გვენეტაძე,
- პ. სილაგაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ გ. შ-ის ინ-
ტერესების დამცველის, ადვოკატ ე. ს-ის საკასაციო საჩივარი თბი-
ლისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატის 2018 წლის 31 იანვრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2017 წლის 1 აგვისტოს განაჩენით გ. შ., – ნასა-
მართლევი, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-
ქტით – თავისუფლების აღკვეთა 12 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნ-
ქტით – თავისუფლების აღკვეთა – 7 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფ-
რო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ
გ. შ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით მიესაჯა თავისუფლების აღ-
კვეთა – 12 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად,
გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 27 მაისის განაჩენით დანიშნული პი-
რობითი მსჯავრი და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწი-
ლის თანახმად, თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 1
აგვისტოს განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა – 12 წლით თავისუფ-
ლების აღკვეთამ – შთანთქა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯე-
ლის მოუხდები ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით და სა-
ბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით გ. შ-ს მიესაჯა თავისუფლე-
ბის აღკვეთა – 12 წლით, რომლის მოხდის ათვლა დაეწყო ფაქტობ-

რივი დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 4 ნოემბრიდან.

გ. შ-ის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული – პატიმრობა გაუქმდა.

2. პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 6 თებერვლის განაჩენით გ. შ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, სსკ-ის 177-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და სსკ-ის 19.177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილისა და სსკ-ის 88-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით მიერაჯა – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით, რაც სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების შესაბამისად, ჩაეთვალა პირობითად და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა – 5 წელი; მასვე საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 3000 ლარი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 27 მაისის განაჩენით გ. შ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით, სსკ-ის 178-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებითა და სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (ორი ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილისა და სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2, მე-5 ნაწილების შესაბამისად, საბოლოოდ, დანაშაულთა და განაჩენთა ერთობლიობით მიერაჯა – თავისუფლების აღკვეთა 9 წლით, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, სასჯელის ნაწილი – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა – განესაზღვრა სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი ნაწილი – 3 წელი, სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების შესაბამისად ჩაეთვალა პირობითად და გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა – 3 წელი;

მიუხედავად ამისა, 2016 წლის 4 ნოემბერს, დღის საათებში, პის გამზირის №5-ში მდებარე შპს „ა-დან“ გ. შ. მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ფარულად დაეუფლა აღნიშნული მაღაზიის კუთვნილ – 40 ლარად ღირებულ სპორტულ შარვალს;

გ. შ. 2016 წლის 3 ნოემბერს, ღამის საათებში, თ-ში, – მ/რ-ის, ...-ე კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე, თანხის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, სიცოცხლისათვის და ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობის გამოყენების მუქარით, ცივი იარაღით

შეიგრადებული, თავს დაესხა მ. ქ-ას და დაეუფლა მის კუთვნილ, 20 ლარად ლირებულ საფულეესა და თანხას – 10 ლარს.

3. განაჩენი საპელაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ. აპე-ლანტებმა ითხოვეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 1 აგვისტოს განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 31 იანვრის განაჩენით თბილისის სა-ქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიე-ბო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგი-ის 2017 წლის 1 აგვისტოს განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კავალერი – მსჯავრდებულ გ. შ-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ე. ს. ითხოვს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სის-ხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდო-მისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 1 აგვისტოს გა-ნაჩენის გაუქმებასა და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას. დაცვის მხარის მითითებით, გ. შ-ის პირველი ჩვენება ცემისა და ფიზიკური ზემოქმედების შედეგად არის მიღებული; ამოცნობა კანონის დარღვევით ჩატარდა, ვინაიდან მ. ქ-ას გ. შ. ორ, განსხვავებულ მამაკაცთა ერთად წარუდგინეს; გ. შ-ეს, დაკავე-ბის ოქმის თანახმად, გააჩნდა დაზიანებები, რაც მას განასხვავებ-და სხვა პირებისგან.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობის გარეშე განიხი-ლა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა სა-ჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩინა, რომ მსჯავრდებულ გ. შ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ე. ს-ის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა სრულად ეთანხმება საპელაციო სასამარ-თლოს იმ ნაწილში, რომ საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერ-თობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს გ. შ-ის მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ქმედების ჩა-დენას, კერძოდ:

3. დაზარალებულ მ. ქ-ას ჩვენებით დასტურდება, რომ 2016 წლის 3 ნოემბერს მამაკაცი, რომელმაც მას ყელზე დანა მიადო და მუქარის ტონით ფულისა და ოქროს გადაცემა მოითხოვა, ნამდვი-ლად გ. შ. იყო. ვინაიდან მუქარა დაზარალებულმა რეალურად აღიქ-

ვა, იგი იძულებული გახდა, თავდამსხმელისათვის ოც ლარად ღირებული, კუთვნილი საფულე გადაეცა. დაზარალებულის განმარტებით, საფულეში მოთავსებული იყო: 10-ლარიანი კუპიურა, სხვა-დასხვა სახის ბარათი და მშობლების ფოტოსურათები, რომელთა-განაც ერთ-ერთს ჰქონდა წარწერა – „მიყვარხარ დე“.

4. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მ. ქ-ას ჩვენება დასტურდება გამოძიების სტადიაზე დაზარალებულის მიერ გ. შ-ის ამოცნობის ოქმითა და საქმეში წარმოდგენილი სხვა მტკიცებულებებით. მოწმეების – რ. მ-ის, შ. ხ-ის, კ. ყ-სა, ექსპერტ თ. ა-ის ჩვენებებითა და 2016 წლის 5 ნოემბრის საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმის თანახმად, გ. შ-ემ თვითონ მიუთითა როგორც ადგილზე – მ/რ-ის, ...-ე და ...-ე კორპუსებს შორის), სადაც მან ყაჩაღობა ჩაიდინა, ისე ...-ე კორპუსის მიმდებარედ მდგარ ნაგვის ორ ურნაზე, სადაც დაუფლებული ნივთები გადაყარა. ურნების დათვალიერებისას ამოიღეს ფოტოსურათები, რომელთაგანაც ერთ-ერთს ჰქონდა წარწერა – „მიყვარხარ დე.“

5. აღსანიშნავია, რომ საგამოძიებო ექსპერიმენტში მონაწილეობაზე თანხმობის შესახებ ოქმისა და საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმს ხელს აწერს თავად გ. შ.; ოქმზე შენიშვნა ან შესწორება გამოთქმული არ ყოფილა.

6. გ. შ-ის მიერ ყაჩაღობის ჩადენის ფაქტს აგრეთვე ადასტურებს შპს „ჯ-ის“ გაცემული წერილი, ამონანერი და მოწმე მ. კ-ის ჩვენება, კერძოდ, მოწმემ განმარტა, რომ 2016 წლის 3 ნოემბერს, მ. ქ-ას დაყაჩაღების დროს, ბრალდებულ გ. შ-ეს თან ჰქონდა „სამსუნგის ფირმის“ მობილური ტელეფონი, რომელშიც მოთავსებული იყო „ჯ-ის“ ქსელში ჩართული სიმბარათი ნომრით ...; ხოლო შპს „ჯ-ის“ მიერ გაცემული წერილისა და ამონანერის თანახმად, დანაშაულის ჩადენის დროს, მობილური ტელეფონი, რომელშიც გააქტიურებული იყო ნომერი – ... (რითაც სარგებლობდა და გადაადგილდებოდა გ. შ.), 2016 წლის 3 ნოემბრის 20:00 საათიდან – 21:00 საათამდე დროის მონაკვეთში, დაფიქსირდა იმ მომსახურე ანძების არეალში, რომელიც განთავსებული იყო დანაშაულის ჩადენის ტერიტორიაზე, კერძოდ, – მ/რ-ში.

7. ამდენად, ვინაიდან დაზარალებულ მ. ქ-ას ჩვენების საეჭვოდ მიჩნევის საფუძველი არ არსებობს და იგი საქმეში წარმოდგენილი სხვა უტყუარი მტკიცებულებებით არის გამყარებული, საკასაციო პალატას დადგენილად მიაჩნია გ. შ-ის მიერ სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენა.

8. რაც შეეხება საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებას, საკასაციო პალა-

ტას მიაჩნია, რომ დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი ამ ნაწილში უნდა დაემაყოფილდეს და გ. შ. უნდა გამართლდეს, ვინაიდან სააპელაციო სასამართლოს მიერ ქურდობის ჩადენის დამადასტურებელ მტკიცებულებებად მითითებული: დაზარალებულ გ. კ-ის, დ. ტ-სა და შ. ხ-ის ჩვენებები, ნივთიერი მტკიცებულების გახსნისა და დათვალიერების ოქმი, შიდა და გარე სათვალთვალო ვიდეოკამერების ჩანაწერები უტყუარად ვერ ადასტურებს ქმედების ობიექტური და სუბიექტური შემადგენლობის არსებობის ფაქტს, კერძოდ:

9. მოწმე დ. ტ-ს ჩვენებით, გ. შ-ის პირადი ჩხრეკას დროს მისი ყურადღება მიიქცია შარვლის ქვეშ ჩაცმულმა მეორე შარვალმა, რომელსაც ეკეთა იარღიყები. მათ ამოილეს აღნიშნული შარვალი; როგორც შემდგომ მიღებული ოპერატული ინფორმაციით გაირკვა, ეს სპორტული შარვალი გ. შ-ეს მოპარული ჰქონდა მაღაზია „ა-დან.“ მაღაზის დირექტორის ნერილით კი, დასტურდება, რომ შარვალი წაღებული იყო მათი მაღაზიდან.

10. შპს „ა-ის“ დირექტორის, დაზარალებულ გ. კ-ს ჩვენებით, მათ მაღაზიაში კონსულტანტად მუშაობს გ. შ-ს დედა – თ. კ. მოწმემ სამართალდამცავი ორგანოებიდან მიღებული წერილის საფუძველზე აღნერა მაღაზიაში არსებული „ნაიკის“ ფირმის სპორტული შარვლები, რითაც დადგინდა, რომ დანაკლისი იყო სწორედ იმ სპირტული შარვლის ერთეულზე, რაც გამომძიებელს მითითებული ჰქონდა წერილში. შარვლის საბაზო ღირებულება შეადგენდა 40 ლარს. დაზარალებულის განმარტებით, სამსახურში დამკვიდრებული პრაქტიკიდან გამომდინარე, ვინაიდან გ. შ-ის დედას გაყიდვაში ჰქონდა საუკეთესო მაჩვენებელი, მას უფლება ჰქონდა, იმ თვეს (როდესაც მაღაზიაში დანაკლისი აღმოჩნდა), თავისი სურვილისამებრ, მაღაზიდან აეღო ნებისმიერი ნივთი 50 ლარის ფარგლებში, თუმცა ეს სათანადოდ უნდა დაფიქსირებულიყო ან უნდა მონიშნულიყო ჩანაწერების წიგნში. მოწმის აზრით, უშუალოდ დირექტორისათვის ამის თაობაზე ინფორმაციის მიწოდების ვალდებულება თ. კ-ს არ ჰქონდა.

გ. კ-ის განმარტებით, თ. კ-ს გ. შ-ის მიერ შარვლის აღება არ დაუფიქსირებია, რაც გახდა მიზეზი მისი დანაკლისში აღმოჩნდა. მისივე განმარტებით, 40 ლარი არ წარმოადგენს მაღაზიისთვის მნიშვნელოვან მატერიალურ ზარალს. ამასთან, მას ბრალდებულ გ. შ-ის მიმართ არანაირი პრეტენზია არ გააჩნია და არც ის იცის, მოიპარა თუ არა მან მისი მაღაზიდან რაიმე.

11. მოწმე თ. კ-ის ჩვენებით, 2016 წლის სექტემბრიდან მუშაობს პ-ის ქუჩის №...-ში მდებარე მაღაზია „ა-ში“ კონსულტანტის პოზიციაზე. მაღაზიაში კარგი გაყიდვებიდან გამომდინარე, დირექ-

ტორმა გ. კ-ემ დართო ნეპა, საჩუქრის სახით, 50 ლარის ფარგლებში აელო ნებისმიერი ნივთი თავისთვის ან ოჯახის წევრისთვის. 2016 წლის 3 ნოემბერს ტელეფონით აცნობა შვილს აღნიშნულის თაობაზე და სთხოვა მასთან სამსახურში მისვლა. მეორე დღეს გ. მართლაც მივიდა მაღაზიაში, შეარჩია 40 ლარად ღირებული სპორტული შარვალი და ჩაიცვა ჯინსის შარვლის ქვეშ, ვინაიდან გაეკეთებული ჰქონდა „ფიმოზის“ ოპერაცია, საკმაოდ ციონდა და ჯინსის შარვლით მოძრაობა უღიზიანებდა ნაოპერაციებ ადგილს. რადგან მოწმე დაკავებული იყო კლიენტებთან მომსახურებით, ამასთან, მაღაზიაში იყო ბევრი ხალხი, შარვლის გატანა კი უნდა დაეფიქტირებინა სხვა თანამშრომელს, რომელიც იჯდა სალაროსთან, გ-ის სთხოვა შარვლისთვის არ მოეხსნა იარლიყი და მოგვიანებით მიბრუნებულიყო მაღაზიაში დასაფიქსირებლად, თუმცა მან უკან მიბრუნება ვერ შეძლო, ვინაიდან დაკავეს პოლიციის თანამშრომელებმა. თვითონ კი, ამ ამშის გაგების შემდეგ, საერთოდ გადაავრცყდა შარვლის შესაბამისი წესით გატარება. ის ჰქონიდულად, ხან შვილს ეხმარებოდა შარვლის არჩევაში, რომელსაც გასახდელში შეტანილი ჰქონდა რამდენიმე შარვალი, ხან კლიენტებს ემსახურებოდა.

მოწმის განმარტებით, იგი მაღაზია „ა-ში“ მუშაობს დღემდე და მაღაზიის ხელმძღვანელობას გ-ის მიერ წაღებული შარვლის ანაზღაურება მისთვის არ მოუთხოვა.

12. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილი მტკიცებულებებიდან და საქმის ფაქტობრივი გარემოებებიდან გამომდინარე, უნდა დადგინდეს, ჰქონდა თუ არა გ. შ-ეს მაღაზია „ა-დან“ შარვლის აღების ნებართვა და იცოდა თუ არა მან აღნიშნული ნებართვის თაობაზე.

13. ქმედების ქურდობად დაკვალიფიცირებისათის სავალდებულოა, პირი სხვის ნივთს დაეუფლოს. ამასთან, ნივთის სხვის საკუთრებაში არსებობის ფაქტი უტყუარად უნდა იყოს დადასტურებული და იგი არ უნდა ტრვებდეს კითხვებს. მოცემულ შემთხვევაში დაზარალებულ გ. კ-სა და მსჯავრდებულის დედის – თ. კ-ის ჩვენებები სრულად შეესაბამება ერთმანეთს. დასტურდება, რომ მაღაზია „ა-მა“ თავის თანამშრომელს – თ. კ-ეს უფლება მისცა, თავისი სურვილისამებრ, მაღაზიიდან აელო ნებისმიერი ნივთი 50 ლარის ფარგლებში. ამდენად, დამსაქმებელი (მაღაზია „ა-ი“) გამოხატავდა მზადყოფნას, რომ იმ შემთხვევაში, თუ დასაქმებული (გ. შ-ის დედა) საჩუქრის მიღებას გადაწყვეტდა, მაღაზიის საკუთრებაში არსებული ნივთებიდან 50 ლარის ღირებულების ნივთი (ან ნივთები) გადავიდოდა თ. კ-ის საკუთრებაში (როგორც საჩუქრის სახით მიღებული). საჩუქრის ოჯახის წევრის მიერ შერჩევა აკრძალული არ იყო. საქმის მასალების თანახმად, გ. შ-ემ სწორედ დირექტორის

მიერ მითითებულ თვეში (ნოემბერი) წებადართული ღირებულების (50 ლარის) ფარგლებში შეარჩია საჩუქარი. ამდენად, საჩუქრის მიღების ვადა და მისი ღირებულება შეესაბამება დადგენილ პირობებს. აღსანიშნავია, რომ როგორც დაზარალებულმა გ. კ-ემ მოწმედ დაკითხვის დროს განაცხადა, მას ბრალდებულთან არანაირი პრეტენზია არ გააჩნია და არც ის იცის, მოიპარა თუ არა გ-მ მისი მაღაზიიდან რაიმე. თ. კ-ს ჩვენების თანახმად კი, მაღაზიის ხელმძღვანელობას გ-ის მიერ წალებული შარვლის ანაზღაურება მის-თვის არ მოუთხოვია. აღნიშნული ფაქტები, ადასტურებს იმ გარემოებას, რომ მაღაზია „ა-მა“ 40 ლარად ღირებული სპორტული შარვალი მიიჩნია სწორედ იმ საჩუქრად, რომლის შერჩევის უფლებაც თ. კ-ეს გააჩნდა.

14. სააპელაციო სასამართლო გადაწყვეტილებაში მიუთითებს, რომ ვიდეოჩანაწერის თანახმად, თ. კ. რამდენჯერმე მიდის ოპერატორის დახლთან, რა დროსაც ჩანაწერში სხვა პირები არ ფიქ-სირდებიან; თ. კ-ემ ნივთის აღების შესახებ უურნალში აღნიშვნა არ გააკეთა; ამასთან, ვინაიდნა იმ დღეს მაღაზიაში ღირებულორი იმყოფებოდა, თ. კ-ეს შეეძლო ნივთის აღების თაობაზე საქმის კურ-სში ჩაეყენებინა იგი. საკასაციო პალატა უთითებს, რომ როგორც გ. კ-ემ მოწმედ დაკითხვის დროს განმარტა, თ. კ-ეს უშუალოდ დი-რექტორის ინფორმირების ვალდებულება არ ჰქონდა. საქმის მასა-ლებით არ დასტურდება, რომ თ. კ-ეს ნივთის აღებამდე – წინმსწრე-ბად ჰქონდა ვალდებულება, ნივთი უურნალში აღერიცხა. მსჯავ-რდებულის დედის ჩვენებით დგინდება, რომ მან გ-ის სთხოვა შარ-ვლისთვის არ მოეხსნა იარლიყი, რათა მოგვიანებით მიბრუნებუ-ლიყო მაღაზიაში მისი დაფიქსირების მიზნით, თუმცა გ-იმ უკანა მიბ-რუნება ვერ შეძლო, ვინაიდან დააკავეს პოლიციის თანამშრომლებ-მა. დააკავებისა და პირადი ჩხრეკის ოქმის თანახმად, გ. შ-სგან ამო-ლებულ შარვალზე იარლიყის არსებობის ფაქტი უტყუარად არის დადასტურებული. თუ ნივთის ფარულად დაუფლების განზრახვა გ. შ-ეს ნამდვილად ჰქონდა და იგი მაღაზიაში მიბრუნებას არ აპი-რებდა, გაუგებარია თუ რა მიზეზით არ დაფარა კვალი და ჩატულ შარვალზე დატოვა ეჭვის გაჩენის საფუძველი – იარლიყი. რაც შე-ეხება ჯინსის შარვლის მიგნით სპორტული შარვლის ჩაცმის ფაქტს, როგორც მსჯავრდებულის დედამ განმარტა, გ-ის გაკეთებული ჰქონდა „ფამოზის“ ოპერაცია, საკმაოდ ციოდა (იყო ნოემბერი) და ჯინსის შარვლით მოძრაობა უდიზიანებდა ნაოპერაციებ ადგილს.

15. ამასთან, მაღაზია „ა-ის“ 2016 წლის 4 ნოემბრის შიდა და გა-რე სათვალთვალო ვიდეოკამერების ჩანაწერზე (მეორე დისკის ერთ-ერთ ვიდეოფაილზე, სადაც მითითებულია დრო – 2016 წლის 11 ნოემბერი) დაფიქსირებულია, რომ როდესაც გ. შ. ორ შარვალს

ზედვე იზომავს მასთან მიღის დედა, თ. კ. და რაღაცას ესაუბრება, ხოლო შემდეგ იგი გადის სხვა სექციაში. ვიდეომასალით დადასტურებულია, რომ გ. შ. გასასინჯო ოთახში შედის სამი შარვლით, ხოლო საკიდზე აპრუნებს ორს. ამის შემდეგ გ. შ-ეს კიდევ შეაქვს ტან-საცმელი გასასინჯო ოთახში, მაგრამ გამოსვლისას უკანვე აპრუნებს მათ. აქედან გამომდინარე, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ გ. შ-ეს გასასინჯო ოთახში ხელს არაფერი უშლიდა, დაუფლებოდა სხვა, მის მიერ შერჩეულ ნივთებსაც. რამდენიმე ნივთის აღების შემთხვევაში მათი ლირებულება, დიდი ალბათობით, გადააჭარბებდა 50 ლარს, თუმცა, ვიდეოჩანანერის თანახმად, გ. შ. ყველა ნივთს აპრუნებს უკან, გარდა ერთი შარვლისა, რომლის ლირებულება იყო 40 ლარი (ნებადართული ოდენობის ფარგლებში). ის, რომ გ. შ-ემ ნამდვილად იცოდა შარვლის ლირებულება, დასტურდება ნივთიერი მტკიცებულების გახსნისა და დათვალიერების ოქმით, რომლის თანახმადაც, გ. შ-ის პირადი ჩხრეკის დროს ამოღებული სპორტული შარვლის იარლიყზე არსებულ სტიკერზე მითითებულია ფასი – 40 ლარი.

16. შესაბამისად, წარმოდგენილი საქმის მასალებიდან გამომდინარე, გ. შ-ეს, როგორც თ. კ-ის შვილს, მაღაზია „ა-დან“ შარვლის აღების ნებართვა ჰქონდა ხოლო ის, რომ აღნიშნული ნებართვის თაობაზე მას ინფორმაცია ჰქონდა დასტურდება თ. კ-ის ჩვენებით, მაღაზია „ა-ის“ ვიდეოჩანანერით (რამდენიმე ალებული ნივთიდან აპრუნებს ყველას და ირჩევს მხოლოდ ერთ, 40-ლარიან შარვალს) და დედის თხოვნის შესაბამისად, სპორტულ შარვალზე იარლიყის დატოვების ფაქტით.

17. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მოწმეების – დ. ტ-სა (გამომძიებელი, რომელმაც გ. შ-ეს პირადი ჩხრეკა ჩაუტარა) და შ. ხ-ის (გამომძიებელი, რომელმაც პირადი კონტაქტით მიიღო ინფორმაცია გ. შ-ის მიერ ქურდობის ფაქტზე) ირიბი ჩვენებების გარდა, სხვა მტკიცებულებები, რომლებიც უტყუარად დაადასტურებდა გ. შ-ის მიერ სპორტული შარვლის მოპარვის განზრახვას, საქმის მასალებში არ მოიპოვება. შესაბამისად, ქმედების სუბიექტური შემადგენლობა გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დადასტურებული არ არის.

18. ამდენად, გ. შ-ის მიერ ქურდობის ჩადენა საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებიდან არ გამომდინარეობს, რის გამოც იგი ამ ნაწილში უნდა გამართლდეს.

19. რაც შეეხება მსჯავრდებულისათვის განსაზღვრულ სასჯელს, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლით გათვალისწინებულ სასჯელის მიზნებს და ამავე კოდექსის 53-ე მუხლით განსაზ-

ღვრულ მსჯავრდებულის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამდიმებელ გარემოებებს, აგრეთვე – საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილისა და ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის მოთხოვნებს და მიაჩნია, რომ გ. შ-სთვის დანიშნული სასჯელი სამართლიანია.

20. პალატა განმარტავს, რომ განაჩენთა ერთობლიობის დროს სასჯელის სამართლიანობა ფასდება როგორც ბოლო განაჩენით, ისე შეკრებისა თუ შთანთქმის პრინციპის გამოყენებით დანიშნული სასჯელის პროპორციულობიდან გამომდინარე. მოცემულ შემთხვევაში, მართალია, გ. შ. სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით ნარდგენილ ბრალდებაში გამართლდა, მაგრამ მას სააპელაციო სასამართლომ სასჯელი დაუზიშნა საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, კერძოდ, სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი – სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი. შესაბამისად, ამ შემთხვევაში საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებას, რომ გ. შ. ნარცულში ნასამართლევია ანალოგიური სახის, საკუთრების წინააღმდეგ მიმართული დანაშაულის ჩადენისათვის და ამასთან მას ჩადენილი აქვს ძალადობრივი ხასიათის ქმედება, რომელიც საზოგადოებისათვის მომეტებული საფრთხის შემცველია.

21. ამდენად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ გ. შ-ის მიმართ განაჩენთა ერთობლიობით, საბოლოოდ დანიშნული სასჯელი სრულად შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დადგინდება:

1. მსჯავრდებულ გ. შ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ე. ს-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 31 იანვრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. გ. შ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით ნარ-

დგენილ ბრალდებაში;

4. გ. შ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით და მიესაჯოს – 12 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

5. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდეს გ. შ-ის მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 27 მაისის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ამ განაჩენით დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა – 12 წლით თავისუფლების აღკვეთამ, შთანთქას წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი თავისუფლების აღკვეთა – 3 წლით და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით გ. შ-ს, მიესაჯოს – თავისუფლების აღკვეთა 12 წლით;

6. გ. შ-ეს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს მისი ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2016 წლის 4 ნოემბრიდან.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 31 იანვრის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თაღლითობა

განახენი საქართველოს სახელით

№538აპ-17

22 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვერეტაძე,
პ. სილაგაძე

განიხილა ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გ.
რამიშვილისა და მსჯავრდებულ შ. კ-ისა და მისი ინტერესების დამ-
ცველის, ადვოკატ მ. ნ-ის საკასაციო საჩივრები ქუთაისის სააპე-
ლაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017
წლის 6 ივლისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, შ. კ-ს, ბრალი
დაედო თაღლითობაში, ე.ი. მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების
მიზნით სხვისი ნივთის დაუფლებაში იმის მიერ, ვინც ორჯერ ან
მეტჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდე-
გო მისაკუთრებისათვის, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია;

თაღლითობის მცდელობაში, ე.ი. მართლსაწინააღმდეგო მისა-
კუთრების მიზნით სხვისი ნივთის დაუფლების მცდელობაში იმის
მიერ, ვინც ორჯერ ან მეტჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი ნივთის
მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის.

აღნიშნული დანაშაულებრივი ქმედებები გამოიხატა შემდეგ-
ში:

2016 წლის 15 ივლისს, დაახლოებით 16.30 საათზე, ქალაქ ბ-ში,
გ-ის ქუჩის №-ში მდებარე შპს „ა-ის“ ოფისში, სხვისი ნივთის მარ-
თლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის ორჯერ ან მეტჯერ ნასა-
მართლევმა შ. კ-მა შპს „ა-ის“ მოლარე-ოპერატორ მ. კ-ეს მობილუ-
რი ტელეფონის აქსესუარების შეძენის მიზნით, წარუდგინა 200-
ლარიანი კუპიურა, რომელიც რეალურად მისთვის არ გადაუცია და
მოტყუებით, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, დაე-
უფლა 38 ლარის ლირებულების მობილური ტელეფონის აქსესუა-
რებსა და 162 ლარს, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია;

2016 წლის 27 ივლისს, დაახლოებით 17.00 საათზე, ქალაქ ბ-ში,

გ-ის ქუჩის №-ში მდებარე შპს „ა-ის“ ოფისში, სხვისი ნივთის მართლაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის ორჯერ ნასამართლებრივმა შ. კ-მა შპს „ა-ის“ მენეჯერ მ. კ-ეს მობილური ტელეფონის აქსესუარების შეძენის მიზნით, ნარუდგინა 100-ლარიანი კუპიურა, რომელიც რეალურად მისთვის არ გადაუცია და მოტყუებით, მართლაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ცდილობდა დაუფლებოდა 18 ლარის ლირებულების მობილური ტელეფონის აქსესუარებსა და 82 ლარს, მაგრამ დანაშაული ბოლომდე ვერ მიიყვანა.

2. ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 20 აპრილის განაჩენით შ. კ-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 19,180-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით ნარდგენილ ბრალდებაში. მის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით ნარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფირდა საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებზე. შ. კ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით და სასჯელის სახით განესაზღვრა ჯარიმა – 5000 ლარი. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, გაუქმდა ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 21 ნოემბრის განაჩენით შ. კ-ის მიმართ დანიშნული პირობითი შსჯავრი – 4 წელი და 6 თვე. სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ახალი განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელიდან თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, შ. კ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით და ჯარიმა – 5000 ლარი. შსჯავრდებულს სასჯელის მოხდა აეთვალა დაკავების დღიდან – 2016 წლის 16 აგვისტოდან.

3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ივლისის განაჩენით ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 20 აპრილის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 ივლისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს როგორც ბრალდების, ისე – დაცვის მხარეებმა.

4.1. ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორი გ. რამიშვილი წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენში ცვლილების შეტანას როგორც კვალიფიკაციის, ისე – სასჯელის ნაწილში, ეკრძოდ: შ. კ-ის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით, ასევე საქართველოს სსკ-ის 19,180-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვე-

პუნქტით და სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, ვინაიდან სახეზეა დანაშაულთა და განაჩენთა ერთობლიობა, მსჯავრდებულს უნდა განესაზღვროს მუხლების სანქციით გათვალისწინებული მაქსიმალური სასჯელები, რომლებიც უნდა შეიკრიბოს მთლიანად, შემდეგ მოტივებზე მითითებით:

სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია შ. კ-ის მიერ თაღლითობის ერთი ეპიზოდის (2016 წლის 15 ივნისის) ჩადენა, თუმცა არ ჩათვალია, რომ შ. კ-ი იყო ორჯერ ნასამართლევი სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის. ბრალდების მხარემ წარადგინა ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2010 წლის 25 თებერვლისა და ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 21 ნოემბრის განაჩენები, ასევე – სასამართლოს 2013 წლის 4 მარტის განჩინება ამნისტიის კანონის გამოყენების შესახებ, რომელთა მიხედვითაც, შ. კ-ი მსჯავრდებულია საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 180-ე მუხლით, რითაც უტყუარად დგინდება, რომ შ. კ-ი ორჯერაა ნასამართლევი საკუთრების წინააღმდეგ მიმართული დანაშაულის ჩადენისათვის და ახალი დანაშაულის ჩადენის დროისთვის მის მიმართ არცერთი განაჩენით არ იყო ნასამართლობა გაქარწყლებული.

გარდა ზემოაღნიშულისა, სასამართლომ შ. კ-ი უდანაშაულოდ ცნო საქართველოს სსკ-ის 19, 180-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში მაშინ, როცა მის მიმართ წარდგენილი ბრალდება სრულად არის დადასტურებული სისხლის სამართლის საქმის არსებითი განხილვის დროს გამოკვლეულ მტკიცებულებათა ერთობლიობით.

ბრალდების მხარეს განაჩენი უსამართლოდ და უკანონოდ მიაჩნია სასჯელის ნაწილშიც. სასამართლომ არ გაითვალისწინა მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი დანაშაულის ხსიათი და მისი პიროვნება; სასჯელის დანიშვნისას დაირღვა საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნები, რის გამოც კონკრეტულ შემთხვევაში ვერ იქნება მიღწეული სასჯელის მიზნები – სამართლიანობას აღდგენა და ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება ან/და დამნაშავის რესოციალიზაცია, პირიქით, შ. კ-ის მიმართ დანიშნული სასჯელი არის ნამახალისებელი.

4.2. მსჯავრდებული შ. კ-ი და მისი ადვოკატი წარმოდგენილი საჩივრებით ითხოვენ განაჩენის გაუქმებას გამამტყუნებელ ნაწილში და შ. კ-ის უდანაშაულოდ ცნობას სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალდებაშიც, შემდეგ გარემოებათა გამო:

გასაჩივრებული განაჩენი გამამტყუნებელ ნაწილში უკანონი და დაუსაბუთებელია; საქმეში წარმოდგენილი ჰაბიტოსკოპიური ექ-

სპერტიზის დასკვნის თანახმად, ექსპერტიზაზე წარდგენილი ვი-დეოჩანაწერები, მათი ხარისხის, რეზოლუციისა და რაკურსის გამო, არ არის ვარგისი პირის საიდენტიფიკაციო კვლევისათვის, შესაბამისად, ვერ დადგინდა, ვიდეოფირზე ასახული პირი არის თუ არა შ. კ-ი; სასამართლომ არ უნდა გაიზიაროს 2017 წლის 17 აგვისტოს პროცესუალური დარღვევებით ჩატარებული პირის ამოცნობის ოქმები, რადგან ამომცნობი პირები - მ. კ-ე და ა. მ-ი ასახელებდნენ ისეთ ზოგად ნიშნებს, რაც არ შეიძლება, საქმარისად ჩაითვალოს პირის იდენტიფიკაციისათვის; მოწმეები ამოცნობის ოქმებში მიუთითებენ არადამაჯერებელ ნიშნებზე, კერძოდ, მოწმემ ამოცნობის დროს განაცხადა, რომ პირის ამოცნობა შეეძლო თვალებით, მაშინ, როცა ვიდეოჩანაწერზე ასახულ, 2016 წლის 15 ივლისს „ა-ის“ მაღაზიაში მყოფ პირს ეხურა კეპიანი ქუდი და ეკეთა მუქი მზის სათვალე; მიუხედავად აღნიშნულისა, სასამართლომ გაიზიარა და განაჩენის დადგენისას მხედველობაში მიიღო ასეთი მოწმეების არადამაჯერებელი და საეჭვო ჩვენებები.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. დაცვის მხარის საკასაციო საჩივართან დაკავშირებით პალატა მიუთითებს, რომ არ იზიარებს ადვოკატის არგუმენტებს შ. კ-ის უდანაშაულობის თაობაზე (2016 წლის 15 ივლისის ეპიზოდთან მიმართებით) და მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარემ წარმოადგინა საკმარისი მტკიცებულებები შ. კ-ის ბრალეულობის გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასადასტურებლად, კერძოდ:

2. მოწმე მ. კ-ის განმარტებით, მუშაობს შპს „ა-ში“ მოლარე-ოპერატორად. 2016 წლის 15 ივლისს, დაახლოებით 16.30 საათზე, მაღაზიაში შევიდა ბრალდებული შ. კ-ი, რომელსაც ეცვა ზოლიანი მასური, ენ. „ბრიჯი“, ეკეთა სათვალე, ეხურა კეპი. მან დახლიდან აიღო და მოლარის მაგიდასთან მიიტანა „კეისი“ და „ადაპტერი“, თითოეული ეს ნივთი 19 ლარად ღირებული, რამაც კ-ის გაკვირვება გამოიწვია, რადგან ნინა დღეს მიღებული ამ ნივთების რეალური დანიშნულება მაღაზიაში მოშუშვე პერსონალისთვისაც კი უცხობი იყო, კლიენტმა კი ყოველგვარი კონსულტაციისა და შეკითხვების გარეშე შეარჩია ისინი. კლიენტი დადგა მოლარის მაგიდის გვერდით, პერსონალისათვის განკუთვნილ ადგილას, ჰკითხა 200-ლარიანი კუპიურის ხურდა თუ ექნებოდა, ამოიღო 200-ლარიანი ბანკნოტი, რომელიც დაიჭირა ხელში, რამდენჯერმე გაუწოდა და თან ეუბნებოდა, რომ სამ ლარს კიდევ დაუმატებდა და ნაცვლად კუთვნილი 162 ლარისა, 165 ლარი დაებრუნებინა ხურდად. რამდენჯერმე ფულის გამოწვდამ და ხურდის დაბრუნების თაობაზე გაბმულმა საუბარმა, როგორც ჩანს, დააბნია, ჩათვალა, რომ თანხა გადას-

ცეს, ამიტომ დაუბრუნა კლიენტს 162 ლარი. ამის შემდეგ ბრალდებულმა კიდევ რაღაც ჰქითხა დახლზე არსებულ ნივთებთან დაკავშირებით. კ-ეს პასუხის გასაცემად მოლარის ადგილის დატოვება და დარბაზში გასვლა მოუნია. კ-მა კი თავად აიღო მოლარის მავი-დიდან „შეძენილი“ ნივთები და წავიდა. საღამოს წავაჭრი თანხის გადათვლისას აღმოაჩნდა დანაკლისი. 200-ლარიანი კუპიურა, რომელიც მხოლოდ ერთ კლიენტს უნდა ჰქონდა იმ დღეს გადახდილი, არსად ჩანდა. წახეს მაღაზიაში არსებული ვიდეოკამერების ჩანაწერები, სადაც კარგად ჩანდა, რომ კლიენტს ფული არ გადაუცია მოლარისთვის. მომხდარი საკუთარ შეცდომად მიიჩნია, ამიტომ არ შეატყობინა პოლიციას.

2016 წლის 27 ივლისს, დაახლოებით 16.30 საათიდან 17.00 საათამდე დროის მონაცემთში, მაღაზიიდან გავიდა აფთიაქში. იმ მომენტში მაღაზიაში ადგილზე არ იყო ასევე პროგრამისტი შ. დ-ი. დაახლოებით ათ წუთში დაბრუნდა სამსახურში. მას და შ. დ-ს ერთდროულად მოუნიათ მისვლა, ერთად შევიდნენ მაღაზიაში. შესვლისთანავე დაინახა მამაკაცი, რომელიც 2016 წლის 15 ივლისს მისგან მოტყუებით დაეუფლა 38 ლარის ღირებულების ნივთებს და თანხას. მათ შესვლისთანავე ამ პირმა დატოვა მაღაზია, ჩაჯდა ავტომანქანაში, სას ნომრით ..., და დატოვა იქაურობა. ავტომანქანის ნომერს სპეციალურად დაკვირდა, უკარნახა ა. მ-ს, რომელმაც ლურჯ საკანცელარიო ფურცელზე ჩაიწერა. ამის შემდეგ გადაწყვიტეს, განეცხადებინათ პოლიციაში. დარწმუნებულია, რომ 2016 წლის 15 და 27 ივლისს ერთი და იგივე პირი იმყოფებოდა მათ მაღაზიაში, კარგად ასხოვს მისი ფიზიკური მონაცემები, ჩაცმულობა, საუბრის მანერა, კუთხური კილოკავი. მოგვიანებით ამოიცნო იგი პოლიციის განცოფილებაში ჩატარებული ამოცნობისას. დარწმუნებულია ამოცნობაში და კატეგორიულად მიუთითებს, რომ ბრალდებული შ. კ-ი სწორედ ეს პირია. გარდა ამოცნობისა, მონაწილეობა მიიღო მაღაზიაში არსებული ვიდეოკამერების ჩანაწერების დათვალიერებაში, ასევე – ქუთაისის სამმართველოდან გადმოგზავნილი ვიდეოჩანაწერის დათვალიერებაშიც. სრულიად დარწმუნებით აცხადებს, რომ ყველა ამ ჩანაწერზე დაფიქსირებულია ერთი და იგივე პირი – ბრალდებული შ. კ-ი.

3. დაზარალებულად ცნობილი, შპს „ა-ის“ წარმომადგენელ ა. მ-ის ჩვენების თანახმად, მუშაობს შპსს ბათუმის ფილიალში მენეჯერად. მასთან ერთად მუშაობენ მოლარე მ. კ-ე, პროგრამისტი შ. დ-ი და კიდევ რამდენიმე თანამშრომელი. 2016 წლის 27 ივლისს, დღის მეორე წახევარში, მოლარე მ. კ-ე მაღაზიიდან აფთიაქში წამლის შესაძნად გავიდა, ამიტომ სალაროსთან ადგილი თავად დაიკავა. დაახლოებით 16.30 საათზე მაღაზიაში შევიდა მამაკაცი, რო-

გორც მოგვიანებით გაირკვა, შ. კ-ი. აირჩია რამდენიმე ნივთი, შემდეგ სალაროსთან მივიდა და ჰქითხა, ჰქონდა თუ არა 100-ლარიანი კუპიურის ხურდა. ამ დროს გაახსენდა 2016 წლის 15 ივლისს მომხდარი შემთხვევა, როცა ის იმყოფებოდა სამსახურში, სადაც ასევე იმყოფებოდნენ მოლარე-ოპერატორი მ. კ-ე, ტექნიკოსი და კონსულტანტები. დაახლოებით 16.30 საათიდან 17.00 საათამდე დროის მონაკვეთში მაღაზიაში შევიდა ბრალდებული, რომლის ვინაობა იმ მომენტისთვის არ იყო ცნობილი, თუმცა როგორც გაირკვა გამოძიების ეტაპზე, არის შ. კ-ი. ის მივიდა დაახლებთან და შეარჩია საკმაოდ უცხო სახეობის ნივთები, რომლებიც მაღაზიაში ახალი მიღებული ჰქონდათ და მათი დანიშნულება კარგად არ იცოდნენ თანამშრომლებმაც კი. მიითანა ეს ნივთები სალაროსთან, მოლარე-ოპერატორ მ. კ-ესთან. მოწმის განმარტებით, თავად მოლარის გვერდით სკამზე იჯდა და კარგად ხედავდა შ. კ-ის მოქმედებას, ესმოდა მისი საუბარი მ. კ-ესთან. ნივთები, რომლის შექენაც თითქოს სურდა შ. კ-ს, 38 ლარის ღირებულების იყო, მოლარესა და შ. კ-ს შორის საუბარი მიმდინარეობდა 200-ლარიანი ბანკოტის გადაცემის შემთხვევაში დასაბრუნებელი თანხის ოდენობაზე. დაინახა, საუბრისას რამდენჯერმე როგორ გაუწოდა შ. კ-მა 200-ლარიანი კუპიურა მ. კ-ეს, საბოლოოდ გადასცა თუ არა, არ დაკვირვებია, თავადაც საქმიანობდა და ყურადღება საქმეზე გადაჰქონდა პერიოდულად, თუმცა დაინახა, როგორ დაუბრუნა მ-მა ხურდა. შემდეგ გაიგონა, რომ შ. კ-მა რაღაც გასაყიდ ნივთთან დაკავშირებით დაუსვა კითხვა მ-ს, ამიტომ ამ უკანასკნელმა დატოვა ადგილი და დახლისკენ გადაინაცვლა. ამ დროს შ. კ-ი თავად გადასწვდა მოლარის მაგიდაზე დადებულ ნივთებს და წაიღო. დღის ბოლოს აღმოაჩინეს თანხის დანაკლისი, ნახეს, რომ 200-ლარიანი კუპიურა საერთოდ არ იყო ნავაჭრ თანხაში და მიხვდნენ, რომ მოატყუეს. დაათვალიერეს მაღაზიაში დამონტაჟებული კამერების ჩანაწერები და დაინახეს, რომ შ. კ-ს საერთოდ არ მიუცია თანხა მოლარისათვის, კუპიურა ხელში ატრიალა, რამდენჯერმე გაუწოდა მ. კ-ეს, თუმცა ბოლოს ჯიბეში ჩაიდო. მიუხედავად აღნიშნულისა, არ ჩათვალეს მიზანშენონილად პოლიციისთვის შეეტყობინებინათ მომხდარის შესახებ. დაანაკლისი მ. კ-ემ აანაზღაურა, ვინაიდან ჩათვალა, რომ ეს მისი შეცდომა იყო.

მოწმის განმარტებით, ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ამიტომ უფრო მეტი სიფრთხილე გამოიჩინა და დაელოდა, როდის გადასცემდა ფულს შ. კ-ი. ამ დროს მაღაზიაში შევიდნენ მ. კ-ე და შ. დ-ი. ბრალდებულმა ალარ ისურვა ნივთების შექენა და მაღაზია დატოვა. მოწმის განმარტებით, მან და მ. კ-ემ, რომელმაც მაშინვე იცნო ეს პირი, დაინახეს, როგორ გადავიდა შ. კ-ი გზის მეორე მხა-

რეს და ჩაჯდა მომწვანო-მოლურჯო ფერის ავტომანქანაში, რომლის ნომერი ა. მ-მა ლურჯ საკანცელარიო ფურცელზე ჩაიწერა და გამოძიებას წარუდგინა. განსხვავებით 15 ივლისის ფაქტისგან, როდესაც პოლიციას არ აცნობეს მომხდარი ფაქტი, 2016 წლის 27 ივლისს გადაწყვიტეს შეეტყობინებინათ სამართალდამცავი ორგანოსთვის და ეთხოვათ რეაგირება, რადგან ერთი და იმავე პირმა უკვე ორჯერ ჩაიდინა მაღაზიის თანამშრომლების მიმართ ერთი და იგივე ქმედება. აღნიშნულის შემდეგ მონაწილეობა მიიღო სხვადასხვა საგამოძიებო მოქმედებაში, კერძოდ, მაღაზიაში დამონტაჟებული კამერების ვიდეოჩანაწერების დათვალიერებაში, ასევე – ამოცნობაში. დარწმუნებულია, რომ კამერების 15 და 17 ივლისის ჩანაწერებზე ასახულია ერთი და იგივე პირი და ის ბრალდებული შ. კ-ია.

4. მოწმე შ. დ-ის ჩვენების თანახმად, იგი მუშაობს შპს „ა-ის“ მაღაზიაში პროგრამისტად. 2016 წლის 27 ივლისს ცოტა ხნით გასული იყო მაღაზიიდან, უკან დაბრუნებისას შემთხვევით შეხვდა მოლარე მ. კ-ეს და ერთად მოუწიათ მაღაზიაში შესვლა. მათი შესვლის შემდეგ ვიდაც მამაკაცი გავიდა მაღაზიდან, მისთვის კარგად არ შეუხედავს და, შესაბამისად, ვიზუალურად როგორ გამოიყურებოდა, ვერ აღწერს. მ. კ-ემ და ა. მ-მა ერთხმად მიუთითეს, რომ სწორედ ეს მამაკაცი 2016 წლის 15 ივლისს მათი მაღაზიიდან მოტყუებით დაეუფლა გასაყიდ ნივთებს და თანხას. დაინახა, როგორ ჩაჯდა ის გზის მეორე მხარეს გაჩერებულ მანქანაში და ნავიდა. მანქანის ნომერი ჩაიწერეს.

5. 2016 წლის 17 აგვისტოს პირის ამოცნობის ოქმით დასტურდება, რომ მოწმე მ. კ-ემ ამოსაცნობად წარდგენილი სამი პირიდან, ამოიცნობრა და მობილური ტელეფონის აქსესუარები და სურდა 200-ლარიანი კუპიურით გადახდა, რომელიც რეალურად მისთვის არ გადაუცია და მოტყუებით დაეუფლა 38 ლარის ღირებულების მობილური ტელეფონის აქსესუარებსა და 162 ლარს, ხოლო 2016 წლის 27 ივლისს ეს კურსის შემთხვევის შესახებ მაღაზიაში, ესაუბრებოდა ა. მ-ს, ხოლო მ. კ-ისა და შ. დ-ის მაღაზიაში შესვლისთანავე ჩეარი ნაბიჯებით დატოვა მაღაზია.

6. პირის ამოცნობის შესახებ 2016 წლის 17 აგვისტოს ოქმით დასტურდება, რომ მოწმე ა. მ-მა ამოსაცნობად წარდგენილი სამი პირიდან, ამოიცნობრა და მობილური ტელეფონის აქსესუარები და სურდა 200-ლარიანი კუპიურით გადახდა, რომელიც რეალურად მისთვის არ გადაუცია და მოტყუებით დაეუფლა 38 ლარის ღირებულების მობილური ტელეფონის აქსესუარებსა და 162 ლარს, ხოლო 2016 წლის 27 ივლისს ეს კურსის შემთხვევის შესახებ მაღაზიაში, მოტყუებით დაეუფლა 38 ლარის ღირებუ-

ლების ნივთებს და 162 ლარს, ხოლო 2016 წლის 27 ივლისს ქ. ბ-ში, გ-ის ქუჩის №-ში მდებარე შპს „ა-ის“ მაღაზიაში, შეარჩია 18 ლარის ლირებულების ნივთები, სურდა 100-ლარიანი კუპიურით გადახდა, რომელიც რეალურად მისთვის არ გადაუცია. საბოლოოდ არც ნივთები შეუძენია, ისე დატოვა მაღაზია მ. კ-ისა და შ. დ-ის მაღაზიაში შესვლის შემდეგ.

7. ნარმოდგენილია პატარა ზომის საკანცელარიო ფურცელი, რომელზეც კალმით გაკეთებულია ჩანაწერი –

8. 2016 წლის 15 ივლისს „ა-ის“ მაღაზიის ვიდეოჩანაწერის დათვალიერების თანაბმად, ფირზე დაფიქსირებულია პირი, რომელსაც აცვია ზოლიანი მაისური, მოკლე შარვალი (ქ.წ. „ბრიჯი“), ახურავს კეპი და უკეთია მზის სათვალე. მამაკაცს ხელში უჭირავს ორი პაკეტი, რომელებსაც აწვდის მოლარეს, რის შემდეგაც მიდის მოლარის მაგიდასთან და ჯიბიდან იღებს საფულეს. პირი ესაუბრება მოლარეს, საფულიდან იღებს ქალალდის ბანკნოტს და ანვდის მოლარეს, რომელსაც საბოლოოდ არ აძლევს და ბანკნოტს დებს საფულეზე. იწყებს ჯიბეში თანხის ძებნას და ესაუბრება მოლარეს. იღებს ბანკნოტს და იდებს შარვლის ჯიბეში. შემდეგ ისევ საფულეში აპრუნებს ბანკნოტს, კვლავ იღებს საფულიდან და კვლავ იდებს ჯიბეში. მოლარე უბრუნებს თანხას და აწვდის ჩეკს, ხოლო კადრში დათიქსირებული პირი მაგიდან იღებს ნივთებს და გადის მაღაზიიდან.

9. 2016 წლის 7 აგვისტოს ქ-ის საქალაქო სამმართველოს პოლიციის პირველი განყოფილებიდან ბ-ის საქალაქო სამმართველოს პოლიციის მეორე განყოფილებაში გადაზიავნილ ვიდეოჩანაწერებზე ასახულია შ. კ-ის ქმედებები ქ-ში მდებარე ვალუტის გადამცვლელ ერთ-ერთ პუნქტში, რა დროსაც მან ანალოგიური ხერხით – ფულის კუპიურების ჩვენებით, რამდენჯერმე განვდით, თუმცა საბოლოოდ პუნქტის თანამშრომლისთვის მისი გადაუცემლობით მოატყუა ეს პირი და მოტყუებით დაეუფლა თანხას. აღნიშნულ ფაქტზე მის მიმართ სასამართლომ გამოიტანა გამამტყუნებელი განაჩენი საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის გამო.

10. პალატა მიუთითებს რომ მ. კ-ისა და ა. მ-ის ჩვენებები თანმიმდევრულია და თანხვედრაშია როგორც ერთმანეთთან, ისე – საქმიში ნარმოდგენილ, ვიდეოჩანაწერზე ასახულ ინფორმაციასთან. მ. კ-ემ და ა. მ-მა დაწვრილებით აღწერეს შ. კ-ის პიროვნება და დარწმუნებით მიუთითეს, რომ 2016 წლის 15 ივლისსა და 27 ივლისს ერთი და იგივე პირი – შ. კ-ი იმყოფებოდა მაღაზიაში, რის გამოც პალატა ვერ გაიზიარებს მსჯავრდებულის მითითებას, რომ 2016 წლის 15 ივლისს „ა-ს“ მაღაზიაში საერთოდ არ იმყოფებოდა

და ვიდეოზე ასახული პირი არის სხვა ადამიანი, რომლის ვინაობაც იცის, თუმცა თავს იკავებს მისი დასახელებისგან.

11. დაცვის მხარე აპელირებს ასევე ლევან სამხარაულის სახელმძინარეთოს სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2016 წლის 4 ნოემბრის №... ჰავაში მიმდინარების ექსპერტიზის დასკვნაზე, რომლის თანახმად, ექსპერტიზის ნინაშე წარდგენილი ვიდეოჩანაზე რები, მათი ხარისხის, რეზოლუციისა და რაკურსის გამო, არ არის ვარგისი პირის საიდენტიფიკაციო კვლევისთვის, შესაბამისად, ვერ დადგინდა, მასზე ასახულია თუ არა ექსპერტიზის ნინაშე წარდგენილ ფოტოსურათებზე ასახული პირი – შ. კ-ი. ამის თაობაზე პალატა მიუთითებს, რომ წარმოდგენილი ექსპერტიზის დასკვნა არც ადასტურებს და არც უარყოფს შ. კ-ის შემთხვევის ადგილზე ყოფნის ფაქტს. ამის საპირისპიროდ კი ბრალდების მხარემ წარმოადგინა მ. კ-ისა და ა. მ-ის ჩვენებები და მათი მონაწილეობით ჩატარებული ამოცნობის ოქმები, რომლებითაც უტყუარად დასტურდება, რომ ვიდეოზე ასახული პირი შ. კ-ია. პალატა აღნიშნავს, რომ დაცვის მხარეს არათუ რაიმე მტკიცებულება, რაიმე ლოგიკური არგუმენტიც კი არ წარმოუდგენია მის შესახებ, თუ რატომ შეიძლება ცრუიბდნენ მ. კ-ე და ა. მ-ი.

12. გარდა მიმისა, რომ მ. კ-ისა და ა. მ-ის ჩვენებები დამაჯერებელია და მათი საეჭვოდ მიჩნევის საფუძველი სასამართლოს არ გააჩნია, პალატა ასევე მიუთითებს იმაზეც, რომ განსახილველ შემთხვევაში გამოყენებული მოტყუების ხერხი იდენტურია ქ-ში მდებარე ვალუტის გადამცვლელ ერთ-ერთ პუნქტში შ. კ-ის მიერ გამოყენებული მოტყუების ხერხისა (ქ-ში დანაშაულის ჩადენის ფაქტის ამსახველ ვიდეოზე ყოფნას შ. კ-ი არ უარყოფს), რა დროსაც მან ფულის კუპიტურების ჩვენებით, რამდენჯერმე გაწვდით, თუმცა საბოლოოდ პუნქტის თანამრომლისთვის მისი გადაუცემლობით მოატყუე ეს პირი და მოტყუებით დაეუფლა თანხას, რაც კი-დევ უფრო ამყარებს ბრალდების მხარის პოზიციას.

13. რაც შეეხება დაცვის მხარის არგუმენტს, რომ ვიდეოზე დაფიქსირებულ პირს ეკეთა სათვალე და შესაბამისად, წარმოუდგენილია, დაზარალებულს ამოცნობ შ. კ-ი თვალებით, პალატა მიუთითებს, რომ ვიდეო ჩანაწერზე ნათლად ჩანს, რომ 2016 წლის 27 ივნისს „ა-ის“ მაღაზიაში შ. კ-ი იწევს სათვალეს მაღლა და ისე ესაუბრება კონსულტანტს, რის გამოც 2016 წლის 17 აგვისტოს ჩატარებული ამოცნობისას ა. მ-ის მითითება, რომ შ. კ-ი სხვა ნიშნებთან ერთად ამოიცნო თვალებითაც, სრულიად ბუნებრივია და არ წარმოადგენს მის ჩვენებაში ეჭვის შეტანის საფუძველს.

14. ამდენად, დაცვის მხარის პოზიცია ბრალდებულის უდანაშაულობის შესახებ უსაფუძვლოა და ვერ იქნება გაზიარებული.

15. პალატა ვერ გაიზიარებს ასევე ბრალდების მხარის საკასა-ციო საჩივრის მოთხოვნას შ. კ-ის დამნაშავედ ცნობის შესახებ თაღ-ლითობის მცდელობისათვის (2016 წლის 27 ივლისს ეპიზოდი), ვი-ნაიდან წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ არის საკმარისი გო-ნივრულ ეჭვას მიღმა სტანდარტით პირის დამნაშავედ ცნობისათ-ვის, ერთოდ:

16. ა. მ-ის ჩენების თანახმად, 2016 წლის 27 ივლისს, დაახლო-ებით 16.30 საათზე, მაღაზიაში შევიდა მამაკაცი, როგორც მოგვია-ნებით გაირკვა, შ. კ-ი. აირჩია რამდენიმე ნივთი, შემდეგ სალაროს-თან მივიდა და ჰქითხა, ჰქონდა თუ არა 100-ლარიაში კუპიურის ხურდა. ამ დროს გაახსენდა 2016 წლის 15 ივლისს მომხდარი შემ-თხვევა, რის გამოც სიფრთხილე გამოიჩინა და დაელოდა, როდის გადასცემდა ფულს შ. კ-ი. ამ დროს მაღაზიაში შევიდნენ მ. კ-ე და შ. დ-ი. ბრალდებულმა აღარ ისურვა ნივთების შეძენა და მაღაზია და-ტოვა.

17. 2016 წლის 27 ივლისის ვიდეოჩანანერით, რომელიც ასახავს მაღაზიაში მამაკაცის შესვლასა და ა. მ-თან მისი ურთიერთობის ფაქტს, დასტურდება, რომ ვიდეოჩანანერზე დაფიქსირებულ პირს არც ნივთი მიაქვს, არც ფულს აძლევს ა. მ-ს და ისე ტოვებს მაღა-ზიას.

18. მსჯავრდებულმა შ. კ-მა დაადასტურა 2016 წლის 27 ივლისს „ა-ის“ მაღაზიაში მისი ყოფნის ფაქტი და ის გარემოება, რომ 27 ივლისს ვიდეოჩანანერებზე ასახული პირი ნამდვილად თვითონაა, თუმცა განმარტა, რომ არანაირი თაღლითობის მცდელობა მას არ ჰქონია, სურდა, თავისი ქალიშვილისთვის ეყიდა მობილური ტელე-ფონის აქსესუარები, თუმცა საბოლოოდ გადაიფიქრა მათი შეძენა.

19. ზემოაღნიშნული მოცემულობის გათვალისწინებით, ბრალ-დების მხარის მითითება, რომ შ. კ-ი აპირებდა, მოტყუებით დაუფ-ლებოდა თანხასა და მობილურის აქსესუარებს, მ. კ-ის მაღაზიაში დაბრუნებას რომ არ შეეძალა ხელი, ვერ სცილდება ვარაუდს, რის გამოც ვერ დაედება საფუძვლად გამამტყუნებელ განაჩენს, ვინა-იდან საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის თანახმად, გა-მამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დასტურდე-ბა კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ.

20. ამდენად, გასაჩივრებული განაჩენი შ. კ-ის საქართველოს სსკ-ის 19,180-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგე-ნილ ბრალდებაში უდანაშაულოდ ცნობისა და გამართლების ნაწილ-ში კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

21. რაც შეეხება ბრალდების მხარის მოთხოვნას შ. კ-ის ქმედე-

ბის საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებიდან (თაღლითობა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი არაერთგზის) სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებზე (თაღლითობა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი იმის მიერ, ვინც ორჯერ ან მეტჯერ იყო ნასამართლები სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის) გადაკვალიფიცირების შესახებ, პალატას მიაჩნია, რომ იგი საფუძვლიანია და უნდა დაკმაყოფილდეს შემდგ გარემოებათა გამო:

23. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარეში წარმოადგინა საკმარისი მტკიცებულებები, რომლებითაც უტყუარად დასტურდება შ. კ-ის ორჯერ წასამართლობა სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის, კერძოდ:

23.1. ცნობა შ. კ-ის ნასამართლობის შესახებ, საიდანაც ირკვევა, რომ ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2010 წლის 25 თებერვლის განაჩენით შ. კ-ი მსჯავრდებულ იქნა საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტებით და დანაშაულთა ერთობლიობით, საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც 2 წელი და 6 თვე განესაზღვრა რეალურად მოსახდელად, ხოლო 2 წელი და 6 თვე, სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების შესაბამისად, ჩაეთვალა პირობით, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით. ამ განაჩენით დანიშნული სასჯელი 2013 წლის 4 მარტის განჩინებით „ამნისტიის შესახებ“ კანონის საფუძველზე შეუმცირდა ერთი მეოთხედით და საბოლოოდ განესაზღვრა პირობითი მსჯავრი – 1 წელი, 10 თვე და 15 დღე, 2 წლისა და 3 თვის გამოსაცდელი ვადით; ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 21 ნოემბრის განაჩენით შ. კ-ი მსჯავრდებულ იქნა სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და განესაზღვრა 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა. გაუქმდა 2010 წლის 25 თებერვლის განაჩენით დანიშნული და ამნისტიით შემცირებული პირობითი მსჯავრი და სასჯელის მოუხდელი ნაწილი შთანთქა ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა. საბოლოოდ შ. კ-ს მოსახდელად განესაზღვრა 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც სსკ-ის 50-ე მუხლის შესაბამისად, 2 წელი და 6 თვე განესაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო 4 წელი და 6 თვე ჩაეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით.

23.2. ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2010 წლის 25 თებერვლისა და 2013 წლის 21 ნოემბრის განაჩენები, რომლებითაც დასტურდება წასამართლობის ცნობაში მითითებული ინფორმაცია.

23.3. იმერეთის პრობაციის ბიუროს წერილი, რომლითაც დას-

ტურდება, რომ შ. კ-ი 2013 წლის 21 ნოემბრის განაჩენის საფუძველზე 2015 წლის 8 სექტემბრიდან იმყოფება აღრიცხვაზე იმერეთის პრობაციის ბიუროში.

24. ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების ანალიზი ცხადყოფს, რომ ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2010 წლის 25 თებერვლის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელის მოხდამდე, გამოსაცდელი ვადის პერიოდში შ. კ-მა ჩაიდინა საკუთრების ნინააღმდეგ მიმართული ახალი დანაშაული, რისთვისაც 2013 წლის 21 ნოემბრის განაჩენით იგი შსჯავრდებულ იქნა სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით. ამავე განაჩენით გაუქმდა 2010 წლის 25 თებერვლის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტებით განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი და ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქა ნინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი, რის გამოც, ნასამართლობის გაქარწყლების ვადა როგორც სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, ისე – სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტებით ჩადენილი დანაშაულისთვისაც აითვლება ბოლო განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდიდან.

25. იმის გათვალისწინებით, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულები მძიმე კატეგორიის დანაშაულებს მიეკუთვნება, საქართველოს სსკ-ის 79-ე მუხლის მესამე ნაწილის თანახმად, ნასამართლობა გაქარწყლდება სასჯელის მოხდიდან ექვსი წლის შემდეგ.

26. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ განსახილველი დანაშაული შ. კ-მა ჩაიდინა 2016 წლის 15 ივნისს. შესაბამისად, 6 წელი არათუ სასჯელის მოხდიდან, არამედ განაჩენის დადგენის მომენტიდანაც (2013 წლის 21 ნოემბერი) კი არ იყო გასული, რის გამოც გაუგებარია სააპელაციო სასამართლოს არგუმენტაცია იმის შესახებ, რომ წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ ქმნიდა შ. კ-ის სხვის ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის ორჯერ ნასამართლევად მიჩნევის საფუძველს.

27. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატამ დაასკვნა, რომ მსჯავრდებულ შ. კ-ისა და მისი ინტერესების დამცველის, ადგომატ მ. ნ-ის საკასაციო საჩივრები არ უზნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გ. რამიშვილის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს

ნაწილობრივ და გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს მსჯავ-
რდებულის საუკარესო ცვლილება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის
301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ შ. კ-ისა და მისი ინტერესების დამცველის,
ადვოკატ მ. ნ-ის საკასაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდეს.
2. ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გ. რამიშვი-
ლის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.
3. შ. კ-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქარ-
თველოს სსკ-ის 19, 180-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით
ნარდგენილ ბრალდებაში.
4. შ. კ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე
მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-4 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და
მიესაჯოს 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა.
5. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამი-
სად, გაუქმდეს ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 21
ნოემბრის განაჩენით შ. კ-ის მიმართ დანიშნული პირობითი მსჯავ-
რი – 4 წელი და 6 თვე. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5
ნაწილის შესაბამისად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა
შთანთქას წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწი-
ლი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით შ. კ-ს სასჯელის სა-
ხედ და ზომად განესაზღვროს 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა.
6. მსჯავრდებულ შ. კ-ს სასჯელის მოხდა აეთვალის ამ განაჩე-
ნის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან. მასვე სას-
ჯელის ვადაში მოხდილად ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო
– 2016 წლის 16 აგვისტოდან 2017 წლის 15 აგვისტოს ჩათვლით.
7. ნივთიერი მტკიცებულება – ვიდეოკამერების ჩანაწერები ოთხ
DVD დისკზე, რაც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, შენახულ
იქნეს საქმის შენახვის ვადით.
8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თაღლითობა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№5აპ.-18

10 ივლისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

განიხილა მსჯავრდებულ მ. ტ-ას ინტერესების დამცველის, ად-
ვიკატ გ.- ს-ისა და მსჯავრდებულების – გ. დ-ისა და დ. ქ-ის საკა-
საციონ საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 29 ნოემბრის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 17 მარტის გა-
ნაჩენით გ. დ-ი, – დ-ს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს
სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-
ქტებით, რისთვისაც სასჯელის სახით განესაზღვრა ჯარიმა – 20
500 ლარი, რაც პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით
(2013 წლის 23 ივლისიდან იმავე წლის 26 ივლისის ჩათვლით), შეუმ-
ცირდა და საბოლოოდ სასჯელის სახით განესაზღვრა ჯარიმა – 20
000 ლარი.

იმავე განაჩენით დ. ქ-ი, – დ-ს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ სა-
ქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწი-
ლის „ბ“ ქვეპუნქტებით, რისთვისაც სასჯელის სახით განესაზღვრა
ჯარიმა – 10 500 ლარი, რაც პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვა-
ლისწინებით (2013 წლის 23 ივლისიდან იმავე წლის 26 ივლისის ჩათ-
ვლით), შეუმცირდა და საბოლოოდ სასჯელის სახით განესაზღვრა
ჯარიმა – 10 000 ლარი.

იმავე განაჩენით მ. ტ-ა, – დ-ს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ სა-
ქართველოს სსკ-ის 25, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნა-
წილის „ბ“ ქვეპუნქტებით, რისთვისაც სასჯელის სახით განესაზ-
ღვრა ჯარიმა – 2 500 ლარი, რაც პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათ-
ვალისწინებით (2013 წლის 23 ივლისიდან იმავე წლის 26 ივლისის
ჩათვლით), შეუმცირდა და საბოლოოდ სასჯელის სახით განესაზ-
ღვრა ჯარიმა – 2 000 ლარი.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 29 ნოემბრის განაჩენით რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 17 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

3. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:

2012 წლის 3 ოქტომბერს მ-ის საკრებულოს თავმჯდომარის მო-ადგილის – გ. დ-ის ორგანიზებით, ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროსა და გ. დ-ის დეიდაშვილს – დ. ქ-ს შორის გაფორმდა ხელშეკრულება ქონების ურთიერთგადაცემის შესახებ. ხელშეკრულების თანახმად, სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული, ქ. მ-ში, რ-ის ქუჩის №...-ში მდებარე არასასოფლო სამეურნეო დანიშნულების 1947 მ² მინის ნაკვეთები და მასზე განთავსებული 886 მ² პოლიციის ყოფილი შენობა დამხმარე ნაგებობებით (საკადასტრო კოდი ...) მ-ის რაიონში მდებარე 15 ჰა სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების ორი მინის ნაკვეთის სანაცვლოდ (საკადასტრო კოდი ...; საკადასტრო კოდი ...) გადაეცა დ. ქ-ს.

აღნიშნული ურთიერთგასაცვლელი ქონება, მათ გაცვლამდე შპს „ა -ის“ ექსპერტ მ. ტ-ას დახმარებით, კერძოდ, გ. დ-სა და დ. ქ-თან დანაშაულებრივი შეთანხმებით, შეფასდა თითოეული – 128000 ლარად, რის საფუძველზეც მითითებულმა დანაშაულებრივმა ჯგუფმა მოახერხა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს მოტყუება და საქართველოს მთავრობის თანხმობის მიღება ქონებათა გაცვლაზე.

გამოძიების მიერ ჩატარებული ექსპერტით დადგინდა, რომ გაცვლის მომენტში სახელმწიფო მფლობელობაში არსებული უძრავი ქონების რეალური ღირებულება შეადგენდა 982420 ლარს, ხოლო დ. ქ-ის კუთვნილი მინის ნაკვეთის ღირებულება – 102742 ლარს, ხსენებული ქმედებით სახელმწიფოს მიადგა 879678 ლარის დიდი ოდენობით ზიანი.

4. მსჯავრდებულ მ. ტ-ას ინტერესების დამცველი, ადვოკატი გ. ს-ი და მსჯავრდებულები – გ. დ-ი და დ. ქ-ი საკასაციო საჩივრებით ითხოვენ განაჩენის გაუქმებასა და მათ მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენას შემდეგ გარემოებათა გამო: ბრალდების მხარეს არ ნარმოუდგენია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშეარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს გ. დ-ის, დ. ქ-ისა და მ. ტ-ას ბრალეულობას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავ-

ლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივრები უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. სახელმწიფო ქონების ტოლფასი ქონების სახელმწიფო საკუთრებაში გადაცემის სანაცვლოდ, ფიზიკური პირებისათვის სახელმწიფო ქონების საკუთრებაში გადაცემის წესი და პირობები განსაზღვრულია „სახელმწიფო ქონების შესახებ“ საქართველოს კანონითა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრის 2010 წლის 7 სექტემბრის №... ბრძანებით. კანონმდებლობის რელევანტური ნორმების ანალიზის შედეგად აღსანიშნავია ის გარემოება, რომ ქონების ურთიერთგადაცემის ინიციატორი შეიძლება იყოს სამინისტრო ან ფიზიკური პირი, ურთიერთგადასაცემი ქონება ტოლფასი უნდა იყოს, ურთიერთგადასაცემი ქონების დორებულება დგინდება აუდიტორული (საექსპერტო) დასკვნის საფუძველზე, ხოლო ქონების ურთიერთგადაცემის შესახებ გადაწყვეტილებას იღებს საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრო საქართველოს მთავრობის თანხმობით.

3. მოცემულ შემთხვევაში ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დადასტურებულია, რომ 2018 წლის 19 სექტემბერს დ. ქ-შა განცხადებით მიმართა სსიპ „სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს“ თავმჯდომარე დ. გ-ს ქონების ურთიერთგადაცემის შესახებ მოთხოვნით და წარადგინა მ. ტ-ას მიერ გაცემული აუდიტორული დასკვნები. საქართველოს მთავრობის 2012 წლის 27 სექტემბრის №... განკარგულებით საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს სისტემაში შემავალ სსიპ „სახელმწიფო ქონების ეროვნულ სააგენტოს“ მიეცა თანხმობა, რომ ფიზიკურ პირ დ. ქ-ს საკუთრებაში გადასცემოდა ქალაქ მ-ში, რ-ის ქუჩა №-ში მდებარე არასასოფლო სამეურნეო დანიშნულების 1947 მეტი მინის ნაკვეთი და მასზე განთავსებული შენობა-ნაგებობები (საკადასტრო კოდი ...).

4. 2012 წლის 3 ოქტომბრის ხელშეკრულება ქონების ურთიერთგადაცემის შესახებ დადებულია სსიპ „სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს“ წარმომადგენელ მ. დ-სა და მხარე დ. ქ-ს შორის. ხელშეკრულების თანახმად, სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული, ქ. მ-ში, რ-ის ქუჩის №...-ში მდებარე არასასოფლო სამეურნეო დანიშნულების 1-47 მეტი მინის ნაკვეთი და მასზე განთავსებული 886 მეტი პოლიციის ყოფილი შენობა დამხმარე ნაგებობებით (საკადასტრო კოდი ...) მ-ის რაიონში მდებარე 15 ჰა სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების ორი მინის ნაკვეთის სანაცვლოდ (საკადასტრო კოდი ..., საკადასტრო კოდი ...) გადაეცა დ. ქ-ს.

5. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს ქონების ურთიერთგადაცემის პროცესში მონაწილე პირების ჩვენებებზე. კერძოდ, მოწმე მ. დ-ის განმარტებით, რომელიც სსიპ „სახელმწიფო ქონების ეროვნული საგენტოს“ წარმომადგენელია, ირკვევა, რომ მას ხელშეკრულების გაფორმებისას საეჭვო გარემოება არ შეუნიშნავს და არც სპეციალური დაგალება მიუღია. დ. ქ-ს ხელშეკრულებაზე ხელის მოწერის მიზნით შეხვდა, ხოლო გ. დ-ს არ იცნობს, შესაბამისად, არც ხელშეკრულების გაფორმებამდე და არც მას შემდეგ მას არ შეხვედრია; მოწმეების – გ. მ-ისა და ზ. შა-ის ჩვენებებით დადგენილია, რომ ურთიერთგადასაცემი ქონებების შეფასება გ. დ-ისა და დ. ქ-ისგან დამოუკიდებლად განხორციელდა; მოწმე ზ. კ-ე, რომელსაც პირდაპირი სახის კომუნიკაცია ჰქონდა ეკონომიკის სამინისტროსთან, ურთიერთგადასაცემი ქონებებით დაინტერესებულ პირებზე ვერ უთითებს, ხოლო მოწმე თ. კ-ის ჩვენებით მინის გაყიდვის პროცესში სხვა პირები არ მონაწილეობდნენ და შეთანხმება არ ჰქონიათ, რომ თანხა მსჯავრდებულებს შორის განაწილდებოდა.

6. შესაბამისად, თავად ბრალდების მხარის მტკიცებულებებით დასტურდება, რომ ქონების გადაცემა კანონმდებლობით გათვალისწინებული პროცედურული ნორმების დაცვით განხორციელდა და დ. ქ-ის ქმედებაში დანაშაულის ნიშნები არ იკვეთება, ხოლო პირდაპირი ხასიათის მტკიცებულება, რომლითაც დადასტურდებოდა ქონების ურთიერთგადაცემის პროცესზე გ. დ-ის გავლენა და მის მიერ დანაშაულის ორგანიზება, ბრალდების მხარეს არ წარმოადგენია.

7. რაც შეეხება ბრალდების იმ ნაწილს, რომელიც დაკავშირებულია სხვისი ქონების მოტყუებით დაუფლების მიზნით, შპს „ა-ის“ ექსპერტ მ. ტ-ას მიერ ურთიერთგადასაცემი ქონების არარეალურ ფასად - 128000 ლარად შეფასებასთან, საკასაციო პალატა აღნიშნავს შემდეგს:

8. განსახილველ შემთხვევაში, ბრალდების მხარის პოზიციით, მ. ტ-ამ გ. დ-თან და დ. ქ-თან დანაშაულებრივი შეთანხმებით, ურთიერთგადასაცემი ქონება შეაფასა არარეალურ ფასად - 128000 ლარად, რომლის გამოყენებითაც მოტყუებით უნდა დაუფლებოდნენ სახელმწიფო ქონებას.

9. აღსანიშნავია, რომ მტკიცებულებები, რომლებიც დაადასტურებდნენ მ. ტ-ას განზრახვას – დახმარება გაენია სხვისი ქონების მოტყუებით დაუფლებაში, საქმის მასალებში არ მოიპოვება. შესაბამისად, ქმედების სუბიექტური შემადგენლობა არ იკვეთება. განსახილველ შემთხვევაში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დადასტურებული არ არის, რომ მ. ტ-ამ გ. დ-თან და დ. ქ-თან დანა-

შაულებრივი შეთანხმებით, ურთიერთგადასაცემი ქონება განზრახ შეაფასა არარეალურ ფასად – 128000 ლარად, შემდგომში სხვისი ქონების მოტყუებით დაუფლების მიზნით.

10. ხსენებული საკითხის განხილვისას მნიშვნელოვანია ის ფაქტი, რომ აუდიტმა მ. ტ-ამ ურთიერთგასაცვლელი ქონება შეაფასა ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს მიმართვის საფუძველზე, რასაც მოწმე გ. მ-ეც ადასტურებს.

11. თავად მ. ტ-ას ჩვენებით ირკვევა, რომ არის შპს დამოუკიდებელ შემფასებელთა და აუდიტორთა კომპანია „ა-ის“ დირექტორი. მათ საქმიანობას შეადგენდა საკონსულტაციო და აუდიტორული მომსახურება და ქონების შეფასება. 2012 წლის 18 აპრილის ხელშეკრულების საფუძველზე ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროდან იღებდა დავალებებს, რომელიც ეხებოდა ქონების პრივატიზებას ან მათ გაცვლას. 2012 წლის 12-13 სექტემბერს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს ინციდენტით შეაფასა სახელმწიფოსა და კერძო პირის საკუთრებაში არსებული ქონებები. ქონების შესაფასებლად წავიდა გ. დ-თან ერთად. ადგილზე მისვლისას გ. დ-ი წავიდა, თვითონ დარჩა ქონების შემოწმების მიზნით. შემოწმების დასრულების შემდეგ კი კვლავ გ. დ-ის ავტომანქანით დაბრუნდა თ-ი. მსჯავრდებულის განმარტებით, გ. დ-ს ტელეფონით მხოლოდ ორჯერ ესაუბრა თავის ტრანსპორტირებასთან დაკავშირებით. გ. დ-ს ურთიერთგადასაცემი ქონებების მიმართ დაინტერესება არ ჰქონია, ამასთან, ხსენებულ ქონებებთან მიმართებით რაიმე სახის კანონსაწინააღმდეგო გარიგება არ განუხორციელებია.

12. საკასაციო პალატა ზემოხსენებული მტკიცებულებების შეფასების შედეგად კიდევ ერთხელ აღნიშნავს, რომ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც უტყუარად დაადასტურებდა, რომ მ. ტ-ამ შემდგომში სხვისი ქონების მოტყუებით დაუფლების მიზნით აუდიტის დასკვნაში განზრახ არასწორი ინფორმაცია მიუთითა, განსაზღველ საქმეში წარმოდგენილი არ არის. აღნიშნულ დასკვნას ამყარებს დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები, კერძოდ: დაცვის მხარის მიმართვის საფუძველზე დამოუკიდებელმა აუდიტორულმა კომპანიებმა შეაფასეს ქ. მ-ში, რ-ის ქუჩა №-ში მდებარე მინის ნაკვეთი. შპს „ა-ას“ მიერ გაცემული დასკვნის თანახმად, ქ. მ-ში, რ-ის ქუჩა №-ში მდებარე 1-47 მ² მიწის ფართობის საბაზრო ფასი 2012 წლის სექტემბრის მდგომარეობით შეადგენს 73986 ლარს, ხოლო შპს „ჯ-ის“ დასკვნის თანახმად, ხსენებული ქონების საბაზრო ფასია 80000 ლარი. ქ. მ-ში, რ-ის ქუჩა №-ში მდებარე მინა ასევე შეაფასეს შპს „ს-ის“ ექსპერტებმა: გ. ბ-ემ და გ. ს-მა. ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, ქ. მ-ში, რ-ის ქუ-

ჩა №-ში მდებარე მიწის ნაკვეთის საპაზრო ღირებულებად განისაზღვრა 125000 აშშ დოლარი, რაც დაახლოებით ოთხჯერ ნაკლებია ლევან სამხარაულის სახელობის ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს მიერ განსაზღვრულ ქონების ღირებულებაზე.

13. საკითხის შეფასებისას სასამართლო ასევე ყურადღებას ამახვილებს ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს №... სასაქონლო ექსპერტიზის დასკვნაზე, რომლის თანახმადაც, ადგილზე დათვალიერების შედეგად ქ. მ-ში, რ-ის ქუჩა №-ში მდებარე მიწის ნაკვეთი არის ვაკანტური. ინსპექტორების მომზნეტისთვის შესაფასებელ მიწის ნაკვეთზე აღარ არის განთავსებული შენობა-ნაგებობა. ექსპერტებს წარედგინათ შენობა-ნაგებობის ინტერიერისა და ექსტერიერის ამსახველი ფოტომასალა. შესაბამისად, ღირებულების დადგენისას ექსპერტები დაეყრდნენ დამკვეთის მიერ წარდგენილ შენობა-ნაგებობის ფოტომასალას და შიდააზომვით ნახაზს. ექსპერტს ასევე წარედგინა ნაკვეთის ნასყიდობის ხელშეკრულება, რომლის მიხედვითაც, ქ. მ-ში, რ-ის ქუჩა №-ში მდებარე მიწის ნაკვეთი გაიყიდა განვადებით – 600000 აშშ დოლარად. ნასყიდობის ხელშეკრულებაში დაფიქსირებული ფასი გამოყენებულ იქნა 2012 წლის ... სექტემბრის მდგომარეობით შესაფასებელი ობიექტის ღირებულების დასადგენად. ამდენად, ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს №... სასაქონლო ექსპერტიზის დასკვნა ვერ გახდება გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანის საფუძველი.

14. დაუსაბუთებელია ასევე საპელაციო პალატის მოსაზრება, რომ დ. ქ-ის, მ. ტ-ასა და გ. დ-ის ბრალეულობა დადასტურებულია მობილური ოპერატორებისგან ამოღებული ინფორმაციით, ვინაიდან თავად მ. ტ-ა ადასტურებს ამ ზარების ნამდვილობას. მითითებული სატელეფონო ზარები ვერ იქნება იმის მამტკიცებელი, რომ სსენებული საუბრები სწორები სწორები თაღლითობას ეხებოდა. აღსანიშნავია ისიც, რომ სატელეფონო კავშირი გამოძიებისთვის საინტერესო პერიოდში ჰქონდა მხოლოდ მ. ტ-ას და გ. დ-ს და სხვა ბრალდებულთან მისი კონტაქტი საერთოდ არ ფიქსირდება. ეს სატელეფონო კავშირი, რომელიც არ გამოირჩევა რაიმე განსაკუთრებული ინტენსივობით, ვერ იქნება თაღლითობაში მათი მონაწილეობის დამადასტურებელი.

15. საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს თბილისის საპელაციო სასამართლოს მოტივაციას, რომლის თანახმადაც, გ. დ-ის, დ. ქ-ისა და მ. ტ-ას მიმართ წარდგენილი ბრალდება დასტურდება მოწმეების – ს. და ნ. მ-ების ჩვენებებით. ხსენებული პირების ჩვენებებით ირკვევა, რომ ს. მ-სგან სოფელ ა-ში მდებარე 5 ჰა მიწის ნაკვეთი გ.

დ-მა შეიძინა. პალატა მიუთითებს, რომ მათი ჩვენებები შესაძლოა, გამსდარიყო მათი ბრალის გამამყარებელი მტკიცებულება სხვა მტკიცებულებებთან ერთობლივად, ცალკე აღებული კი ვერ გახდება მათი კონკრეტულ დანაშაულებრივ ქმედებაში მონაწილეობის დამადასტურებელი გარემოება.

16. რაც შეეხება მოწმის სახით დაკითხულ გამომძიებლებს, მათ დაადასტურეს ჩატარებულ საპროცესო მოქმედებებში მონაწილეობის ფაქტები, ხოლო ექსპერტებმა თავიანთი დასკვნების სისწორე და რაიმე ინფორმაცია უშუალოდ ბრალდებულთა დანაშაულებრივ ქმედებაში მონაწილეობის შესახებ სასამართლოსთვის არ მიუწვდიათ.

17. ზემოაღნიშნული გარემოებები, რაც დადგენილია ბრალდებისა და დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით, სრულიად გამორიცხავს მოცემულ შემთხვევაში თაღლითობის, როგორც საკუთრების წინააღმდეგ მიმართული დანაშაულის, ობიექტური მხარის სავალდებულო ნიშანს – „სხვისი ქონების მოტყუებით დაუფლებას მართლასაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით“ და ასევე თაღლითობის სუბიექტურ მხარეს – განზრახვას, რომ პირს გათვითცნობიერებული აქვს, რომ იგი თაღლითობით მართლასაწინააღმდეგო უფლება სხვის ქონებას, რითაც ზიანს აყენებს მის მესაკუთრეს და სურს ამ შედეგის დადგომა, ასევე, გაშორიცხავს ანგარების მოტივისა და მიზნის არსებობას.

18. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები ვერ გახდება გ. დ-ის, მ. ტ-ასა და დ. ქ-ის მსჯავრდების საფუძველი, ვინაიდან საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 წანილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ. განაჩენი უნდა ემყარებოდეს საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა თავისუფალ შეფასებას, დასკვნებს, რომლებიც გამომდინარეობს ფაქტობრივი გარემოებიდან და მხარეების მიერ წარდგენილი მოსაზრებებიდან. მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს საკმარისად ნათელი და დასაბუთებული დასკვნების ან ფაქტის თაობაზე გაუქარწყლებელი ვარაუდების ერთობლიობიდან (ECtHR, El-Masri v The Former Yugoslav Republic of Macedonia, 39630/09, §151, 13.12.2012; ECtHR, Hassan v The UK, 29750/09, §48, 16.09.2014). საქართველოს სსსკ-ის მე-13 მუხლის მე-2 წანილის, 259-ე მუხლის მე-3 წანილისა და 273-ე მუხლის 1-ლი წანილის შესაბამისად, განაჩენში ჩამოყალიბებული ყველა დასკვნა დასაბუთებული უნდა იყოს. გამამტყუნებელ

განაჩენში უნდა აღინიშნოს უტყუარი და საკმარისი მტკიცებულებები, რომლებსაც ემყარება სასამართლოს დასკვნა. საქართველოს სსსკ-ის 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭიროა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ მ. ტ-ას ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. ს-ისა და მსჯავრდებულების – გ. დ-ისა და დ. ქ-ის საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს.
2. გ. დ-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალდებაში.
3. დ. ქ-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალდებაში.
4. მ. ტ-ა ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 25, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილ ბრალდებაში.
5. გამართლებულებს – გ. დ-ს, დ. ქ-სა და მ. ტ-ას განემარტოთ, რომ უფლება აქვთ, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვონ ზიანის ანაზღაურება.
6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 29 ნოემბრის განაჩენი გირაოსა და ყადაღის გაუქმების, ასევე – ნივთმტკიცებების ნაწილში დარჩეს უცვლელად.
7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ქონებრივი დაზიანება მოფყურებით
(განსხვავებული აზრი)**

**განაჩენი
საქართველოს სახელით**

№511აპ-17

7 მარტი, 2018 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე

განიხილა მსჯავრდებულ ვ. ა-ის ინტერესების დამცველი ად-
გოკატების – ნ. ნ-სა და შ. გ-ის საკავაციო საჩივარი თბილისის საა-
პელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
2017 წლის 13 ივლისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა კოლეგიის 2017 წლის 24 იანვრის განაჩენით ვ. ა., ცნობილ
იქნა დამნაშავედ საქართველოს საკუ-ის 362-ე მუხლის მე-2 ნაწი-
ლის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საკუ-ის 185-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“
ქვეპუნქტით, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2012 წლის 20 მაისს თ-ში, წ-ის ქუჩის №-ში, ა. ი-ის სახელობის
№...-ე საჯარო სკოლაში ჩატარდა იბა „დ-ის“ (ს/ნ ...) საერთო კრება,
სადაც ამხანაგობის წევრთა საერთო წილობრივ საკუთრებაში არ-
სებული უძრავი ქონებიდან განისაზღვრა საგნები საკუთრების სა-
მომავლო უფლებით, მათ შორის მ. რ-ის (პ/ნ ...) პირად საკუთრება-
ში განისაზღვრა: თ-ი, დ-ის ქუჩის №..., ბინა №... (ს.კ. ...) საცხოვრე-
ბელი ფართი 36,7 კვ.მ და ბინა №... (...) საცხოვრებელი ფართი 82,8
კვ.მ აღნიშნული კრების ოქმს არ დაეთანხმა მ. რ., რის გამოც საჯა-
რო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოში წარდგენის შემდგომ არ მოხ-
და აღნიშნული კრების ოქმის რეგისტრაცია, ვინაიდან კრებაში მო-
ნაწილე ამხანაგობის ყველა წევრის თანხმობა არ არსებობდა.

იბა „დ-ის“ ამხანაგობის თავმჯდომარე ვ. ა-ემ განიზრახა ყალბი
კრების ოქმის დამზადება, რომლის მემკვებითაც იგი მოქალაქე მ.
რ-ეს ამორიცხავდა კრების ოქმიდან, რომელსაც, თავის მხრივ, სა-
კუთრების სამომავლო უფლებით ჰქონდა განსაზღვრული ბინა №...
(...) საცხოვრებელი ფართი 36,7 კვ.მ და ბინა №... (...) სარცხოვრებე-

ლი ფართი 82.8 კვ.მ, საერთო ღირებულებით, 122 560 ლარი და მო-ახდენდა აღნიშნული უძრავი ქონების იბა „დ-ის“ ბალანსზე ასახ-ვას.

იბა „დ-ის“ (ს/კ ...) თავმჯდომარე ვ. ა-ემ შეადგინა 2012 წლის 20 მაისით დათარილებული იბა „დ-ის“ საერთო კრების №8 ყალბი ოქ-მი, საიდანაც ამოილო მოქალაქე მ. რუ-ის სამომავლო საკუთრების უფლებით განსაზღვრული ზემოხსენებული უძრავი ქონება, მდე-ბარე თ-ში, დ-ის ქუჩის №-ში, რის შემდეგაც 2012 წლის 26 ივნისს აღნიშნული ყალბი კრების ოქმი საჯარო რეესტრში დაარეგისტრი-რა. აღნიშნული ქმედებით ვ. ა-ემ მოქალაქე მ. რ-ეს მიაყენა 122 560 ლარის ქონებრივი დაზიანება მოტყუებით.

2. ვ. ა. საქართველოს სსკ-ის 362-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანამატების ჩადენისათვის „ამ-ნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2016 წლის 24 ივნისის კანონის მე-3 მუხლის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისგან გათავისუფლდა, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხ-ლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით მიესაჯა 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის შესაბამისად, შეუმცირდა ერთი მეოთხედით და საბოლოოდ მიესაჯა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა; ვ. ა-ეს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავების მო-მენტიდან – 2017 წლის 24 იანვრიდან.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულმა ვ. ა-ემ და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა შ. გ-მა, რომ-ლებმაც ითხოვეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სა-მართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 24 იანვრის განაჩენის გა-უქმება და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 ივლისის განაჩენით არ დაკმაყოფილდა დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივარი და გასაჩივრებული განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. საქართველოს პრეზიდენტმა 2017 წლის 27 დეკემბრის №27/12/02 განკარგულებით ვ. ა. შეინყალა და იგი გათავისუფლდა სასა-ჯელის შემდგომი მოხდისაგან (მსჯავრდებულია თბილისის საქა-ლაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 24 იანვრისა და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სის-ხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 ივლისის განაჩე-ნებით, საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვე-პუნქტითა და ამავე კოდექსის 362-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვე-პუნქტით).

6. კასატორები – მსჯავრდებულ ვ. ა-ის ინტერესების დამცვე-

ლი ადვოკატები – ნ. წ. და შ. გ. ითხოვენ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 13 ივლისის განაჩენის გაუქმებასა და მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას, შემდეგი არგუ-მენტების მითითებით:

ვ. ა-ის განზრახვა არ ყოფილა ოფიციალური დოკუმენტის გა-ყალბება ან/და დაზარალებულად ცნობილი მ. რ-თვის ქონებრივი ზიანის მიყენება. იგი მ. რ-ეს ამხანაგობის 64 წევრის ინტერესების გათვალისწინებას სთხოვდა. 2012 წლის 20 მაისს ერთადერთმა ადა-მიანმა – მ. რ-ემ ყოველგვარი მიზეზის გარეშე უარი განაცხადა კრე-ბის ოქმზე ხელმოწერაზე, რის გამოც რეგისტაციის გარეშე 64 წევ-რი რჩებოდა. ამავე კრებაზე დადგა საჭიროება, რომ ძირითად ხელ-შეკრულებაში შესულიყო ცვლილება, ამხანაგობის გარიცხვის წე-სათან დაკავშირებით. საინტერესოა, თუ ვინ იყო მ. რ., იყო თუ არა იგი ქონების მესაკუთრე, ან მფლობელი, ან მინდობილი მესაკუთრე, ე.ი. მართლზომიერი მფლობელი. საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხ-ლის მიზნებისთვის დაზარალებული უნდა იყოს ქონების მეპატ-რონე ან მესაკუთრესთან გაიგივებული ქონების მფლობელი.

კასატორის მითითებით, მ. რ. მესაკუთრე ან მფლობელი გახდე-ბოდა მას შემდეგ რაც ამხანაგობა რეესტრში დაურეგისტრირებდა ფართს სამომავლო უფლებით. ამხანაგობიდან მ. რ. ვ. ა-ის არ გაუ-რიცხავს, იგი კრების 50 წევრმა გარიცხა. არც ერთი დაკითხული მოწმე არ საუბრობს იმაზე, რომ ვ. ა-ეს მ. რ-ის დაზარალება სურ-და. მოცემული სამართლებრივი დავა არ სცდება სამოქალაქო სა-მართლით დადგენილ ფარგლებს და გამოძიება არ უნდა დაწყებუ-ლიყო. მ. რ-ეს არაფერი ზღუდავდა, წამოეწყო სამოქალაქო სამარ-თლებრივი დავა ოქმების ბათილობის თაობაზე.

7. საკასაციო პალატის სხდომაზე მსჯავრდებულმა ვ. ა-ემ და მისმა ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა – ნ. წ-ემ და შ. გ-მა მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივარს და ითხოვეს მისი დაკმაყო-ფილება, ხოლო პროკურორმა გ. მიქელაძემ ითხოვა გასაჩივრებუ-ლი განაჩენის უცვლელად დატოვება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ მხარეთა მონაწილეობით განიხილა საკა-საციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეკმარის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ დაცვის მხარის საკასაციო სა-ჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ვინაიდან ის პოზიციები, რომ-ლებიც დაცვის მხარემ თავის საჩივარსა და საკასაციო პალატის სხდომაზე წარმოადგინა, არ დასტურდება საქმეში არსებული მტკი-ცებულებებით.

2. აღსანიშნავია, რომ საქართველოს სსკ-ის 362-ე მუხლი ფორ-

მალურ დანაშაულთა რიცხვს განეკუთვნება და იგი დამთავრებულად ჩაითვლება მასში ჩამოთვლილი ნებისმიერი მოქმედების (ყალბი იფიციალური დოკუმენტის დამზადება, შეძენა, შენახვა გასაღების ან გამოყენების მიზნით, გასაღება ან გამოყენება) ჩადენის-თანავე.

3. ქონებრივი დაზიანება მოტყუებით, ობიექტური მხრივ, გამოიხატება მოტყუებაში, რის შედეგადაც მესაკუთრეს ან ქონების სხვა მფლობელს ქონებრივი ზიანი ადგება. ამასთან, დამნაშავის ქმედებაში არ უნდა იყოს თაღლითობის მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ნიშნები; ქონებრივი ზიანმა მესაკუთრისათვის იმ ქონების მიღება უნდა გამორიცხოს, რაც წესით უნდა მიეღო. ამასთან, დამნაშავე ან უკანონოდ იყენებს მისთვის მინდობილ ქონებას, ითვისებს იმ შემოსავალს, რომელიც მესაკუთრისათვის უნდა გადაეცა, ან თავს არიდებს მის გადაცემას.

4. საკასაციო პალატა ვერ დაეთანხმება დაცვის მხარის მოსაზრებას, რომ მოცემული სამართლებრივი დავა არ სცდება სამოქალაქო სამართლით დადგენილ ფარგლებს, ვინაიდან საქმეში წარმოდგენილი ზეპირი და წერილობითი მტკიცებულებები ადასტურებს საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლის ქმედების შემადგენლობის ყველა ელემენტის არსებობას, კერძოდ:

5. მოწმე ზ. თ-მა სასამართლოს შახასენა, რომ მას და მის მეუღლეს – მ. რ-ს კონფლიქტი წარმოეშვათ ამხანაგობა „დ-ის“ თავმჯდომარე ვ. ა-სთან, რადგან მათთვის გადასაცემ საცხოვრებელ ბინას აკლდა ფართი, რაც ხელშეკრულებით იყო გათვალისწინებული. ვ. ა-ემ ისინი გააფრთხილა, რომ თუ თავს არ დაანებდნენ, ამას დიდი წინააღმდეგობა მოჰყვებოდა და ბინასაც დაკარგავდნენ. მოწმემ და მისმა მეუღლემ ჩაატარეს ექსპერტიზა, რომლითაც დადასტურდა, რომ ბინის ფართობი არ შეესაბამებოდა ხელშეკრულებით განსაზღვრულ ფართობს, კერძოდ, ბინას 18 კვ.მ აკლდა. ეს ბინა, 2012 წლის 20 მაისის №... კრების ოქმის გაყალბებით, ვ. ა-ემ ნოტარიუს მ. გ-სთან ერთად უკანონოდ ჩამოართვა მ. რ-ეს. აღნიშნული ოქმი გაყალბდა, ხოლო რეალური ოქმი დამოწმებული იყო ნოტარიუს ც-ის მიერ, რომელსაც მ. რ-მ არ მოაწერა ხელი. 20 მაისის კრებას ზ. თ. თავის მეუღლესთან ერთად ესწრებოდა. მითითებული ოქმი საჯარო რეესტრმა არ დაარეგისტრირა, რადგან არ იყო ამხანაგობის ყველა წევრის ხელმოწერა. შემდეგ ეს კრების ოქმი მოხვდა ნოტარიუს მ. გ-სთან. ოქმში გამოტოვებულია ხელშეკრულების 12/2 პუნქტი. მ. რ-ის საკუთრება ამოღებულია კრების ოქმიდან, რასაც ერთპიროვნულად ადასტურებს ვ. ა. თავისი ხელმოწერით. საჯარო რეესტრმა ეს ოქმი რატომღაც ჩათვალა რეალურ დოკუმენტად და ყალბი კრების ოქმით რ-ეს ჩამოერთვა საკუთრება

ქონებაზე. შემდეგ სასამართლო დავის გზით აღნიშნული ბინა დაუბრუნდა მ. რ-ეს. გაყალბებული კრების ოქმი არის №... კრების ოქმის ასლი, იმ განსხვავებით, რომ გაყალბებულში ამოღებულია ამხანაგობის წევრების ხელმოწერები. ასევე საცხოვრებელი ფართი გაფორმებულია ამხანაგობის საკუთრებაზე.

6. დაზარალებულმა მ. რ-ემ განაცხადა, რომ იგი იყო იყო ამხანაგობა „დ-ის“ წევრი. ამხანაგობას თავმჯდომარებდა ვ. ა.. მასთან გაფორმებული ხელშეკრულების თანახმად, ამხანაგობას მშენებლობის დასრულების შემდეგ უნდა გადაეცა ბინა რ-სათვის, მაგრამ როგორც შემდეგ გაირკვა, გადასაცემი ფართი გაცილებით ნაკლები იყო, ვიდრე ხელშეკრულებით იყო გათვალისწინებული. გარდა ამისა, იყო სამშენებლო დარღვევებიც. ამასთან დაკავშირებით რემ პრეტენზია გამოოქვა, რაზეც ვ. ა. დაემუქრა, რომ თუ არ შეწყვეტდა პრეტენზის გამოხატვას, ბინას დაკარგავდა. 2012 წლის 20 მაისს ა. ი-ის ს-ის №-ე საჯარო სკოლაში ჩატარდა ამხანაგობა „დ-ის“ საერთო კრება, სადაც ამხანაგობის წევრთა საერთო წილობრივ საკუთრებამი არსებული უძრავი ქონებიდან განისაზღვრა საგნები საკუთრების სამომავლო უფლებით, მათ შორის დაზარალებულის პირად საკუთრებაში განისაზღვრა თ-ში, დ-ის ქუჩის №-ში მდებარე ბინა №57 და ბინა №58 (საცხოვრებელი ფართი – 82.8 კვ.მ). აღნიშნული კრების ოქმის არ დაეთანხმება მ. რ., რის გამოც საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოში წარდგენის შემდგომ არ მოხდა კრების ოქმის რეგისტრაცია, კრებაში მონაწილე ამხანაგობის ყველა წევრის თანხმობის არქონის გამო. კრების ოქმი დაამონმა ნოტარიუსმა ც-მა, ხოლო გარკვეული დროს შემდეგ, როდესაც რ-ემ გადაამონმა ოქმი, აღმოაჩნა, რომ ვ. ა-ეს გ-ის დამოწმებით ჩამოურთმევია მისთვის ზემოაღნიშნული ბინები და გადაუცია ამხანაგობისთვის. დაზარალებულის განმარტებით, სხვა კრება იმავე დღეს არ ჩატარებულა. ვ. ა-ემ შეადგინა ყალბი, 2012 წლის 20 მაისით დათარიღებული „დ-ის“ საერთო კრების №- ოქმი, საიდანაც ამოილო მოქალაქე მ. რ-სთვის სამომავლო საკუთრების უფლებით განსაზღვრულ ზემოხსენებული უძრავი ქონება, რის შემდეგაც, 2012 წლის 26 ივნისს, ეს ყალბი კრების ოქმი დაარეგისტრირა საჯარო რეესტრში. ა-ემ ხელშეკრულების ერთ-ერთი (მე-12) მუხლი შეცვალა, რომელიც ეხებოდა წევრის ამხანაგობიდან გარიცხვას, რის შემდეგაც რ. ამხანაგობიდან გაირიცხა. შემდეგ სამოქალაქო დავის გზით რ-ემ დაიბრუნა ქონება.

7. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგის 2012 წლის 3 დეკემბრის გადაწყვეტილებით მ. რ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა და ნაწილობრივ ბათილად იქნა ცნობილი 2012 წლის 3 ივნისის (დამოწმების თარიღი: 07.07.2012 წ. №..., ნოტარიუ-

სი – მ. ჩ.) ინდივიდუალური ბინათმშენებლობის ამხანაგობა „დ-ის“ №... საერთო კრების ოქმი ინდივიდუალური ბინათმშენებლობის ამხანაგობა „დ-ის“ წევრის მ. რ-ის გარიცხვის ნაწილში. მ. რ-ის სახელზე საკუთრების უფლებით აღირიცხა ინდივიდუალური ბინათმშენებლობის ამხანაგობა „დ-ის“ (ს/კ ...) სახელზე რიცხული შემდეგი უძრავი ქონებები, რომელთა რეკვიზიტებია ...) თ., ქუჩა დ., №..., ფართი (მშენებარე), სადარბაზო ..., სართული ..., ბინა №..., ფართი 36,70 კვ. მ (საკადასტრო კოდი ...) და 2) თ., ქუჩა დ., №..., ფართი (მშენებარე) სადარბაზო ..., სართული ..., ბინა №..., ფართი – 82.80 კვ. მ, საკადასტრო კოდი (...).

8. ბრალდებულმა ვ. ა-ემ სასამართლოში დაკითხვისას არ ცნო თავი დამნაშავედ. მან აღნიშნა, რომ იყო იბა „დ-ის“ თავმჯდომარე. 2012 წლის 20 მაისს შედგა ამხანაგობის კრება, რომელსაც ამხანაგობის 65 წევრი ესწრებოდა. კრებაზე განიხილეს საკითხი მშენებლობის დასრულებისა და ამხანაგობის წევრთა საერთო წილობრივ საკუთრებაში არსებული საკუთრების სამომავლო უფლების საგნების განსაზღვრის შესახებ. კრების ოქმს ხელი მოაწერა ამხანაგობის ყველა წევრმა, გარდა მ. რ-სა. კრების ოქმის შედგენას ესწრებოდა ნოტარიუსი ო. ც-ი, რომელმაც დაადასტურა კრების წევრთა ქმედუნარიანობა. კრების ოქმს 64 წევრმა მოაწერა ხელი. 2012 წლის 3 ივნისს ჩატარდა ახალი, მეცხრე კრება, რომლის მიხედვითაც, ამხანაგობიდან გაირიცხა მ. რ. კრებას დაახლოებით 40-45 ადამიანი ესწრებოდა. ა-ემ ამხანაგობის წევრებს აუხსნა, რომ საჯარო რეესტრი ითხოვდა ახალ ოქმს, რომელშიც შევიდოდა ყველა ის ცვლილება, რაც 2012 წლის 20 მაისიდან შევიდა. ქონებრივი ცვლილებები ა-ემ თვითონ შეიტანა მეცხრე იქმში. ასევე საკუთარი ხელმოწერით დაადასტურა და გაატარა ნოტარიუსში, შემდეგ კი ჩაბარა საჯარო რეესტრში. ბინის მესაკუთრეებმა ჯერ არ იცოდნენ ამის შესახებ. ვ. ა. ამხანაგობის წევრთა გარკვეულ ნაწილს შეუთანხმდა. ბრალდებულის განხმარტებით, მერვე ოქმი მას არ დაუბეჭდავს და არ ახსოვს, თუ ვინ დაბეჭდა. მერვე კრების ოქმი დაიბეჭდა შეკრების შემდგომ. ა. წევრებს შეუთანხმდა, რომ 2012 წლის 20 მაისის ოქმით განხმარციელებული ცვლილებები უნდა ჩანერილიყო ახალ ოქმში. ყველა წევრის შეკრება შეუძლებელი იყო, მეორე დღეს ა. უნდა წასულიყო ნოტარიუსთან ოქმის დასამოწმებლად და შემდეგ უნდა ჩაებარებინა საჯარო რეესტრში. როდესაც მ. რ. ამხანაგობიდან გაირიცხა, სიაში ასახული იყო 65 წევრი, რომლებიც წინა კრებაზე იყვნენ. იგივე სია მიიტანეს მეცხრე იქმზეც, მაგრამ მაშინ მხოლოდ 50 წევრი ესწრებოდა კრებას. მიუხედავად ამისა, კრება იყო უფლებამოსილი, რადგან სიის ორი მესამედი საკმარისი იყო მ. რ-ის გასარიცხად. ორივე ოქმის პირველი გვერდები

განსხვავდებოდა ერთმანეთისგან. ვინც დაბეჭდა აღნიშნული ოქმი, თარიღი მას შეეძლა. ვ. ა-ის განმარტებით, მას რომ ოქმის პირველი გვერდები წაეკითხა, არ დაუშვებდა აღნიშნულ შეცდომას. მ. რ. კი ამხანაგობის მეცხრე კრებამ ამოილო. ბრალდების განმარტებით, ამხანაგობის წევრებს მისთვის არ მიუციათ მინდობილობა ერთპიროვნულად საქმის წარმოების შესახებ.

9. მოწმე მ. გ-ემ სასამართლოს მოახსენა, რომ იგი არის ნოტარიუსი და მან დაამოწმა ამხანაგობა „დ-თან“ დაკავშირებული არაერთი დოკუმენტი. 2012 წლის 25 ივნისს მას მიმართა ამხანაგობა „დ-ის“ თავმჯდომარე ვ. ა-ემ, რომელმაც წარუდგინა 2012 წლის 20 მაისის №... კრების ოქმი. წარდგენილი ოქმების მიხედვით, ა-ეს ამხანაგობისგან ენიჭებოდა უფლებამოსილება, ერთპიროვნულად მოეწერა ხელი დოკუმენტებზე. სადამიუჩნებლო დოკუმენტების მიხედვით, თავმჯდომარეს უფლებამოსილება ენიჭებოდა მესამე პირებთან. ამხანაგობის აღნიშნული გადაწყვეტილება ნოტარიუსთან წარდგენილი იყო როგორც გარიგება, რომელიც შემდეგ გ-ემ დაამოწმა. მოწმის განმარტებით, აღნიშნულ აქტი იქმის თარიღსა და ნუმერაციასთან დაკავშირებით დაშვებული იყო შეცდომა, რომლის გასწორებაც ნოტარიუსს თავისი ინიციატივით არ შეეძლო, ხოლო განმცხადებელს ხარვეზის აღმოსაფხვრელად არ მიუმართავს.

10. სასამართლო სხდომაზე მოწმების – თ. ლ-ის, ა. ა-ის, ო. ო-ის, მ. ტ-ის, მ. ჯ-ის, ა. გ-ის, თ. ც-ის, ლ. ც-ის, მ. ც-ის, კ. ა-ის, დ. ხ-ის, ნ. ს-ას, ნ. ჭ-ის, ნ. დ-ას, ი. ი-ას, კ. თ-ის, ნ. ა-ის, ზ. გა-ის, კ. წ-ის, მ. კ-ის, მ. თ-ის, მ. მ-ის, ბ. ბ-ის, ნ. ლ-ის, თ. ს-ის, თ. მ-ის, ს. ფ-ის, მ. ბ-ის, ა. ხ-სა და გ. ჯ-ის დაკითხვის ოქმები, საჯარო რეესტრიდან ამოღებული დოკუმენტები, ლ. სამხარაულის სახელობის ექპერტიზის ეროვნული ბიუროს №... სასაქონლო ექსპერტიზის დასკვნა არ გამოკვლეულია, ვინაიდან ისინი მხარეებს არ გაუხდიათ სადაცოდ და მათ, თანახმად საქართველოს სსსკ-ის 73-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტისა, მიერიჭათ პრეიუდიციული მნიშვნელობა.

11. შესაბამისად, საქასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსსკ-ის 185-ე მუხლის ობიექტური შემადგენლობა სახეზეა, ვინაიდან, ამ შემთხვევაში ვ. ა-ემ თავისი ქმედებით (გაყალბებული კრების ოქმის გამოყენებით, კერძოდ, საჯარო რეესტრში წარდგენით), მოტყუდებით შექმნა იმის წინაპირობა, რომ მ. რ-ს ვერ მიეღო საკუთრების სამომავლო უფლებით განსაზღვრული ქონება, რის შედეგადაც დაზარალებულს 122 560 ლარის ქონებრივი ზიანი მიადგა. მოცემულ შემთხვევაში ზიანი გამოიხატა არა პირდაპირი, არამედ – ანაცდენი სარგებლის სახით, ვინაიდან მ. რ-ემ ვერ მიიღო ის სარგებელი (ქონება), რომელიც უნდა მიეღო.

12. საკასაციო სასამართლო ვერ დაეთანხმება დაცვის მხარის მოსაზრებას, რომ საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლის მიზნების-თვის დაზარალებული აუცილებლად ქონების მესაკუთრე ან მესა-კუთრესთან გაიგივებული ქონების მფლობელი უნდა იყოს. პალა-ტა აღნიშნავს, რომ დაზარალებული შესაძლოა იყოს პირი, რომე-ლიც ჯერ კიდევ არ არის ქონების მესაკუთრე ან მფლობელი და დამნაშავის ქმედების შედეგად ვერ ღებულობს იმ ქონებას, რომე-ლიც მას სახელშეკრულებო ან კანონისმიერი ურთიერთობის სა-ფუძველზე უნდა მიეღო. შესაბამისად, მართალია, ამ შემთხვევა-ში, მ. რ. ქონების მესაკუთრე ან მფლობელი არ იყო, მაგრამ ხელ-შეკრულების, მხარეთა შორის ორმხრივი შეთანხმების თანახმად, შესაბამისი უძრავი ქონება ამხანაგობის წევრებზე, მათ შორის და-ზარალებულზე უნდა გადანაწილებულიყო. ამის მიუხედავად მშე-ნებლობის დასრულების შემდეგ ვ. ა-ის მიერ საჯარო რეესტრში გაყალბებული კრების ოქმის წარდგენით მ. რ-ეს ქონების მიღების შესაძლებლობა მოესპონ. მაშასადამე, დაუშვებელია ქონებრივი და-ზიანება მოტყუებით განიმარტოს იმდენად ვიწროდ, რომ სისხლის-სამართლებრივი რეგულირების მიღმა დარჩეს პირის ქმედება, რო-მელიც კანონით, ხელშეკრულებით, საკუთრების სამომავლო უფ-ლებით აღჭურვილ პირს ქონების საკუთრებაში – მიღების უფლე-ბას მოტყუებით წაართმევს და ზიანს მიუღებელი სარგებლის (ქო-ნების) სახით მიაყენებს.

13. საფუძველს მოკლებულია აგრეთვე დაცვის მხარის პოზი-ცია, რომ როდესაც საუბარია საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლით გათვალისწინებულ დანაშაულზე მოტყუების ობიექტს უნდა წარ-მოადგენდეს მხოლოდ ქონების მესაკუთრე. საკასაციო პალატა ამასთან დაკავშირებით განმარტავს, რომ აქ მნიშვნელოვანია, პირ-მა დანაშაულის ჩადენის ხერხსად გამოიყენოს მოტყუება, შესაბა-მისად სავალდებულო არ არის, რომ მოტყუება მიმართული იყოს დაზარალებულისკენ. ამ შემთხვევაში, მხარეთა ორმხრივი შეთან-ხმება – უძრავი ქონება ამხანაგობის წევრებზე საერთო წილობრივ საკუთრებაში გადანაწილებულიყო აღარ შესრულდა, ვინაიდან არ-სებული რეალობის დამახინჯებით, გაყალბებული ოქმის წარდგე-ნით საჯარო რეესტრმა ქონების მესაკუთრედ მ. რ. აღარ აღრიცხა. ამდენად, ქონებაზე საკუთრების უფლების წარმოშობის წესიდან გამომდინარე, დამნაშავემ შესაძლოა მოტყუების ხერხი საჯარო რეესტრის მიმართ გამოიყენოს.

14. რაც შეეხება ქმედების სუბიექტურ შემადგენლობას, საკა-საციო პალატა ვერ დაეთანხმება დაცვის მხარის პოზიციას, რომ ვ. ა-ის განზრავა არ ყოფილა ოფიციალური დოკუმენტის გაყალბება ან/და დაზარალებულად ცნობილი მ. რ-სათვის ქონებრივი ზიანის

მიყენება, რადგან:

15. საქმის მასალებით დგინდება, რომ ვ. ა-ემ 2012 წლის 20 მაისით დათარიღებული ყალბი კრების ოქმით ამხანაგობის წევრობიდან ამორიცხა საკუთრების სამომავლო უფლებით აღჭურვილი წევრი – მ. რ.. ოქმის მიხედვით, კრებას ესწრებოდენენ ამხანაგობის წევრები, მაშინ, როდესაც ამხაგანობის წევრთა უდავოდ ცნობილი ჩვენებებით, 2012 წლის 20 მაისს სხვა კრების ჩატარების ან/და სხვა დროს ფართების გადანაწილების საკითხის განხილვის ფაქტი არ დასტურდება. მაგალითად, ერთ-ერთი მოწმის – 6. წ-ის პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე მიცემული ჩვენების თანახმად, მან 2012 წელს შეიძინა ფართი ყ-ის ქუჩა №...-ში და იყო ამხანაგობა „დ-ის“ წევრი. მოწმის განმარტებით, 2012 წლის 20 მაისს წ-ის გამზირზე მდებარე ... სკოლაში ჩატარდა ამხანაგობის კრება ფართების გადანაწილებასთან დაკავშირებით. აღნიშნულ კრებაზე შედგა ოქმი, რომელზეც მოწმემაც მოაწერა ხელი. კრებას მ. რ-ეც ესწრებოდა, რომელსაც პირადად არ იცნობდა, მაგრამ დაადასტურა, რომ მ. რ. იმავე კრებაზე პრეტენზისა გამოხატავდა გადაცემულ ფართთან დაკავშირებით. შემდეგ წევრებმა ხელმოწერით დაადასტურეს თავიანთი პოზიცია და დატოვეს კრება. აღნიშნული კრების გარდა წ-ე სხვა კრებას არ დასწრებია, რადგან მის-თვის არ ყოფილა ცნობილი ამის შესახებ. მოწმისათვის არ არის ცნობილი, რომ რომელიმე წევრის პრეტენზის გამო ბინები ვერ დარეგისტრირებულიყო.

16. ამდენად, ვ. ა-ემ, შესაბამისი უფლებამოსილების არქონის მიუხედავად, შეცვალა ხელშეკრულების პირობები და კრების ოქმის ერთპიროვნულად მოაწერა ხელი, რის შემდეგაც იგი საჯარო რესტრში დაარეგისტრირა. მაშასადამე, არსებობს ორი თითქმის იდენტური კრების ოქმი, რომელთა შორის განსხვავება ფართების ახლებურად გადანაწილებასა და მ. რ-ის კრების ოქმიდან ამორიცხვაში გამოიხატა.

17. შესაბამისად, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ, მართლია, ვ. ა. უარყოფს განზრახვის არსებობას, მაგრამ საქმეში არსებულ ფაქტობრივ გარემოებათა განვითარების ლოგიკური ჯაჭვი (ყალბი კრების ოქმის შედგენა, მისი საჯარო რეესტრში წარდგენა) ქმედების სუბიექტური შემადგენლობის, განზრახვის არსებობას ადასტურებს.

18. დაცვის მხარემ ვ. ა-ის ერთ-ერთ გამამართლებელ არგუმენტად მიუთითა, რომ ამხანაგობამ მ. რ-ეს არაერთხელ შესთავაზა ქონება, რომლის მიღებაზეც მან დაუდგენელი მოტივით, საკუთარი ნებით უარი განაცხადა, რის გამოც დანარჩენი 64 წევრისათვის ქონების მიღების პროცესი გაჭიანურდა. საკასაციო პალატა ვერ

დაეთანხმება დაცვის მხარის აღნიშნულ პოზიციას, ვინაიდან მ. რ-ემ მოწმედ დაკითხვის დროს უარის მოტივად გადაცემული ფართის სიმცირე (ხელშეკრულებით დათქმულ ფართზე ნაკლები) და სამშენებლო დარღვევები დაასახელა. ამავდროულად, პალატა განმარტავს, რომ მ. რ-ეს ეს მოტივი რომც არ დაესახელებინა, ამ პირობებშიც ქმედების შემადგენლობა იარსებებდა, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლით დაკვალიფიცირებისათვის სავალდებულო გარემოებას არ წარმოადგენს საკუთრების მიღებაზე უარის თქმის მოტივის დადგენა.

19. დაცვის მხარემ საკასაციო პალატის სხდომაზე აღნიშნა, რომ მ. რ-ეს ზიანი არ მისდგომია, ვინაიდან სამოქალაქო წესით მან დაიბრუნა სადაც ქონება. საკასაციო პალატა აღნიშნულ პოზიციას ვერ დაეთანხმება და განმარტავს, რომ სამოქალაქო წესით მიყენებული ზიანის ანაზღაურება არ გამორიცხავს ქმედების საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლით დაკვალიფიცირებას.

20. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ქმედების დანაშაულებრიობა და დასჯადობა განისაზღვრება სისხლის სამართლის კანონით, რომელიც მოქმედებდა მისი ჩადენის დროს. ამდენად, დაზარალებულისათვის ზიანის მიყენების ფაქტი ფასდება დანაშაულის ჩადენის დროის მიხედვით. წარმოდგენილი საქმის მასალებით დასტურდება, რომ ვ. ა-ის ქმედების, ე.ი გაყალბებული ოქმის საჯარო რეესტრში დარეგისტრირების დროს, მ. რ-მ ვერ მიიღო ის ქონება, რომელიც შესაბამისი დოკუმენტების საფუძველზე უნდა მიეღო.

21. ამდენად, დაუსაბუთებელია დაცვის მხარის პოზიცია, რომ ვ. ა-ეს არ ჩაუდენია დანაშაული, ვინაიდან საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ექვეს მიღმა ადასტურებს ვ. ა-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 362-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და სსკ-ის 185-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენას, რის გამოც გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ვ. ა-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატე-

ბის – 6. წ-სა და შ. გ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 ივნისის განაჩენი დარჩეს უცვლელად;

3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

მოსამართლე ნინო გვენეტაძის განსხვავებული აზრი

ვ. ა-ის მსჯავრდების საქმეზე, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 362-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით

1. უწინარესად, ვადასტურებ ჩემს პატივისცემას საკასაციო პალატის აღნიშნული სასამართლო გადაწყვეტილების მიმართ, რომელიც პალატის წევრებმა გამოიტანეს ხმათა უმრავლესობით. მიუხედავად ამისა, როგორც საქმის განხილვაში მონაწილე მოსამართლეს, მაქეს ჩემი კოლეგებისგან განსხვავებული აზრი და არ ვეთანხმები ვ. ა-ის მიმართ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 13 ივნისის განაჩენის უცვლელად დატოვებას, რომლის მიხედვითაც, ვ. ა. ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 362-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით. მიმართია, რომ ვ. ა-ის მიერ ჩადენილი ქმედების ფაქტობრივ გარემოებებსა და მისთვის ბრალად შერაცხულ სისხლის სამართლის კოდექსის 185-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედების შემადგენლობის ნიშნებს შორის არ არსებობს ზუსტი შესაბამისობა, ამასთან, ვ. ა-სა და ბრალდების მიერ დაზარალებულად ცნობილ მ. რ-ეს შორის ურთიერთობა არ გასულა სამოქალაქო სამართლის ჩარჩოებიდან. ჩემს პოზიციას ვასაბუთებ შემდეგი გარემოებებით, კერძოდ:

2. უპირველეს ყოვლისა, უნდა გაიმიჯნოს სამოქალაქო და სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობის საფუძვლები. სახელმწიფოს რეპრესიული უფლების ნარმოშობა სისხლის სამართლის უკავშირდება და დაუშვებელია მისი რეგულირების საგანი ის ურთიერთობები იყოს, რომელთა წარმოშობაც პირთა თავისუფალი ნების გამოვლენას, ანუ კერძო ავტონომიას ეფუძნება. „კერძო ავტონომია ეწოდება კონკრეტულ პირთათვის სამართლით მინიჭებულ და უზრუნველყოფილ შესაძლებლობას ერთმანეთს შორის ურთიერთობა განსაზღვრულ ფარგლებში მოაწესრიგონ გარიგებების, განსაკუთრებით ხელშეკრულებების მეშვეობით“ (ლადო ჭანტურია, სა-

მოქალაქო სამართლის ზოგადი ნაწილი, გამომცემლობა „სამართალი“ თბილისი 2011. გვ 90). კერძო ავტონომია, ანუ ხელშეკრულების დადებისა და მისი შინაარსის განსაზღვრის თავისუფლება ის ფუნდამენტური პრინციპია, რომელსაც სახელშეკრულებო სამართალი და, ზოგადად, სამოქალაქო ბრუნვის სტაბილურობა ეფუძნება (იხ. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის მე-10 მუხლის მეორე ნაწილი და 319-ე მუხლი). როგორც სისხლის სამართლის საქმის მასალებიდან ირკვევა, 2007 წლის 18 აგვისტოს დაფუძნდა ინდივიდუალური ბინათმშენებლობის ამხანაგობა „დ.“. ამ მიზნით 2007 წლის 18 აგვისტოს ქ. თ-ის ნოტარიუსმა მ. გ-მ დაამოწმა ინდივიდუალური ბინათმშენებლობის ამხანაგობა „დ-ის“ ერთობლივი საქმიანობის ხელშეკრულება, რომლის მონაწილეც იყო მ. რ.. მან ამხანაგობაში შენატანის სახით შეიტანა მის სახელზე რეგისტრირებული უძრავი ქონება, არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიზის ნაკვეთი. მითითებული ხელშეკრულების მე-10 მუხლის მიხედვით, მხარეები შეთანხმდნენ, რომ ასაშენებელი საცხოვრებელი ფართიდან მ. რ-ს უნდა გადასცემოდა 130 კვ.მ. საცხოვრებელი ფართი. 2012 წლის 20 მაისს თ-ში, ნ-ის ქუჩის №-ში, №...-ე საჯარო სკოლაში ჩატარდა ინდივიდუალური ბინათმშენებლობის ამხანაგობა „დ-ის“ (ს/ნ ...) საერთო კრება, სადაც ამხანაგობის წევრთა საერთო წილობრივ საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონებიდან განისაზღვრა საგნები საკუთრების სამომავლო უფლებით, მათ შორის მ. რ-ის (პ/ნ ...) პირად საკუთრებაში განისაზღვრა: თ-ი, დ-ის ქუჩის №..., ბინა №- (ს.კ. ...) საცხოვრებელი ფართი 36,7 კვ.მ და ბინა №... (...) საცხოვრებელი ფართი 82.8 კვ.მ. აღნიშნული კრების ოქმს არ დაეთანხმა მ. რ., რის გამოც საჯარო რეგისტრის ეროვნულ სააგენტოში წარდგენის შემდგომ არ მოხდა აღნიშნული კრების ოქმის რეგისტრაცია, ვინაიდან კრებაში მონაწილე ამხანაგობის ყველა წევრის თანხმობა არ არსებობდა. ინდივიდუალური ბინათმშენებლობის ამხანაგობის „დ-ის“ (ს/კ ...) თავმჯდომარე ვ. ა-ემ შეადგინა 2012 წლის 20 მაისით დათარიღებული „დ-ის“ საერთო კრების №-ყალბი ოქმი, რომლითაც მან ამორიცხა მ. რ. კრებიდან, ხოლო ბინა №... (...) საცხოვრებელი ფართი 36,7 კვ.მ და ბინა №... (...) საცხოვრებელი ფართი 82.8 კვ.მ აღირიცხა „დ-ის“ სახელზე. აღნიშნული ბინები თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგის 2012 წლის 3 დეკემბრის გადაწყვეტილებით დაიბრუნა მ. რ-ემ და დაირეგისტრირა საკუთრებაში.

3. მივიჩნევ, რომ ვ. ა-ის ქმედება (რომელიც პროკურატურისა და სასამართლოების მიერ დაკალიფირდა საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით) არ გასცდენია კერძო სამართლის ფარგლებს და წარმოადგენს სამოქალაქო სამარ-

თლის ნორმებით მოსაწესრიგებელ ურთიერთობას. აღნიშნული პოზიციის დასასაბუთებლად აუცილებელია განიმარტოს საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლის შინაარსი და დეტალურად იქნეს განხილული ყველა ის ელემენტი, რომლის არსებობაც აუცილებელია ქმედების საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის აღნიშნული მუხლით გათვალისწინებულ დანაშაულად კვალიფიკირისთვის. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 185-ე მუხლის დისპოზიციის მიხედვით, სისხლის სამართლის დანაშაულად ითვლება ქონების მესაკუთრის ან მფლობელის ქონებრივი დაზიანება მოტყუებით, თუ აღნიშნულ ქმედებაში არ იკვეთება თაღლითობის ნიშნები. დანაშაულის ობიექტია საკუთრებითი ურთიერთობები, რომელთა ხელყოფითაც ზიანი ადგება ქონების მესაკუთრეს ან/და ქონების კანონიერ მფლობელს.

4. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 185-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედება წარმოადგენს განზრას დანაშაულს და ობიექტური მხრივ მოიცავს ორ ელემენტს – მოტყუებასა და მესაკუთრისთვის ან ქონების მფლობელისთვის ზიანის მიყენებას ანუ დამდგარი ზიანის არსებობას. ჩადენილ ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის უნდა დგინდებოდეს მიზეზობრივი კავშირი, ვინაიდან აღნიშნული დანაშაული შედეგიან დელიქტს წარმოადგეს. ერთეული ყველაზე მნიშვნელოვანი საკითხი, რაც კანონმდებელმა ცალსახად აღნიშნა, არის ის, რომ დამნაშავის მიერ ჩადენილ ქმედებაში არ უნდა იკვეთებოდეს თაღლითობის ნიშნები. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 180-ე მუხლის მიხედვით, თაღლითობა წარმოადგენს მათლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით სხვისი ნივთის დაუფლებას ან ქონებრივი უფლების მიღებას მოტყუებით. თაღლითობისა და საქართველოს სისხლის სამართლის 185-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედების შემადგენლობები ჰგავს ერთმანეთს, ორივე შემთხვევაში ამსრულებელი დანაშაულებრივ ქმედებას სჩადის მოტყუების საშუალებით, მაგრამ თაღლითობის დროს ამსრულებელი მოტყუების გზით ეუფლება სხვის ნივთს, რის შედეგადაც მსხვერპლი კარგავს უშუალოდ შის აქტივში არსებულ ქონებას და ამით მცირდება მისი ქონებრივი მასა, ხოლო მოტყუებით ქონებრივი დაზიანებისას ქონების მესაკუთრეს ან მფლობელს ადგება ზიანი აცდენილი ქონებრივი სარგებლის სახით, რომელიც მას უნდა მიეღო კანონის ან სხვა ნორმატიული აქტის საფუძველზე და ამით უნდა გაზრდილიყო მისი აქტივი (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2008 წლის 20 მარტის 2104აპ გადაწყვეტილება).

5. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 185-ე მუხლის დისპოზიციის მიხედვით, როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, ამ ქმედე-

ბის შედეგად ქონებრივ ზიანს განიცდის ქონების მესაკუთრე ან მფლობელი. ქონებრივი ზიანის ცნების განსასაზღვრად და იმის-თვის, რომ დაზუსტდეს, თუ ვინ მოიაზრება ქონების მესაკუთრეში ან მფლობელში, უნდა გამოვიყენოთ საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის ნორმები. საკუთრების სუბსტანციას ადგენს საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 170-ე მუხლი და მისი პირველი ნაწილიდან გამომდინარეობს ამ უფლების დამახასიათებელი ელემენტები. „მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ ნარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას“. რაც შეეხება ნივთის მფლობელობას, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 155-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით: „მფლობელობა წარმოიშობა ნივთზე ფაქტობრივი ბატონობის ნებითი მოპოვებით“. ალნიშნული ნიშნავს მფლობელის კავშირს უფლების ობიექტთან და იმის მიხედვით, თუ საიდან არის ნაწარმოები მფლობელობა, კანონი უფლების მფლობელ პირს აღჭურავს ფართო შესაძლებლობით, მიიღოს უფლების ნაყოფი (იხ. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 154-ე მუხლი). საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 147-ე მუხლის მიხედვით, ქონება არის „ყველა ნივთი და არამატერიალური ქონებრივი სიკეთე, რომელთა ფლობაც, სარგებლობა და განკარგვა შეუძლიათ ფიზიკურ და იურიდიულ პირებს და რომელთა შეძენაც შეიძლება შეუზღუდავად, თუკი ეს აკრძალული არ არის კანონით ან არ ეწინააღმდეგება ზნეობრივ ნორმებს“. სამოქალაქო სამართლის სამეცნიერო დოქტრინაში ნივთის ცნება განმარტებულია შემდგნაირად: ნივთი ეწიდება სხეულებრივ და ბრუნვაუნარიან საგანს, რომლის მგრძნობელობით აღქმა და მფლობელობა არის შესაძლებელი. ამავე კოდექსის 152-ე მუხლი განმარტავს არამატერიალური ქონებრივი სიკეთის ცნებას. არამატერიალურ ქონებრივ სიკეთედ მიიჩნევა „ის მოთხოვნები და უფლებები, რომლებიც შეიძლება გადაეცეს სხვა პირებს, ან გამიზნულია საიმისოდ, რომ მათ მფლობელს შეექმნას მატერიალური სარგებლი, ანდა მიენიჭოს უფლება მოსთხოვოს სხვა პირებს რაიმე“. ქონების ცნება არ მოიცავს მხოლოდ ნივთებსა და არამატერიალურ ქონებრივ სიკეთეს, არამედ მათთან დაკავშირებული უფლება-მოვალეობის შეძენას, ფლობას, სარგებლობასა და განკარგვას, რომელიც მის მფლობელს განსაზღვრულ მატერიალურ სარგებელს ანიჭებს. შესაბამისად, აღნიშნული უფლების დაკარგვა მატერიალური ზიანის მომტანია და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის

185-ე მუხლი ცალსახად გულისხმობს აღნიშნული დანაშაულის განხორციელებისას დაზარალებულისთვის სარგებლის მიუღებლობას.

6. როგორც ალვნიშნეთ, ქონებრივი დაზიანება მოტყუებით მატერიალური ანუ შედეგიანი შემადგენლობის მქონე ქმედებაა, შესაბამისად, ის დამთავრებულად ითვლება მესაკუთრისთვის ან კანონიერი მფლობელისთვის ქონებრივი ზიანის მიყენების მომენტიდან. სუბიექტური მხრივ, ქმედება განზრახი დანაშაულია. რაც შეეხება მოტივს, აღნიშნული ქმედების მოტივი, როგორც წესი, ანგარებითი ხასიათისაა.

7. საბოლოოდ ვასკვნით, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 185-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედება წარმოადგენს განზრახ დანაშაულს და მოიცავს ორ ელემენტს – მოტყუებასა და მესაკუთრისთვის ან ქონების მფლობელისთვის ზიანის მიყენებას. თავის მხრივ, ეს ზიანი მოცული უნდა იყოს დამნაშავის განზრახით. ქმედების დანაშაულად კვალიფიკაციისთვის აუცილებელია ამ ორი ელემენტის კუმულაციური არსებობა. მივიჩნევ, რომ ამ კონკრეტულ საქმეში ქონებრივი ზიანის ელემენტი არ არსებობს, ქვემოთ მითითებული გარემოებებიდან გამომდინარე.

8. ქონებრივი ზიანის დადგენის კლასიკური ფორმულის მიხედვით, უნდა შეფასდეს დაზარალებულის ქონება მართლსაწინააღმდეგო ქმედების განხორციელებამდე და განხორციელების შემდგომ და გამოვლინდეს ქონების მფლობელის ან მესაკუთრის აქტივზე ამ ქმედების ნეგატიური ზეგავლენის შედეგი. თუმცა აღნიშნული ფორმულა არ გამოდგება იმ ქონებრივი უფლებების მიმართ, რომელიც მომავალში უნდა წარმოიშვას, რაც გულისხმობს მომავალში მისაღებ მატერიალურ სარგებელს. მისითვის, რომ დადგინდეს ზიანის ელემენტი, როდესაც საქმე ეხება პირის უფლებას, სამომავლოდ საკუთრებაში მიიღოს რაიმე ქონება, აუცილებელია, დაზარალებულს შეუქცევადად ჰქონდეს დაკარგული ამ ქონების მიღების შესაძლებლობა. მოცემულ შემთხვევაში, რაც შეეხება №... (...) და №... (...) ბინებს, რომლებიც სამომავლოდ საკუთრების უფლებით უნდა მიეღო მ. რ-ეს და რომლებიც აღირიცხა ამხანაგობა „დ-ის“ სახელზე, ვ. ა-ის ქმედებით მას არ დაუკარგავს მოთხოვნის უფლება ამ ბინებზე. ეს ბინები ჯერ კიდევ მსჯავრდებულის წინააღმდეგ სისხლისამართლებრივი დევნის დაწებამდე სამოქალაქო დავის წესით დაიბრუნა მ. რ-ემ და დაირეგისტრირა საკუთრებაში. აღსანიშნავია ის გარემოება, რომ როდესაც თბილისის საქალაქო სასამართლოს სარჩელით მიმართა მ. რ-ემ და მოითხოვა ზემოხსენებული ბინების საკუთრებაში გადაცემა, რომლებიც ირიცხებოდა ამხანაგობა „დ-ის“ სახელზე, არცერთ მოპასუხეს არ გამოუთქვას პრეტენზია დავის საგანთან დაკავშირებით და მათ შო-

რის არც ვ. ა-ეს. სასამართლო სხდომაზე გამოცხადებულმა მოპა-სუხეებმა სარჩელი ცნეს, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-3 მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, ამხანაგობის წევრებმა განკარგეს კანონით გარანტირებული სარჩელის (ცნობის უფლება (დისპოზიციურობა) და არ გაუხდიათ სადაცოდ ბინების მ. რ-სთვის საკუთრებაში გადაცემის საკითხი. აღნიშნულის საფუძველზე, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგის 2012 წლის 3 დეკემბრის გადაწყვეტილებით (საქმე №2/9710-12) მოსარჩელე მ. რ-ის სახელზე საკუთრების უფლებით აღირიცხა ბინა №... (...) და ბინა №... (...).

9. პროკურორ გ. მიქელაძის საკასაციო საჩივრის შესაგებელში მოტანილი საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკა უშუალოდ საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლთან დაკავშირებით (ი.ხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებები №2104აპ 2008 წლის 20 მარტი, №410აპ-16, №328აპ-15) ვ. ა-ის შემთხვევის მიმართ არარელევანტურია. დასახელებულია რამდენიმე განსხვავებული შემთხვევა, როდესაც დაზარალებულებს რეალური ქონებრივი ზიანი მიადგათ აცდენილი სარგებლის სახით, რომელმაც შეუქცევადად დაკარგეს ამ სარგებლის მიღების შესაძლებლობა. მაგალითად, ერთ შემთხვევაში დამნაშავეებმა არ გადაუხადეს ტაქსის მძღოლს მგზავრობისთვის შეთანხმებული საზღაური, რის შედეგადაც დაზარალებულს მიადგა ქონებრივი ზიანი აცდენილი სარგებლის სახით, რომელიც, შეთანხმების შესაბამისად, მას უნდა მიეღო (იხ. საქმე №2104აპ, 2008 წლის 20 მარტი). მეორე შემთხვევაში „ა“-მ „ბ“-ს სახელზე გასცა ნოტარიულად დამოწმებული მინდობილობა, რათა „ბ“-ს „ა“-ს სახელზე დაერეგისტრირებინა კონკრეტული უძრავი ქონება (საცხოვრებელი სახლი), რის შემდეგაც, მათი მოლაპარაკების შესაბამისად, „ა“ აღნიშნულ უძრავ ქონებას მიჰყიდდა „ბ“-ს 4 000 აშშ დოლარად. „ბ“-მ დაარეგისტრირა „ა“-ს სახელზე საცხოვრებელი სახლი და გადაუხადა „ა“-ს 4 000 აშშ დოლარი, ხოლო „ა“-მ მართლაც გადასცა ფაქტობრივ მფლობელობაში უძრავი ქონება (ნასყიდობის გარიგება შზარეებს წერილობით არ დაუდიათ). „ბ“ აპირებდა საცხოვრებელი ბინის საკუთრებაში დარეგისტრირებას, თუმცა პირადი პრობლემების გამო ველარ მოახერხა შეძენილი საცხოვრებელი სახლის საკუთარ სახელზე გადაფორმება. აღნიშნულით ისარგებლა „ა“-მ და ზემოხსენებული საცხოვრებელი სახლი „ბ“-სგან მაღულად მიჰყიდა თავის ნათესავს, ხოლო „ბ“-სგან მიღებული 4 000 აშშ დოლარი მართლსაწინააღმდეგოდ მიისაკუთრა (იხ. საქმე №328აპ-15, 2015 წლის 26 ნოემბერი). სხვა შემთხვევაში კი, დამის საათებში დამნაშავემ მოიპოვა სასტუმროს ადმინისტრატორის ნდობა, რის შემდეგაც მოტ-

ყუებით, ერთი დამით იქირავა აღნიშნული სასტუმროს ნომერი, ხოლო მეორე დილით ნომრის ლირებულებისა და მომსახურების თანხის გადაუხდელად დატოვა სასტუმროს ტერიტორია, რითაც სასტუმროს მეპატრონეს მიაყენა მატერიალური ზიანი (იხ. საქმე №410აპ-16, 2016 წლის 28 დეკემბერი).

10. განხილულ შემთხვევებში, საქმე ეხება მესაკუთრისთვის ან კანონიერი მფლობელისთვის ქონებრივი ზიანის მიყენებას აცდებილი შემოსავლის მიუღებლობით, რომელზეც მათ დაკარგეს შესაბამისი ქონებრივი სიკეთის დაბრუნების შესაძლებლობა. მ. რ-ებ კი, როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, სადაც ბინები დაირეგისტრირა საკუთარ სახელზე საკუთრების უფლებით სასამართლო გადაწყვეტილების შედეგად.

11. რაც შეეხება მ. რ-ის პრეტენზიას მისთვის გადასაცემი ბინის ფართსა და მშენებლობის ხარისხთან დაკავშირებით, რის გამოც ის არ ანერდა ხელს ამხანაგობის კრების ოქმს, აღნიშნული წარმოადგენს სამოქალაქო დავის საგანს. ინდივიდუალური ბინათმშენებლობის ამხანაგობა „დ-ს“ ხელშეკრულების მიხედვით, მ. რ-ებ, როგორც ამხანაგობის წევრმა, შენაგანის სახით გადასცა მის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონება – არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთი. აღნიშნულის სანაცვლოდ ბინის მშენებლობის დასრულების შემდგომ მას უნდა მიეღო 130 კვ.მ საცხოვრებელი ფართი. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 930-ე მუხლი განსაზღვრავს ამხანაგობის ცნებას, რომლის მიხედვითაც: „ერთობლივი საქმიანობის (ამხანაგობის) ხელშეკრულებით ორი ან რამდენიმე პირი კისრულობს ერთობლივად იმოქმედოს საერთო სამეურნეო ან სხვა მიზნების მისაღწევად ხელშეკრულებით განსაზღვრული საშუალებებით, იურიდიული პირის შეუქმნელად“. იმავე კოდექსის 937-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად: „ხელშეკრულების მონაწილეები ერთობლივი საქმიანობიდან წარმოშობილი ვალებისათვის პასუხს აგებენ სოლიდარულად. ერთმანეთთან ურთიერთობაში პასუხისმგებლობის ოდენობა განისაზღვრება შონაწილეთა წილის შესაბამისად, თუ ხელშეკრულება სხვა რამეს არ ითვალისწინებს“. ამდენად, ნივთის ნაკლის გამო, მ. რ-ეს უფლება აქვს, პრეტენზია ნაუყენოს ამხანაგობის იმ წევრებს, რომლებმაც ამხანაგობის შიდა ურთიერთობაში პასუხისმგებლობა იქის-რეს ბინის მშენებლობასა და ფართის განაწილებაზე.

12. რაც შეეხება აღნიშნული ქმედების შემადგენლობის სუბიექტურ მხარეს, სისხლის სამართლის საქმეში არსებული მტკიცებულებებიდან გამომდინარე, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით არ დგინდება ვ. ა-ის განზრახვა, მიეყენებინა ქონებრივი ზიანი მ. რ-სთვის, შესაბამისად, განზრახვის არარსებობის პირობებში, გა-

მოირიცხება ვ. ა-ის სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობის საკითხი საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 185-ე მუხ-ლით გათვალისწინებული დანაშაულის მცდელობისთვისაც. ვ. ა-ის მიზანს წარმოადგენდა მხოლოდ ბინების გადაფორმება ამხანაგობის წევრებზე, რაც ვერ ხერხდებოდა იმ მიზეზით, რომ მ. რ. უარს ამბობდა შესრულებული სამუშაოს მიღებაზე. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 934-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით:

„თუ ხელშეკრულება სხვა რამეს არ ითვალისწინებს, ხელშეკრულების მონაწილეები ერთობლივად უძლვებიან საქმეებს და წარმოადგენნ ამხანაგობას მესამე პირებთან ურთიერთობაში. ყოველი გარიგების დადებისას საჭიროა ხელშეკრულების ყველა მონაწილის თანხმობა“.

ამხანაგობაში გადაწყვეტილების ერთხმად მიღების პრინციპის ყველაზე დიდი ნაკლოვანება მდგომარეობს იმაში, რომ თუნდაც ერთმა განსხვავებულმა აზრმა ან წევრთა შორის უთანხმოებამ შასაძლებელია, საკმაოდ დიდი დროით გადადოს ან საერთოდ შეუძლებელი გახადოს ამხანაგობის ერთიანი საქმიანობის ხელშეკრულებით განსაზღვრული მიზნის მიღწევა. ასეთ შემთხვევაში ამხანაგობის ინტერესების დაცვა უნდა განხორციელდეს სასამართლოს წესით, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 115-ე მუხლის მიხედვით:

„სამოქალაქო უფლება უნდა განხორციელდეს მართლზომიერად. დაუშვებელია უფლების გამოყენება მარტოოდენ იმ მიზნით, რომ ზიანი მიაღეს სხვას“. შესაბამისად, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 362-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული მართლსაწინააღმდეგო ქმედების ჩადენა ვერ იქნება გამართლებული იმით, რომ მისი ჩამდენის მიზანს წარმოადგენდა მხოლოდ იმ პრობლემების მოგვარება, რომლებიც ამხანაგობის სხვა წევრებს შეექმნათ მათზე ბინების გადაფორმებასთან დაკავშირებით. თუმცა განხილულ შემთხვევაში ვ. ა-ის ქმედების მიზანს წარმოადგენდა ამ პრობლემების მოგვარება და არა – ვინმესთვის ქონებრივი ზიანის მიყენება.

13. საბოლოოდ შესაძლებელია დავასკვნათ, რომ ვ. ა-ის მიერ ჩადენილ ქმედებაში არ ვლინდება ზიანის ელემენტი, რომლის არსებობაც აუცილებელია მისთვის ბრალად მერაცხული დანაშაულისთვის პირის პასუხისგებაში მისაცემად და არც ზიანის მიყენების განზრახვა, ხოლო ასეთი დანაშაულებრივი განზრახვის არარსებობის გამო კი შეუძლებელია განხილული ქმედების საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 185-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის მცდელობად კვალიფიკაცია.

14. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მივიჩნევ, რომ ვ. ა-ის ქმედება, რომელიც პროკურატურისა და სასამართლო-

ების მიერ დაკვალიფიცირდა საქართველოს სსკ-ის 185-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, არ გასცდენია სამოქალაქოსამართლებრივი პასუხისმგებლობის ფარგლებს, რის გამოც ბრალდების ამ ნაწილში იგი უდანაშაულოდ უნდა ყოფილიყო ცნობილი.

მოსამართლე: ნინო გვენეტაძე
7.03.2018 წ.

3. დანაშაული მმართველობის წესის ნიւნალდებაზე

საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის უკანონოდ გადაკვეთა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№699აპ-17

17 მაისი, 2018 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატაზე შემდეგი შემადგენლობით:**

**გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
ნ. გვენეტაძე,
პ. სილაგაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა სამეგრელო-ზემო სვანე-
თის საოლქო პროკურორულის პროკურორ ბორის კვარაცხელიას სა-
კასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ნოემბრის განაჩენზე.

აღნიშვნილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2017 წლის 14 სექტემბრის განაჩენით მ. დ., –
ნასამართლევი, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-
ის 344-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით ნარდგენილ ბრალდებაში.

2. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, მ. დ-ს ბრა-
ლად ედებოდა საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის უკანონოდ
გადაკვეთა, რაც გამოიხატა შემდეგში:

• მ. დ-ს „საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის შესახებ“ სა-
ქართველოს კანონის მე-13-მე-15, 24-ე მუხლების, „საქართველოს
მოქალაქეების საქართველოდან გასვლისა და საქართველოში შე-
მოსვლის წესების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 თავის მე-
5, მე-15 მუხლებისა და „სახელმწიფო საზღვრის რეუიმისა და დაც-
ვის წესის“ მე-2 მუხლის თანახმად, საქართველოდან რ-ის ფ-ში გა-
სამგზავრებლად საქართველოს სახელმწიფო საზღვარი უნდა გა-
დაეკვეთა საერთაშორისო მიმოსვლისათვის გახსნილ, საქართვე-
ლოს ერთ-ერთ სასაზღვრო გამტარ პუნქტში, სადაც უნდა გაევლო
საპასპორტო კონტროლი, რა დროსაც მის პასპორტში აღინიშნე-

ბოდა სახელმწიფო საზღვრის გადაკვეთის თარიღი. ნაცვლად ამისა, 2015 წლის ნოემბერში მ. დ-მა გადაწყვიტა, ყაჩალობისათვის მოსალოდნელი სასჯელისაგან თავის არიდების მიზნით, საქართველოს სასაზღვრო გამტარი პუნქტის გვერდის ავლით, უმოკლესი გზით, ა-ის ა. რ-ის ტერიტორიიდან საქართველოს სახელმწიფო საზღვარი უკანონოდ გადაეცვეთა და რ-ის ფ-ში გადასულიყო. განზრახვის სისრულეში მოსაყვანად 2015 წლის ნოემბერში მ. დ-მა ა-ის ა. რ-ის ტერიტორიაზე უკანონოდ გადაკვეთა საქართველოს სახელმწიფო საზღვარი – ფ-ს სასაზღვრო გამტარი პუნქტი და შევიდა რ-ის ფ-ში.

• 2016 წლის 12 ნოემბერს მ. დ. რ-ის ფ-ის ქალაქ ა-დან დეპორტირებულ იქნა ს-ის საჰაერო ხომალდით თბილისის საერთაშორისო აეროპორტში, სადაც საპასპორტო კონტროლის პროცესში ამხილეს საზღვრის უკანონო გადაკვეთაში.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა სამეგრელო-ზემო სვანეთის საოლქო პროკურატურის პროკურორმა ბორის კვარაცხელიამ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული გამამართლებელი განაჩენის გაუქმება და მ. დ-ს დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 344-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ნოემბრის განაჩენით არ დაკავყოფილდა პროკურორ ბორის კვარაცხელიას სააპელაციო საჩივარი და თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 14 სექტემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

6. კასატორი – სამეგრელო-ზემო სვანეთის საოლქო პროკურატურის პროკურორი ბორის კვარაცხელია საკასაციო საჩივარში აღნიშნავს, რომ ბრალდების მხარემ წარადგინა მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ადასტურებს მ. დ-ს ბრალეულობას საქართველოს სსკ-ის 344-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში, რის გამოც მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 10 ნოემბრის გამამართლებელი განაჩენი უნდა გაუქმდეს და მ. დ. დამნაშავედ უნდა იქნეს ცნობილი სსკ-ის 344-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა პროკურორის საკასაციო საჩივარის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ იგი უნდა დაკამყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა არ ეთანხმება თბილისის სააპელაციო სამართლოს 2017 წლის 10 ნოემბრის განაჩენის დასაბუთებას იმ

ნაწილში, რომ არ არის მტკიცებულებების ერთობლიობა მ. დ-ს მი-
მართ საქართველოს სსკ-ის 344-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გამამ-
ტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად და მტკიცებულებათა საკმა-
რისობის ოვალსაზრისით, ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასა-
მართლოს განაჩენის მსჯელობას, კერძოდ:

3. მოწმე შ. გ-ის სასამართლოსათვის მიცემული ჩვენებით ირ-
კვევა, რომ 2016 წლის 16 ნოემბერს, როდესაც ის თბილისის საერ-
თაშორისო აეროპორტში ასრულებდა საქართველოს შსს საპატრუ-
ლო პოლიციის თბილისის მთავარი სამმართველოს სასაზღვრო-სა-
მიგრაციო კონტროლის სამშართველოს მესაზღვრე-კონტროლიო-
რის სამსახურებრივ მოვალეობას, სტამბული-თბილისის რეისით
თბილისის აეროპორტში ჩამოფრინდა მ. დ., რომლის მიერ სასაზ-
ღვრო-გამტარ პუნქტზე საპასპორტო კონტროლის გავლისას გა-
ირკვა, რომ მ. დ-ს არ უფიქსირდებოდა საქართველოს სახელმწი-
ფო საზღვრის გადაკვეთა და იგი იძებნებოდა. ამასთან დაკავში-
რებით, მ. დ-მა განმარტა, რომ მან საქართველოს სახელმწიფო საზ-
ღვარი გადაკვეთა კონტროლის გაუვლელად. ეს ინფორმაცია შ. გ-
მა მიაწოდა საგამოძიებო სამსახურს.

4. სასამართლოში მოწმედ დაკითხულმა გამომძიებელმა ქ. ხ-ამ
ისაუბრა მ. დ-ს ბრალდების სისხლის სამართლის საქმის გამოძიე-
ბის პროცესში მტკიცებულებათა შეკრება-მოპოვებისა და მათი აე-
თენტურობის შესახებ. მან განმარტა, რომ მ. დ-ს მიერ საქართვე-
ლოს სახელმწიფო საზღვრის ა-ის ოკუპირებული ტერიტორიის გავ-
ლით უკანონოდ გადაკვეთისა და შემდგომ მისი რ-იდან დეპორტა-
ციის შესახებ ინფორმაცია მან მიიღო თავად ბრალდებულისაგან.

5. საქმეში მოთავსებულია საქართველოს შსს საინფორმაციო-
ანალიტიკური დეპარტამენტის საინფორმაციო ცენტრის მონაცემ-
თა აღრიცხვისა და რეგისტრაციის სამშართველოს ამონანერი კომ-
პიუტერულ მონაცემთა ბაზებიდან, რომლის მიხედვით, მ. დ-მა სა-
ქართველოს სახელმწიფო საზღვარი სარფის გამტარი პუნქტის
მეშვეობით გადაკვეთა 2014 წლის 23 მარტს, ხოლო საქართველო-
ში იმავე გამტარი პუნქტის მეშვეობით დაბრუნდა 2014 წლის 28
მარტს. ამავე ამონანერით მ. დ-მა საქართველოს სახელმწიფო საზ-
ღვარი გადმოკვეთა 2016 წლის 12 ნოემბერს თბილისის აეროპორ-
ტის მეშვეობით, სადაც ის დააკავეს.

6. სასამართლო სხდომაზე ბრალდებულის თანხმობით გამოქ-
ვენდა მის მიერ გამოძიების ეტაპზე მიცემული ჩვენებები, რო-
მელთა თანახმად, 2014 წელს ყაჩაღობის ბრალდებით დაკავებუ-
ლი მ. დ., რომელსაც აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული
ჰქონდა გირაო, სამეგრელოდან ფეხით გადავიდა ა-ის ოკუპირე-
ბულ ტერიტორიაზე, მოგვიანებით კი ა-დან ტყის გავლით გადავი-

და რ-ის ფ-ში. ქ. მ-ში ის დააკავეს სახელმწიფო საზღვრის უკანონო კვეთის ფაქტზე, 2016 წლის თებერვალში გაასამართლეს, სასჯელის სახით დააკისრეს ჯარიმა – 20000 ... და გაათავისუფლეს. ამის შემდეგ მ. დ. კიდევ რამდენჯერმე დააკავეს რ-ის სხვადასხვა ქალაქში. ბოლოს ის დააკავეს ქ. ა-ში, რომლის სადეპორტაციო ზონაში იმყოფებოდა 5 თვის განმავლობაში. 2016 წლის 11 ნოემბერს მან შეიძინა საქართველოში დასაბრუნებელი ბილეთი და დეპორტაციის სამსახურმა გამოამგზავრა საქართველოში შესაბამისი საბუთებით. თბილისის აეროპორტში ჩამოსვლისთანავე მ. დ. დააკავა სასაზღვრო პოლიციამ, ვინაიდან იგი იძებნებოდა 2014 წელს ჩადენილი ყაჩაღობისათვის და უკანონოდ ჰქონდა გადაკვეთილი საქართველოს სახელმწიფო საზღვარი.

7. მ. დ-მა თბილისის სააპელაციო სასამართლოში ზეპირი მოსმენით საქმის განხილვის დროს აჩვენა, რომ ის, თავისი ნების საწინააღმდეგოდ, „მოიპარეს“, აარიდეს მოსალოდნელ სასჯელს და გადაიყვანეს ა-ში, საიდანაც, იმის შიშით, რომ აფხაზებს არ მოეკლათ, გაიქცა რ-ში. აღნიშნული ჩვენებით, მ. დ-მა, ფაქტობრივად, აღიარა საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის უკანონოდ გადაკვეთის ფაქტი.

8. რაც შეეხება ერთი ქმედებისათვის ორჯერ მსჯავრდების აკრძალვის აბსოლუტურ უფლებას, საკასაციო პალატა სრულად ეთანხმება თბილისის სააპელაციო პალატის გასაჩივრებული განაჩენისა და საკასაციო საჩივრის მსჯელობებს იმასთან დაკავშირებით, რომ რ-ის ფ-ის სასამართლოს მიერ მ. დ-ს მსჯავრდების დამადასტურებელი განაჩენი დაცვის მხარეს საქმის სასამართლო განხილვისას არ წარმოუდგენია (საქმეში არსებობს მხოლოდ ინფორმაცია საზღვრის უკანონო კვეთისათვის მისი დაკავების შესახებ), თუმცა ამ მსჯავრდების დამადასტურებელი მტკიცებულება საქმეში რომც არსებობდეს, აღნიშნული მაინც არ ჩაითვლება ერთი ქმედებისათვის ორჯერ მსჯავრდებად, ვინაიდან ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-7 ოქმის მე-4 მუხლის თანახმად, „დაუშვებელია სისხლის სამართლის წესით პირს ხელმეორედ გასამართლება ან დასჯა ერთი და იმავე სახელმწიფოს იურისდიქციის ფარგლებში იმ დანაშაულისათვის, რომლისთვისაც ის ერთხელ უკვე იქნა საბოლოოდ გასამართლებული ან მსჯავრდებული ამ სახელმწიფოს კანონისა და სისხლის სამართლის პროცედურის შესაბამისად“. სამოქალაქო და პოლიტიკური უფლებების შესახებ საერთაშორისო პაქტის მე-14 მუხლის მე-7 ნაწილის მიხედვით, „არავის მეორედ გასამართლება ან დასჯა არ შეიძლება დანაშაულისათვის, რომლისთვისაც იგი უკვე საბოლოოდ იყო მსჯავრდადებული ან გამართლებული თითოეული ქვეყნის კანონისა და სისხლის

სამართლის პროცესუალური სამართლის შესაბამისად“.

9. ალსანიშნავია ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრაქტიკა ამ მიმართებით. განმეორებით სასჯელებთან დაკავშირებული საჩივრები, რომლებიც მოიცავს რამდენიმე ქვეყანას, კონვენციურმა ორგანოებმა დაუშვებლად (ცნეს. მაგ.: საქმეებში – გესტრა იტალიის წინააღმდეგ¹ და ამროლაპი დანიის წინააღმდეგ² სასამართლომ დაუშვებლად მიიჩნია აღნიშნულ მუხლთან დაკავშირებული საჩივრები და მიუთითა, რომ კონვენცია ne bis in idem (ხელმეორედ გასამართლების ან დასჯის აკრძალვა) პრინციპს არ უზრუნველყოფს, როდესაც ერთი და იმავე დააბაშაულისათვის პირს განმეორებითი მსჯავრი შეიძლება დაედის სხვადასხვა სახელმწიფოს სასამართლოების მიერ. საქმის ბარაგიოლა შვეიცარიის წინააღმდეგ³ განხილვისას კომისიამ დაადგინა, რომ მე-7 ოქმის მე-4 მუხლით გათვალისწინებული ne bis in idem-ის პრინციპი მოქმედებდა იმ შემთხვევაში, როცა პირი გასამართლებული ან დასჯილი იყო ორჯერ ერთი და იმავე დააბაშაულისათვის ერთი სახელმწიფოს სასამართლოების მიერ.

10. ყოველივე ზემოხსენებულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას დადგენილად მიაჩნია, რომ კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, უტყუარ, ურთიერთშეჯვერებულ და საქმარის მტკიცებულებათა ერთობლიობით გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება მ. დ-სათვის ბრალად შერაცხული ქმედება.

11. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის შესაბამისად, საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს მ. დ-ს პიროვნულ მახასიათებლებს, მის მიერ ჩადენილი ქმედების ხასიათსა და სიმძიმეს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო წებას და ისე განუსაზღვრავს მას სამართლიან სასჯელს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. პროკურორ ბორის კვარაცხელიას საკასაციო საჩივარი დაკაყაყილდეს.

¹ Gestra v. Italy, 21072/92, 16 იანვარი, 1995 (კომისიის განჩინება)

² Amrollahi v. Denmark, 56811/00, 2001 ნლის განჩინება.

³ Baragiola v. Switzerland, 17265/90, 21 ოქტომბერი, 1993.

2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-მართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 10 ნოემბრის განაჩენი.

3. მ. დ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 344-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა-ში და სასჯელის სახით განესაზღვროს ჯარიმა – 2000 (ორი ათასი) ლარი.

4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ამ განაჩენით დანიშნულ სასჯელს დაემატოს ზუგდიდის რაიონუ-ლი სასამართლოს 2015 წლის 20 მაისის განაჩენით დანიშნული სას-ჯელის მოუხდელი ნაწილიდან 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა და მ. დ-ს განაჩენთა ერთბლიობით, საბოლოოდ განესაზღვროს ჯა-რიმა – 2000 (ორი ათასი) ლარი და 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

5. მსჯავრდებულ მ. დ-ს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყოს განა-ჩენის მიღების დღიდან – 2018 წლის 17 მაისიდან.

6. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლო
თბილისი 0110, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №32
ტელ.: (995 32) 299 71 34
www.supremecourt.ge